

НОРА РОБЪРТС

ЖЕНАТА НА СЪЛИВАН

Превод от английски: Галина Курчатова, 1999

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Касиди чакаше. Госпожа Самърсън бутна в ръцете ѝ третата отхвърлена рокля.

— Просто не става — измърмори жената и се намръщи към тъмносиния лен. След моментно колебание и тази дреха бе стоварена върху купчината в ръцете на Касиди. Касиди мъжествено се опитваше да запази спокойствие.

След три месеца като продавачка в бутика „Бест“ имаше чувството, че вече се е научила на спокойствие, ала не ѝ бе леко. Тя покорно тръгна след туловището на госпожа Самърсън към друг рафт. След двадесет и седем минути, през които бе стояла като закачалка, намествайки тежестта в ръцете си, трудно постигнатото ѝ спокойствие бе опънато до скъсване.

— Ще опитам тези — оповести накрая госпожа Самърсън и се запъти към пробната. Касиди измърмори едва чуто и се зае да подрежда на местата им върнатите рокли.

Раздразнено напъха една разхлабена фиба в косата си. Джулия Уилсън, собственичката на „Бест“, бе педант на тема спретнатост. По раменете на нейните служителки не можеше да се мотае никаква коса. Спретнати, акуратни и без въображение, помисли Касиди и сбръчка нос към тъмносинята рокля. За нещастие тя бе неорганизирана, с въображение и съвсем не спретната. Косата ѝ сякаш олицетворяваше нейния характер. Имаше кичури от нежно русо до тъмнокестеняво със златисти отблясъци като на стара картина. Бе дълга и тежка и протестираше срещу ограниченията на фибите, като непрекъснато им се изплъзваше. Също като Каси, тя бе непокорна и упорита, а в същото време мека и очарователна.

Точно очарованието на малко нестандартния външен вид на Касиди бе допринесло за нейното назначение. Опитът не бе сред нейните качества. Джулия Уилсън бе оценила потенциалната възможност за реклама за своята стока и бе преценила, че високото, гъвкаво тяло на Касиди би подпомогнало продажбата на смелите

цветове и стилове на по-авангардните ѝ колекции. Лицето без съмнение също бе един плюс. Джулия не бе сигурна, че това лице бе красиво, но знаеше, че бе впечатляващо. Чертите на Касиди бяха остри, ъгловати и безусловно аристократични. Веждите ѝ се извиваха над полегати очи с гъсти мигли, които изглеждаха прекалено големи като за слабото ѝ лице и бяха с изненадващ виолетов цвят.

Джулия бе приела лицето, фигурата и добре поставения глас на Касиди като предимство, ала бе настояла тя да носи косата си вдигната. Когато косата падаше върху раменете ѝ, придаваше някаква лекомисленост на аристократичните ѝ черти. Харесваше ѝ младостта на Касиди, нейната интелигентност и енергичност. Но скоро след като я назначи, Джулия откри, че тя не бе толкова отстъпчива, колкото предполагаше възрастта ѝ. Според нея Касиди имаше неприятното свойство да забравя къде ѝ е мястото и да се държи прекалено приятелски с клиентите. Често я бе залавяла да им задава неуместни въпроси или да им дава непозволени съвети. От време на време усмивката ѝ намекваше, че би ѝ било приятно да се пошегува. И често, прекалено често се размечтаваше. Джулия бе започнала сериозно да се съмнява доколко бе подходяща Касиди Сент Джон.

След като върна отхвърлените от госпожа Самърсън рокли по местата им, Касиди застана на своя пост пред пробната. Отвътре се чуваше тихото шумолене на платовете. Като нямаше друго занимание, съзнанието ѝ се насочи към това, към което неизменно се насочваше при първа възможност. То отлетя към ръкописа, разпрострян върху бюрото в нейния апартамент.

Откак се помнеше, мечтата ѝ бе да пише. През четирите години в колежа сериозно бе изучавала този занаят. На деветнайсет години бе останала без родители и с много малко пари. Бе продължила колежа, като се хващаше на какви ли не работи, докато се учеше на дисциплината и изкуството на избраната от нея професия. Между учението и работата почти не ѝ оставаше свободно време, ала и то бе посветено на първия ѝ роман.

За Касиди писането бе не кариера, а призвание. Целият ѝ живот бе насочен към това и в него почти нямаше място за други увлечения. Хората я очароваха, но малцина бяха тези, към които бе дълбоко привързана. Тя пишеше за сложни взаимоотношения, ала познанието ѝ за тях бе почти изцяло от втора ръка. Това, което придаваше на нейния

труд качество и многопластовост, бе яркият ѝ талант и изненадващата дълбочина на чувствата. През по-голямата част от живота ѝ чувствата ѝ се бяха изливали в нейното творчество.

Сега, цяла година след завършването, Касиди продължаваше да се хваща на какви ли не работи, за да си плаща наема. Първият ѝ ръкопис си проправяше път от издателство към издателство, докато вторият бавно се появяваше на бял свят.

Когато госпожа Самърсън отвори вратата на пробната, Касиди бе потънала в преработката на една драматична сцена. Като я видя изправена с подобаващата слугинска сдържаност, жената кимна одобрително.

— Тази става. Не сте ли съгласна?

Изборът на госпожа Самърсън бе яркочервена коприна. Цветът, забеляза Касиди, подчертаваше червендалестата ѝ кожа, но приятно контрастираше с бухналата ѝ гарвановочерна коса. Роклята би ѝ стояла по-добре, ако госпожа Самърсън бе с няколко килограма по-лека, ала Касиди виждаше възможности.

— Ще привлечете погледите, госпожо Самърсън — оповести тя след моментен размисъл. Според нея с подходящите аксесоари госпожа Самърсън би могла да изглежда дори царствена. Коприната обаче се опъваше върху пълните ѝ бедра. По-стегнат колан, бе мнението на Касиди, или по-голям номер. — Струва ми се, че трябва да вземем следващия номер — обади се тя, размишлявайки на глас.

— Моля?

Касиди бе прекалено заета и не забеляза как застрашително се извиха веждите на госпожа Самърсън.

— Следващият номер — повтори тя услужливо. — Този е малко прилепнал на бедрата. Следващият номер ще ви е съвсем по мярка.

— Това е моят номер, девойко. — Гърдите на госпожа Самърсън се повдигнаха и се спуснаха. Това бе движение, всяващо страхопочитание.

Потънала в разрешаването на проблема с аксесоарите, Касиди се усмихна и кимна:

— Според мен, едно широко златно колие. — Потупа с пръст долната си устна. — Само да ви намеря номера.

— Това — заяви госпожа Самърсън с тон, който прикова цялото внимание на Касиди, — е моят номер. — Във всяка сричка кипеше

възмущение.

Касиди веднага осъзна грешката си и стомахът ѝ се сви.

Уха, възкликна тя наум и събра остатъците от разбитото си красноречие, но преди да успее да започне да успокоява нараненото самолюбие на госпожа Самърсън, зад нея се появи Джулия.

— Превъзходен избор, госпожо Самърсън — заяви тя с добре модулирания си контраалт и с неопределена усмивка погледна от клиентката към своята служителка и обратно. — Някакъв проблем ли има?

— Тази девойка... — Госпожа Самърсън отново вдиша дълбоко. — Тя настоява, че съм си сбъркала номера.

— О, не, госпожо — възрази Касиди, ала изрисуваните вежди на Джулия се вдигнаха към нея и тя се смълча.

— Сигурна съм, че госпожица Сент Джон е искала да каже, че специално този модел е скроен малко странно. Номерата просто не съответстват.

Трябваше да се сетя за това, призна Касиди наум.

— Е... — Госпожа Самърсън изсумтя и погледна с неодобрение към Касиди. — Можеше така да ми каже, вместо да ми обяснява, че моят номер бил по-голям. Наистина, Джулия... — Тя отново се обърна към пробната. — Би трябвало по-добре да обучаващ персонала си.

При този тон очите на Касиди пламнаха и потъмняха. Тя гледаше как шевовете на червената коприна изнемогват върху пищния задник на госпожа Самърсън, но бързият поглед на Джулия я накара да преглътне отговора си.

— Аз лично ще ви донеса роклята, госпожо Самърсън — заговори успокояващо Джулия и отново намести представителната си усмивка. — Сигурна съм, че много ще ви подхожда. Почакай ме в кабинета, Касиди — добави тя полугласно и отплува.

Касиди със свито сърце я гледаше как се отдалечава. Прекалено добре познаваше този тон. Три месеца, помисли тя и въздъхна. Ох, добре... Хвърли един последен поглед към госпожа Самърсън и тръгна по тесния коридор към малкия, красиво обзаведен кабинет на Джулия.

Огледа квадратната стая без прозорци и си избра един малък стол с права облегалка и златисти възглавници. Точно тук бях назначена на работа, спомни си Касиди. И тук ще бъда уволнена. Напъха още една непокорна фиба в косите си и се намръщи. След

малко Джулия ще влезе, ще вдигне лявата си вежда и ще седне на безупречно красивото си бюро от розово дърво. За момент ще ме погледне, деликатно ще се прокашля и ще започне:

„Касиди, ти си прекрасно момиче, но тази работа не ти е по сърце.“

„Госпожо Уилсън“, представяше си Касиди, че отговаря, „Госпожа Самърсън не може да носи четиринайсети номер. Аз...“

„Разбира се, че не може“, щеше да я прекъсне Джулия с търпелива усмивка. „Не бих си и помислила да ѝ продам четиринайсети номер, но...“ Тук Касиди виждаше как Джулия вдига за по-голяма убедителност тънкия си пръст с розов маникюр. „Ние не трябва да ѝ пречим да има своите илюзии и своята суета. Тактът и дипломатичността са съществени за един продавач, Касиди. Страхувам се, че ти още не си развила напълно тези качества. В един магазин като този...“ Джулия щеше да разпери длан върху бюрото. „Аз трябва да мога безрезервно да разчитам на своя персонал. Ако това беше първият случай, разбира се, щях да се отнеса снизходително, обаче...“ Тук, представяше си Касиди, Джулия щеше да замълчи и тихо да въздъхне. „Миналата седмица ти каза на госпожица Тийздейл, че с черен креп прилича на вдовица. Не е това начинът да продаваме стоката си.“

„Така е, госпожо Уилсън“, реши Касиди да се съгласи с извинителен тон. „Ала госпожица Тийздейл, с нейната коса и нейния тен...“

„Такт и дипломация“, щеше да повтори Джулия с вдигнат пръст. „Можеше да ѝ кажеш, че тъмносиньото ще подчертае очите ѝ, или че розовото ще подхожда на кожата ѝ. Клиентелата трябва да бъде ухажвана, за да вървят продажбите. Всяка жена, която излезе от нашата врата, трябва да има чувството, че е постигнала нещо специално.“

„Разбирам това, госпожо Уилсън. Не мога да понеса някоя жена да купи нещо неподходящо, затова...“

„Ти имаш добро сърце, Касиди.“ Джулия щеше да се усмихне майчински и после да спусне гилотината. „Просто нямаш талант за продавачка... Или поне не такъв талант, какъвто изисквам аз. Разбира се, ще ти платя до края на седмицата и ще ти дам добра препоръка. Ти беше чевръста и на теб можеше да се разчита. Вероятно би могла да се опиташ да продаваш в универсален магазин.“

В този момент от сценария Касиди сбръчка нос, после бързо изглади чертите си, защото вратата зад нея се отвори. Джулия вдигна лявата си вежда и седна зад бюрото от розово дърво. Тя за момент се вгледа в Касиди и деликатно се прокашля.

— Касиди, ти си прекрасно момиче, но...

Един час по-късно, вече безработна, Касиди се разхождаше по Рибарския кей, като се наслаждаваше на веселия му безпорядък и на атмосферата му на пътуващ карнавал. Обичаше изобилието на миризми, звуци и цветове. Тук винаги имаше тълпа. Тук имаше живот в неспирно променящи се аромати. Сан Франциско бе представата на Касиди за идеалния град, ала Рибарският кей бе краят на дъгата. Играта и реалността вървяха ръка за ръка.

Тя мина през пазара, като се промушваше без да бърза между сергиите с дрънкулки, докосваше новите вносни копринени шалове и попиваше гълчавата. Но я привличаше заливът и в късния следобед Касиди бавно се приближаваше към него. Над всичко във въздуха се извисяваше миризмата на риба, а освен нея се долавяха уханията на лук, подправки и хора.

Слушаше как продавачите хвалят стоката си и гледаше как подбират раци и ги варят в един котел край пътеката. Кеят бе обграден от ресторанти и претъпкан с магазинчета. Атмосферата му бе откровено опърпана и леко безвкусна. Тя го обожаваше. Той бе стар, дружелюбен и доволен от себе си.

Касиди дъвчеше топло кравайче и се шляеше между сергии с ряпа, пресни морски охлюви и живи раци. В краката ѝ започнаха да се къдрят валма мъгла и слънцето се спусна по-ниско. Откъм залива задуха вятър и тя бе благодарна за тъмновиолетовото си дебело яке.

Ако не друго, помисли тъжно, поне се сдобих с хубави дрехи с прилично намаление. Намръщи се и отхапа голяма хапка от кравайчето. Ако не беше задника на госпожа Самърсън, още щях да имам тази работа. В края на краищата, за нея се стараех. Раздразнено измъкна фибите от косата си и ги хвърли в едно кошче. Косата се разпиля по раменете ѝ на едри къдрици. Касиди въздъхна с облекчение.

По дяволите! Задъвка ожесточено кравая и се насочи към крайбрежния площад на кея. Наистина имах нужда от тази глупава работа. Докато вървеше по кея между завързаните лодки, усети, че я

обзема отчаяние. Започна наум да пресмята финансите си. Следващата седмица трябваше да плати наема и ѝ трябваше още един топ машинописна хартия. Според беглите ѝ изчисления, и двата разхода можеха да бъдат посрещнати, ако през следващите няколко дни не наблягаше особено на храната.

Няма да съм първият писател в Сан Франциско, който трябва да си затяга колана, реши тя. И без това четирите основни групи храни вероятно се надценяват. Сви рамене и лапна последната хапка от кравая. Това можеше да е последното ѝ истинско ядене за доста време. Засмя се, пъкна ръце в джобовете и тръгна към парапета на края на дока.

Мъглата като сив дух се стелеше над залива. Тя припълъзя по-близо до брега, поглъщайки по пътя си водата. Тази нощ бе лека, на парцали, не плътната гъста маса, която често покриваше залива и ослепяваше града. На запад слънцето се гмурна в морето и изпрати огнени пръски над повърхността на водата. Касиди изчака да види последния златист отблясък. Настроението ѝ вече се повишаваше. Тя бе създание на оптимизма и надеждата, на вярата и късмета. Вярваше в съдбата. Нейната съдба, Касиди бе сигурна, бе да пише. Продажбата на статийки и от време на време по един кратък разказ за някое списание поддържаше мечтата жива. През четирите години в колежа животът ѝ се бе въртял около усъвършенстването на това изкуство. Работата означаваше само покрив над главата ѝ и нищо повече. Среци с момчета си разрешаваше само когато графикът ѝ го позволяваше и не влагаше нищо в тях. Досега не бе срещнала мъж, който да я заинтригува дотолкова, че да я накара да се отклони от избрания път. В нейните планове нямаше завои. Нямаше обиколки.

Загубата на поредната работа я бе разстроила само временно. Още докато вечерното небе започна да потъмнява и светлините на пристанището да проблясват в него, настроението ѝ се подобри. Тя бе млада и жизнена.

Нещо щеше да стане, реши Касиди и се облегна на парапета. Вълните тихо се плискаха в рибарската лодка до нея. Не ѝ трябваша много пари, всякаква работа я устройваше. Може би наистина трябваше да стане една продавачка в универсален магазин. Може би нещо в домашните електроуреди. Трудно можеше да засегне нечия суета, докато продава тостер. Доволна от тази мисъл, тя изхвърли

тревогите от съзнанието си и се загледа как мъглата се приближава и протяга пръсти към нея.

Захладня, Касиди отметна коси и подложи лице на вечерния бриз. Звуците от сергиите почти не се чуваха, приглушени от мъглата. Бе почти тъмно. Над нея извика птица и Касиди вдигна глава да я погледне. Първите бледи лунни лъчи паднаха върху нея. Тя се усмихна и се замечта, после рязко затаи дъх, защото една ръка хвана рамото ѝ. Преди да бе успяла да издаде и звук, се озова обърната към някакъв непознат.

Той бе висок, доста по-висок от нея, с черна къдрава коса и слабо, ъгловато лице. Съзнанието ѝ заработи на бързи обороти, опитвайки се да определи това лице. Бе по-скоро опасно, отколкото красиво. Може би изненадата ѝ и пълзящата мъгла бяха причината да ѝ дойде наум точно това прилагателно. Ала докато го гледаше, реши, че такова лице не подхожда на Рибарския кей. Очите му бяха тъмносини, веждите черни и извити, а челото под черните къдрици високо. Носът му бе дълъг и прав, устните пълни, а на брадичката имаше лека трапчинка. Това бе властно, твърдо лице и нищо в чертите не смекчаваше тази твърдост. Стройното му тяло се подчертаваше от тесни джинси и черен пуловер. След като първоначалният ѝ шок премина, Касиди стисна здраво чантичката си и изправи рамене.

— Имам само десет долара — заяви тя, безстрашно вирнала брадичка, — и те ми трябват поне не по-малко, отколкото на вас.

— Кротувай — заповяда непознатият отсечено и присви очи. Те бяха странно настойчиво приковани към лицето ѝ, изпитателни, изучаващи по начин, който я караше да се разтрепери. Когато хвана брадичката ѝ с ръка, смелостта отново ѝ изневери. Без да говори, мъжът завъртя главата ѝ от една страна на друга, като през цялото време я оглеждаше с абсолютна съсредоточеност. Очите му бяха хипнотични. Загубила ума и дума, Касиди гледаше как веждите му се свъсиха. Погледът му бе замислен. Тя се опита да се отскубне.

— Мирно, чу ли? — скастри я той. В дълбокия му глас се долавяше раздражение, а пръстите му я стискаха силно.

Касиди преглътна.

— Вижте сега — подзе тя с привидно спокойствие, — аз имам черен пояс по карате и ако се опитате да ме закачите, със сигурност ще ви счупя и двете ръце. — Докато говореше, хвърли един поглед зад

гърба му и с ужас забеляза, че светлините на ресторантите зад тях угаснаха в мъглата. Бяха сами. — С гола ръка мога да счупя две тухли — добави, като видя, че в изражението му не се появиха ужас и уважение. Забеляза, че пръстите върху рамото ѝ бяха силни и независимо от стройното му тяло, раменете му бяха широки. — Освен това мога да пиця много силно — продължи Касиди. — По-добре си вървете.

— Идеално — измърмори непознатият и прокара пръст по брадичката ѝ. Сърцето на Касиди затуптя разтревожено. — Абсолютно идеално. Да, ставаш. — Изведнъж настойчивостта в очите му угасна и той се усмихна. Преображението бе толкова бързо, толкова неочаквано, че тя просто го зяпна. — Защо ти трябва да го правиш?

— Кое да правя? — попита Касиди, удивена от неговите метаморфози.

— Да счупиш две тухли с гола ръка.

— Какво да направя?! — Вече бе забравила какво бе наприказвала. Объркано се намръщи към него. — О, да, ами... За тренировка, предполагам. Мисля, че човек трябва да е сигурен в себе си, така че... — Замълча, осъзнала, че стои на един безлюден док и води абсурден разговор с някакъв маниак, който все още държи брадичката ѝ. — Наистина ще е по-добре да ме пуснете да си вървя и да си тръгнете, преди да се е наложило да стигна до крайности.

— Ти си точно това, което търся — съобщи ѝ непознатият, но не се и опита да последва съвета ѝ. Тя забеляза лек акцент в гласа му, който би могъл да означава, че мъжът бе от някаква малцинствена група, ала не се спря да се замисли от каква точно.

— Е, много съжалявам. Не ме интересува. Аз си имам съпруг, който е състезател по американски футбол, метър и деветдесет, сто и тридесет килограма и много, много ревнив. Всеки момент ще дойде. А сега ме пуснете и ще си получите проклетите десет долара.

— Какви, по дяволите, ги дрънкаш? — Веждите му отново се вдигнаха. Както мъглата се виеше зад гърба му, изглеждаше направо свиреп. Внезапно черните му вежди се вдигнаха и изчезнаха под черните къдрици. — Да не мислиш, че съм тръгнал да те нападам? — През лицето му пробяга сянка на раздражение. — Скъпо дете, не ме интересуват нито твоите десет долара, нито честта ти. Аз смятам да те рисувам, не да те ограбвам.

— Да ме рисувате? — Касиди бе заинтригувана. — Да не сте художник? Не ми приличате. — Огледа крещящите му пиратски черти. — Що за художник сте?

— Отличен — веднага отвърна мъжът и вдигна глава още малко по-високо. — Аз съм прочут, талантлив и темпераментен. — Лицето му отново се озари от чаровна усмивка и акцентът му бе определено ирландски. Касиди откликна и на двете.

— Много съм впечатлена — заяви тя. Непознатият очевидно бе луд, но симпатичен луд. Касиди забрави, че се страхува.

— Разбира се, че ще си впечатлена — съгласи се той и обърна към нея левия си профил. — Това трябваше да се очаква. — Най-после освободи брадичката ѝ, ала кожата ѝ продължаваше да тръпне от неговите пръсти. — В края на града имам яхта. Ще отидем там и още тази вечер мога да започна да те скицирам.

Очите на Касиди весело проблеснаха.

— Не би ли трябвало да ми предложите да ми покажете някои скици, или това е вариация на стара тема? — Вече не го смяташе за опасен, само за натрапчив.

Непознатият въздъхна и тя видя как по лицето му отново пробяга бърза сянка на раздразнение.

— Жената има едноразочно съзнание. Слушай... Как ти беше името?

— Касиди — отвърна тя машинално. — Касиди Сент Джон.

— О, не, половин ирландка, половин англичанка. Тук ще имаме проблеми. — Той пъхна ръце в джобовете си. Очите му сякаш бяха решили да изследват всеки сантиметър от лицето ѝ. — Касиди, на мен не ми трябват твоите десет долара и нямам намерение да отнемам целомъдрието ти. Това, което искам, е лицето ти. В чантата си имам скицник и така нататък.

— И във вилата на Микеланджело не бих отишла, ако ми го предложеше по този начин. — Тя престана да стиска толкова силно чантичката и отметна коси от раменете си. Засмя се, въпреки че мъжът изсумтя гневно.

— Добре. — Касиди почувства нетърпението в позата му, когато непознатият се огледа зад гърба си. — Ще прием по едно кафе в някой добре осветен и претъпкан ресторант. Това устройва ли те? Ако се

опитам да направя нещо непристойно, ще можеш да счупиш масата на две с прочутите си голи ръце и да привлечеш вниманието.

Устните ѝ трепнаха в усмивка.

— Мисля, че с това мога да се съглася. — Преди да бе успяла да каже нещо друго, той я хвана за ръка и я помъкна към редицата от ресторанти. Тя почувства в жеста странна интимност и едновременно пълен контрол и решителност. Това бе мъж, реши Касиди, който не приема да му се отказва. Вървеше бързо и тя се чудеше дали непрекъснато бърза. Походката му бе плавна и без напрежение.

Вмъкна я в едно малко и доста опушено кафене и намери свободно сепаре. В момента, в който седнаха, отново се вторачи в нея със своя настойчив поглед. Очите му, забеляза Касиди, бяха още по-сини, отколкото ѝ се бе сторило в мъждивата светлина. Цветът им се подчертаваше от гъстите му черни мигли и загорялата кожа. Тя посрещна погледа му, чудейки се що за човек се крие зад този невероятен оттенък на синьото. В този момент сервитьорката привлече вниманието ѝ.

— Кво шъ обичате?

— Ъ-ъ-ъ... Кафе — отговори Касиди, като видя, че спътникът ѝ не помръдва и не престава да се взира в нея. — Две кафета. — Сервитьорката се повлече към бара и тя отново се обърна към него. — Защо ме гледате така? — Дразнеше я, че нервите ѝ реагират на погледа му. — Много е грубо — подчерта Касиди. — И много смуцаващо.

— Тук светлината е ужасна, обаче все пак е малко по-добре в сравнение с мъглата. Не се мръщи — заповяда мъжът. — От това тук ти става една черта. — Преди да бе успяла да се помръдне, вдигна пръст и описа една линия между веждите ѝ. — Имаш забележително лице. Не мога да реша дали очите ти са предимство, или недостатък. Човек обикновено не вярва на виолетовото.

Докато Касиди се опитваше да смели това, сервитьорката се върна с кафетата. Мъжът вдигна поглед, измъкна молива от джоба ѝ и я възнагради с една от своите ослепителни усмивки.

— Трябва ми за няколко минутки. Пий си кафето. Отпусни се — нареди на Касиди с безгрижно махване на ръката. — Хич няма да боли.

Касиди се подчини, а той започна да драска по хартиената салфетка пред него.

— Имаш ли работа, с която трябва да се оправяме, или твоят измислен съпруг те издържа със своите футболни успехи?

— Откъде знаете, че е измислен? — възрази Касиди и се насили да откъсне поглед от лицето му.

— Откъдето знам и че би имала големи проблеми да счупиш две тухли. — Продължи да нахвърля. — Имаш ли работа?

— Днес следобед ме уволниха — измънка тя в кафето си.

— Това опростява нещата. Не се мръщи, аз не съм търпелив човек. Ще ти плащам обичайната такса за позиране. — Погледна я точно когато Касиди вдигна вежди. — Това, което съм намислил, би трябвало да отнеме не повече от два месеца, ако всичко върви добре. Не гледай така стреснато, Касиди, моите намерения още от самото начало си бяха чисти и почтени. Само твоето зловещо въображение...

— Моето въображение не е толкова зловещо — възмути се тя и се понадигна на стола, като усети, че бузите ѝ пламват. — Когато някой изникне от мъглата и сграбчи човек...

— Да съм изникнал? — прекъсна я той и престана да рисува за достатъчно дълго, че да я изгледа сухо. — Не мисля, че тази вечер съм изникнал или съм сграбчил някого.

— От моя гледна точка много приличаше на изникване и сграбчване — отбеляза Касиди кисело и отпи от кафето. Погледът ѝ попадна върху скицата, която бе направил. Тя остави чашката и очите ѝ се разшириха от изненадано възхищение. — Това е чудесно! — Бе я уловил с няколко смели щрихи. Касиди видя не само формата на косата си, а и изражението, което познаваше като лично свое. — Наистина е чудесно! — повтори тя, а мъжът започна нова скица. — Вие наистина сте талантлив. Мислех, че се фукате.

— Аз съм непоколебимо честен — измърмори той, а взетият назаем молив отново се забърза по салфетката.

Оценила качеството на работата му, Касиди се въодушеви. Мислите ѝ запрепусаха напред. Стабилен ангажимент за два месеца щеше да е дар от Бога. Докато тези два месеца свършат, щеше да има отговор от издателството, което бе приело да оцени ръкописа ѝ. Два месеца, без да трябва да продава тостери! Вечерите ѝ щяха да са свободни, за да работи върху новия си роман. Предимствата започваха да се натрупват и умножават. Сигурно самата съдба бе изпратила днес следобед госпожа Самърсън да си търси рокля.

— Наистина ли искате да ви позирам?

— Ти си точно това, което ми трябва. — Поведението му показваше, че въпросът бе вече решен. Втората скица бе почти завършена. Недокоснатото му кафе изстиваше. — Искам да започнем сутринта. Девет ще е достатъчно рано.

— Да, но...

— Остави си косата разпусната и не се клепай с грим, иначе ще трябва просто да го измиеш. Може да си подчертаеш очите, но нищо повече.

— Аз не съм казала, че...

— Предполагам, ще ти трябва моят адрес — продължи той, без да обръща внимание на възраженията ѝ. — Добре ли познаваш града?

— Тук съм родена — съобщи му тя и подсмръкна високомерно. — Ала аз...

— Добре тогава, значи няма да имаш проблеми да намериш моето ателие. — Той надраска адреса отдолу на салфетката и неочаквано вдигна очи към нейните.

Гледаха се между тракането на чинии и гълчавата на гласове. Касиди не можеше да определи това, което почувства в този кратък миг, но знаеше, че никога преди не го бе чувствала. После, също толкова бързо, както настъпи, моментът отмина. Непознатият се изправи и тя остана с чувството, че за много кратко време бе пробягала много голямо разстояние.

— Девет часа — повтори той простичко и после, сякаш едва сега се бе сетил, пусна на масата една банкнота. След това си тръгна, без да каже и дума повече.

Касиди протегна ръка и взе салфетката със скиците и адреса. За момент се вгледа в лицето си, както той го бе видял. Наистина ли брадичката ѝ имаше такава форма? Описа я с пръст и си спомни как ръката му я бе държала точно по този начин. Сви рамене, отпусна ръка и внимателно сгъна салфетката. Нямахше по никакъв начин да ѝ навреди сутринта да отиде в неговото ателие, реши тя и пхна листа в чантичката си. Можеше да огледа нещата и тогава да реши дали иска да му позира, или не. Касиди си спомни безгрижната му властност и се намръщи. Всичко, което трябва да направя, каза си тя твърдо, е да кажа не и да си отида. С тази мисъл стана и излезе от кафенето.

ВТОРА ГЛАВА

Утринта бе кристално ясна, с една топлина, която обещавахе до следобедна нещо повече. Касиди се облече като за всеки ден, защото не бе сигурна какво е подходящото облекло за бъдещия модел на един художник. Джинси и бяла блуза с дълъг ръкав ѝ се струваше подходящо. Както ѝ бе наредено, остави косата си разпусната, а гримът ѝ бе толкова лек, че не се забелязваше. Още не бе решила дали ще позира на непознатия, интригуващ мъж, когото бе срещнала в мъглата, ала бе достатъчно любопитна, за да отиде на срещата.

С адреса, за всеки случай преписан в собственото ѝ тефтерче и пъхнат в чантичката, тя взе трамвай, който щеше да я закара до центъра. Този надраскан на салфетката адрес я бе изненадал, защото Касиди знаеше, че кварталът бе много изискан. Кой знае защо бе очаквала нейният художник да има ателие някъде около собствения ѝ апартамент на Северния бряг. Там атмосферата бе непосредствена и винаги бохемска. По традиция тази част от града се населяваше от писатели, художници и музиканти, които поддържаха неговия аромат. Може би човекът си имаше покровител, който го бе уредил с това скъпо ателие. Той не съответстваше на представата ѝ за художник. Поне, поправи се тя, докато не бе видяла ръцете му. Те бяха, спомни си Касиди, най-красивите ръце, които някога бе виждала, дълги и тесни, със слаби и заострени пръсти. Костите бяха близо до повърхността. Чувствителни ръце. И силни, добави тя, спомнила си усещането на пръстите му върху кожата си.

Лицето му оставаше ясно в съзнанието ѝ и Касиди за момент се замисли за него. Нещо в това лице събуждаше смътни спомени, но тя не можеше да ги докара на фокус. Това бе характерно лице, неповторимо в своята суровост. Касиди си помисли, че ако бе художничка, щеше да се чувства принудена да го нарисува. В него имаше черти, имаше сенки и тайни, а над всичко доминираше ужасяващото синьо на очите му.

Звънецът на трамвая иззвъня и я изтръгна от унеса ѝ. Глупаво, помисли тя и подложи лице на бриза. Дори не разбрах името му, а съм се прехласнала по лицето му. Би трябвало той да се е прехласнал по моето, а не наопаки. Скочи от трамвая и тръгна по тротоара. Огледа номерата на улицата, търсейки адреса. Бе се оказала права за квартала.

И въпреки това, както и останалата част от града, той бе очарователна смесица от екзотика и космополитизъм, от романтика и практичност. Двойствената същност на Сан Франциско се проявяваше тук не по-малко, отколкото в Китайския квартал или на Телеграфния хълм. Тук се преплитаха старинното и революционният дух. Касиди можеше да чува звън на старомоден трамвай, докато гледа към свръхмодерен небостъргач от стомана и стъкло.

Денят бе приятен и топъл и тялото ѝ му се наслаждаваше, докато мислите ѝ се връщаха към романа, който лежеше на бюрото ѝ у дома. Когато стигна до номера, записан в тефтерчето, отново насочи вниманието си към настоящето. Спря и се намръщи.

Галерията. За всеки случай отново погледна номера на вратата и още повече се намръщи. Само преди няколко месеца бе обикаляла из Галерията и много добре си спомняше откриването ѝ преди пет години. Оттогава експозицията си бе спечелила завидната репутация на изложбена зала за най-доброто изкуство в страната. Една изложба в Галерията можеше да създаде кариерата на начинаещ художник и да прочуе някой ветеран. Известно бе, че там се събират колекционери и ценители, за да купуват или оценяват, да критикуват или просто да бъдат видени. Както и останалата част от града, Галерията бе съчетание от елегантност и неконвенционалност. Архитектурата на сградата бе семпла и непретенциозна, докато вътре имаше цяла съкровищница от картини и скулптура. Касиди знаеше също, че един от най-големите успехи на Галерията бе нейният собственик, Колин Съливан. Тя потърси в паметта си какво бе чела за него, после започна да сглобява парчетата.

Имигрант от Ирландия, живял повече от петнайсет години в Америка. Кариерата му започнала, когато нямал и дваисет години. Обичайната му техника бе маслото, а запазената му марка — неповторимото използване на светлини и сенки. Имаше репутацията на нетърпелив и блестящ. Сега трябваше да е малко над трийсетте и неженен, макар че бе имал романтични връзки с няколко жени, между

тях една принцеса и една балерина. Картините му се продаваха за невероятни суми и той рядко рисуваше по поръчка. Рисуваше, за да си доставя удоволствие и рисуваше добре.

Докато стоеше в топлата утринна светлина и сглобяваше откъслечните клюки и сведения, Касиди си спомни защо лицето на художника ѝ се бе сторило познато. Бе виждала негова снимка във вестника преди пет години, когато се откриваше Галерията. Колин Съливан.

Въздъхна дълбоко, вдигна ръце и отметна косата си. Колин Съливан искаше да я рисува. Веднъж той решително бе отказал да направи портрет на една от холивудските кралици, но искаше да нарисува Касиди Сент Джон, безработна писателка, чийто най-голям триумф досега бе един кратък разказ, отпечатан в женско списание. Изведнъж си спомни, че го бе помислила за крадец, че му бе наговорила невероятни неща, че му бе казала с невинно безочие, че скиците му са добри. От раздразнение и срам прехапа устни.

„Но пък можеше да се представи, вместо да се промъкне зад мен и да ме сграбчи. При тези обстоятелства аз се държах доста нормално. Няма от какво да се притеснявам. Освен това той ми каза да дойда. Сам уреди цялата история. Аз съм дошла само за да видя дали искам да приема работата.“

Тя намести чантичката на рамото си, съжали за миг, че не си бе облякла нещо по-изискано или по-екзотично и се запъти към входната врата. Беше заключена.

Касиди натисна отново вратата, после с въздишка реши, че бе прекалено рано, за да е отворена Галерията. Може би имаше заден вход.

Той бе споменал нещо за ателие. Със сигурност то трябваше да има отделен вход. С тези мисли заобиколи сградата и опита страничната врата, която също не помръдна. Без да се стряска, продължи към задната страна на тухлената постройка. Когато още една врата не се поддаде, тя насочи вниманието си към дървените стълби, които водеха към втория етаж.

Вдигна глава, примижа срещу слънцето и огледа редицата от прозорци. Стъклото отрази светлината обратно в очите ѝ. Ако бях художник и имах ателие, реши Касиди, то определено щеше да е там горе. Заизкачва стълбите. Стъпалата бяха стръмни и без парапети. Най-

горе видя още една врата, понечи да я отвори, после се поколеба и реши да почука. Силно. Погледна през рамо и откри, че земята бе изненадващо далеч. Извика тихо от уплаха и в този момент вратата се отвори.

— Закъсня — съобщи ѝ намръщено Колин, нетърпеливо я хвана за ръката и я вмъкна вътре, преди да бе успяла да отговори. Веднага я удари миризмата на терпентин и масло. На ярка дневна светлина художникът изглеждаше не по-малко заплашително, отколкото в мрачната мъгла. Точно по същия начин, както предната вечер, хвана брадичката ѝ.

— Господин Съливан... — започна тя объркано.

— Ш-ш-ш-т! — Той обърна главата ѝ наляво, присви очи и се вгледа. — Да, на прилична светлина е още по-добре. Ела тук, искам няколко свестни скици.

— Господин Съливан — опита Касиди отново, докато той я теглеше през високата просторна стая, пълна с платна. — Бих искала да знам нещо повече за всичко това, преди да се хвана.

— Седни тук — заповяда той и я бутна на един стол. — Не се прегърбвай — добави и се извърна.

— Господин Съливан! Бихте ли ме чули, ако обичате?

— После — отсече Съливан и взе един широк скициник и молив. — Сега мълчи.

Напълно объркана, тя въздъхна и скръсти ръце. Щеше да е по-просто, реши Касиди, да го остави да си направи скиците. Позволи си да плъзне поглед по стаята.

Тя бе голяма като обор, с широки прозорци и капандура, която страшно ѝ хареса. Огромните стъкла пропускаха всичката слънчева светлина. Подът бе дървен и гол, опръскан с боя, а стените боядисани в неутрално кремаво. До стените бяха натрупани в безпорядък платна без рамки. Тук-там бяха подпрени триножници, а една голяма маса бе затрупана с рисунки, четки, парцали и бутилки. В дъното на стаята имаше кушетка, сякаш поставена там допълнително. Три дървени стола бяха разположени на неравни интервали, сякаш разблъскани от нетърпелива ръка и оставени, където са спрели. Имаше още два стола, две вътрешни врати и голяма извита мощна лампа.

— Гледай през прозореца — заповяда рязко Колин. — Искам профил.

Касиди се подчини. Смътното ѝ раздразнение се стопи в момента, в който забеляза как едно врабче си прави гнездо в короната на един дъб. Птичето летеше делово, като носеше разни неща в човката си. Търпеливо и упорито, то се спускаше, търсеше, строеше, после отново се спускаше. Слънцето светеше в крилата му. Касиди го гледаше очаровано. Една тиха усмивка докосна устните ѝ и стопли очите ѝ.

— Какво виждаш? — Колин се приближи към нея, ала тя бе толкова погълната, че нито отскочи, нито се обърна.

— Онази птичка там. — Касиди посочи към врабеца, който отново се спусна надолу. — Вижте колко се старае да довърши гнездото си. И то цялото е построено от клечки и тревички и каквито други съкровища си намира едно врабче. На нас ни трябва тухли и цимент или готови панели, а тази малка птичка може да си изгради съвсем удобен дом от почти нищо, без ръце, без инструменти, без технически ръководител. Чудесно е, не мислите ли? — Тя обърна глава и се усмихна. Той бе по-близо, отколкото бе предполагала, приближил лице до нейното, за да проследи погледа ѝ. Когато Касиди се обърна, Колин отмести поглед от прозореца и улови очите ѝ. Тя усети внезапно разтърсване, сякаш се бе изправила прекалено бързо и бе загубила вътрешното си равновесие.

— Ти може и да си още по-съвършена, отколкото си помислих отначало — заяви художникът и отметна косата ѝ зад едното рамо.

Касиди изведнъж си спомни, че бе решила да е делова.

— Господин Съливан...

— Колин — прекъсна я той и продължи да намества косата ѝ. — Или просто Съливан, ако повече ти харесва. И ми говори на ти.

— Добре, Колин — съгласи се тя търпеливо. — Снощи няхах представа кой си. Не ми дойде наум, преди да застана пред Галерията. — Размърда се, леко смутена, че той продължаваше да стои толкова близо. — Разбира се, аз съм поласкана, че искаш да ме рисуващ, но бих искала да знам какво се очаква от мен и...

— От теб се очаква двайсет минути да стоиш в една поза, без да мърдаш. — Колин преметна косата ѝ напред, после отново назад зад другото рамо. Пръстите му докоснаха шията ѝ и Касиди се намръщи. Той сякаш не забеляза.

— Очаква се да изпълняваш инструкции и да кротуваш, освен ако не ти кажа друго. Очаква се да идваш навреме и да не мрънкаш, че трябва да си тръгнеш рано, за да можеш да се срещнеш с приятеля си.

— Дойдох навреме — оправда се Касиди и отметна глава, така че старателно подредената коса се разпиля. — Ти не ми каза да дойда отзад и аз се лутах, докато намеря вратата.

— Много умно — скастри я Съливан. — Очите ти драматично потъмняват, когато се надигне ирландската ти кръв. Кой те е нарекъл Касиди?

— Това е фамилното име на майка ми — обясни тя и понечи да каже още нещо.

— Познавах няколко Касиди в Ирландия — вметна Колин и вдигна ръцете ѝ да ги огледа.

— Не познавам роднините на майка си — измърмори тя, смутена от усещането за неговите ръце върху своите. — Умряла при моето раждане.

— Ясно. — Обърна дланите ѝ нагоре. — Имаш тънки кости. А баща ти?

— Неговото семейство е от Девън. Той умря преди четири години. Не виждам какво общо има това с нещо.

— Има общо с всичко. — Колин вдигна очи, ала продължи да държи ръцете ѝ. — Взела си очите и косата от майка си, а кожата и структурата от баща си. Лицето ти е изтъкано от противоречия, Касиди Сент Джон, и е точно това, което ми трябва. Косата ти сигурно има десетина различни оттенъка и изглежда така, сякаш току-що си вдигнала глава от възглавницата. Умно постъпваш, че не се опитваш да я укротиш. Очите ти преминават малко отвъд келтското синьо във виолетово и с формата си ти придават екзотичен оттенък. Предразполагат към мечти. Но в структурата ти личи английската аристокрация. Устните ти отново нарушават баланса, обещавайки страст, която студената английска външност отрича. Чиста кожа, съвсем лека руменина под млечнобялото. Не си преживяла живота си, без да ти се е налагало да се бориш, и въпреки това имаш определено излъчване на невинност. Картината, която искам да нарисувам, трябва да съдържа всички тези елементи. Аз имам нужда от много особени качества в моя модел. Ти ги имаш. — Той замълча и наклони глава. — Това задоволява ли твоето любопитство?

Касиди го бе зяпнала, като се мъчеше да си се представи както я бе описал. Наистина ли произходът ѝ толкова силно влияеше върху външния ѝ вид?

— Съвсем не съм сигурна — измърмори тя, въздъхна и очите му отново намериха нейните. — Ала съм достатъчно суетна, за да искам Колин Съливан да ме нарисова, и достатъчно изпаднала, за да имам нужда от тази работа. — Усмихна се. — Ще стана ли безсмъртна, когато свършиш? Винаги съм искала да бъда безсмъртна.

Колин се разсмя и звукът бе топъл и свободен в голямата стая. Той стисна ръцете ѝ и неочаквано ги поднесе към устните си.

— Ще ми свършиш работа, Кас.

Отговорът на Касиди остана неизречен, защото вратата на ателието се отвори.

— Колин, трябва да... — Жената, като влетя в стаята, спря рязко и се вторачи в Касиди. — Извинявай. — Погледът ѝ се насочи към съединените им ръце. — Не знаех, че си зает.

— Няма значение, Гейл — отвърна безгрижно Колин. — Знаеш, че когато работя сериозно, заключвам вратата. Това е Касиди Сент Джон, която ми позира. Касиди, Гейл Кингсли, много талантива художничка, която ръководи Галерията.

Гейл Кингсли бе потресаваща. Беше висока и тънка като тръстика със слабо триъгълно лице, обрамчено от буйни червени коси. Всичко в нея бе жизнено и властно. Очите ѝ бяха пронизващо зелени и силно гримирани, устните ѝ широки и безкомпромисно алени. Между блестящата ѝ коса се подаваха златни обеци. Роклята ѝ бе свободна, без определена линия, хаотична смесица от различни оттенъци на зелена коприна. Ефектът бе смел и спиращ дъха. Тя влезе и цялото ѝ тяло сякаш бе заредено с нервна енергия. Дори движенията ѝ бяха бързи и отсечени, а очите ѝ изпитателно се спряха върху лицето на Касиди. Имаше нещо в този поглед, от което Касиди веднага се почувства неспокойна. Той бе някак съзнателно натрапчив и в същото време напълно безразличен.

— Добра структура — отбеляза Гейл великодушно. — Но цветът е доста скучен, не мислиш ли?

— Е, не можем всички да сме червенокоси — обади се Касиди раздражено.

— Вярно — съгласи се Колин, вдигна вежди към Касиди и се обърна към Гейл. — Какво ти трябваше? Трябва да се заемам за работа.

Има някакво определено излъчване около хората, които са били интимно близки, помисли Касиди. Проличава си в някой поглед, жест, в тона на гласа. В момента, в който очите на Гейл се отклониха от Касиди, за да срещнат очите на Колин, тя разбра, че двамата или са любовници, или някога са били. Изпита смътно разочарование и смутено се опита да издърпа ръцете си. В отговор той разсеяно ѝ се намръщи.

— За „Портрет на момиче“ на Хигин. Предлагат ни пет хиляди, ала Хигин не иска да приеме, преди ти да се съ согласиш. Искам днес да се договори.

— Кой е направил предложението?

— Шарл Дюпре.

— Кажи на Хигин да го приеме. Дюпре няма да се пазари и освен това е честен. Нещо друго? — Тонът му недвусмислено показваше, че я гони. Касиди видя как очите на Гейл пламнаха.

— Нищо, което не може да почака. Ще отида да се обадя на Хигин.

— Много хубаво. — Колин се обърна отново към Касиди, преди Гейл да бе стигнала до средата на стаята. Намръщено отметна пак косите ѝ от лицето. Над рамото му Касиди видя как Гейл стигна до вратата, хвърли един бърз поглед и после здраво затвори зад себе си. Колин отстъпи крачка назад и огледа Касиди от глава до пети.

— Не става — отсече той и се намръщи. — Изобщо не става.

Объркана от думите му, стресната от това, което бе видяла в очите на Гейл, Касиди го зяпна, после прокара пръсти през косата си.

— Какво не става?

— Това нещо, дето си го облякла. — Бързо махна с ръка към блузата, джинсите и сандалите ѝ.

Касиди погледна надолу и плъзна ръце по бедрата си.

— Не си ми казал как да се облека, а и във всеки случай още не съм решила да ти позирам. — Сви рамене, раздражена на себе си, че се чувстваше длъжна да се оправдава заради облеклото си. — Можеше да ми кажеш някакви подробности, вместо само да надраскаш адреса и да изчезнеш.

— Искам нещо свободно и гладко, никаква талия, никакво прекъсване. — Изобщо не обръщаше внимание на възраженията на Касиди. — Слонова кост, не бяло. Нещо дълго и лъскаво. — Хвана с две ръце кръста ѝ и тя шокирана занемя. — Ти изобщо нямаш бедра, а талията ти е като на дете. Искам висока яка, за да не се тревожим за липсата на бюст.

Касиди се изчерви, скочи от стола и го отблъсна.

— Знаеш ли, това си е моето тяло. Не ми трябват твоите наблюдения за него, нито... Нито ръцете ти върху него. Моят бюст или липсата на бюст нямат нищо общо с теб.

— Не ставай дете — срязва я Колин и отново я бутна на стола. — В момента твоето тяло ме интересува само като художник. Ако това се промени, ти достатъчно бързо ще го разбереш.

— Един момент, Съливан. — Касиди отново стана от стола и отметна глава, готова да го постави на мястото му.

— Много ефектно. — Той сграбчи шепа от косите ѝ, за да задържи лицето ѝ вдигнато към своето. — Гневът ти отива, Кас, но това не е настроението, което ми трябва. Може би някой друг път. — Тъгълчетата на устните му трепнаха, а пръстите му се плъзнаха по врата ѝ и започнаха да го разтриват. Усмивката бавно се разля по лицето му и макар Касиди да подозираше, че тя бе точно премерена, от това не ставаше по-малко ефектна. Чувстваше пръстите му върху кожата си. Това чисто физическо усещане бе съвсем ново и Касиди заинтригувано замълча. То трябваше да се проучи. Гласът му се сниши до ласка, не по-малко действаща от ръката му върху кожата ѝ. Едва доловимата ирландска нотка се засили.

— Търся илюзия, не реалност. Желание. Можеш ли да бъдеш желание за мен, Кас?

В този момент, когато лицето ѝ бе само на сантиметри от неговото, телата им едва се докосваха и топлите му пръсти бяха върху кожата ѝ, Касиди имаше чувството, че може да бъде всичко, което Колин поискаше. Нищо не бе невъзможно. Точно в това се криеше силата му върху жените, реши тя — в бързото очарование, в пиратските черти, в лекия намек за акцент в говора му. Към това се добавяше ярката му сексуалност, която той можеше по желание да задейства, и нетърпеливата му поза. Касиди знаеше, че Съливан бе наясно със силата си и я използваше най-безсрамно. Дори това бе по

някакъв начин привлекателно. Тя усети, че се поддава на тази сила, че се привлича от нея. Чувствата ѝ взеха връх над разума. Чудеше се какво ли ще е усещането за устните му върху нейните и дали целувката би била толкова възбуждаща, както си я представяше. Чудеше се дали щеше да изгуби, или да намери себе си в нея. Или просто щеше да е едно преживяване. Като защита от собствените си мисли, опря ръце на гърдите му и се отблъсна на безопасно разстояние.

— Ти не си лесен мъж, нали, Колин? — Пое дълбоко въздух да успокои крайниците си.

— Ни най-малко — съгласи се той весело. Касиди определи това, което премина през лицето му, като нещо средно между раздражение и любопитство. — На колко години си, Касиди?

— На двайсет и три — отвърна тя и срещна спокойно погледа му. — Защо?

Колин сви рамене, пъкна ръце в джобовете си и закрачи из стаята.

— Ще трябва да науча всичко за теб, преди да свърша. Това, което си ти, ще се прояви в портрета и аз ще трябва да работя с него. Трябва бързо да намеря проклетата рокля. Искам да започвам. Времето е подходящо. — В движенията му имаше нетърпение, което рязко контрастираше на мъжа, който само преди минути я бе прелъстил с гласа си. Кой бе Колин Съливан? Макар да знаеше, че би било опасно, Касиди се чувстваше принудена да го разбере.

— Мисля, че знам една рокля, която би свършила работа — осмели се тя, докато той се мяташе из стаята. — По-скоро е кремава, отколкото слонова кост, ала е семпла и права и с висока яка. Освен това е ужасно скъпа. Коприна, нали разбираш...

— Къде е? — настоя Колин и спря да кръстосва точно пред нея. — Няма значение — прекъсна я, като я видя, че отваря уста да отговори. — Да вървим да я погледнем. — Хвана я за ръката и преди да бе успяла да каже и дума, я измъкна през задната врата. Касиди внимаваше да върви по-бавно по стълбите, защото не искаше да рискува да си счупи врата. — Накъде? — попита той, като стигнаха до предната част на сградата.

— Само на няколко преки е — обясни Касиди и посочи наляво. — Но, Колин... — Не успя да довърши и той я помъкна с пълна

скорост по тротоара. — Колин, мисля, че трябва да знаеш... Божичко, трябваше да си обуя гуменките. Би ли вървял по-бавно?

— Имаш дълги крака — отбеляза той, без да забавя ход.

Тя изсумтя възмутено и се затича да го настигне.

— Мисля, че трябва да знаеш, че роклята е в магазина, от който бях уволнена вчера.

— Магазин за дрехи? — Това изглежда го заинтригува достатъчно, за да го накара да се забави и да я погледне. С жест на разсеяна фамилиарност отметна косата ѝ зад ухото. — Защо си работила в магазин за дрехи?

Касиди му хвърли един изпепеляващ поглед.

— Изкарвах си хляба, Съливан. Някои от нас трябва да го правят, за да ядат.

— Не бъди гадна, Кас — посъветва я той. — Ти не си професионална продавачка на дрехи.

— И точно затова ме уволниха. — Засмя се, развеселена от глупостта му. — Не съм и професионална сервитьорка, затова ме уволниха от „Бара на Джим“. Не бях съгласна някои части от моята анатомия да бъдат щипани и топени в зелена салата от клиенти, които си плащат. Няма да се впускам в разкази за кратката си кариера като телефонистка. Това е една тъжна, жалка история, а днес е такъв хубав ден. — Тя отметна глава да се усмихне на Колин и видя, че той я гледа.

— Ако не си професионална продавачка, сервитьорка или телефонистка, каква си всъщност, Кас?

— Една бореща се писателка, която изглежда е рядко неспособна да се хване на подходяща работа от колежа насам.

— Писателка, значи — кимна Колин. — И какво пишеш?

— Непубликувани романи — съобщи тя и отново се усмихна. — И от време на време по някоя статия за въздействието на парфюмите върху съвременния мъж. Трябва да се поддържам във форма.

— Бива ли те? — Колин заобиколи поредния пешеходец, без да откъсва очи от Касиди.

— Определено преливам от свеж, неоткрит талант. — Тя отметна косата зад раменете си и посочи: — Ето, бутик „Бест“. Чудя се какво ще каже Джулия. Тя сигурно ще реши, че ме издържаш. — Прехапа устни да сдържи смеха си и отново вдигна очи към него. — Можеш ли да ми хвърлиш някой и друг зноен поглед, Колин? — Със закачливо

светнали очи спря пред вратата на магазина. — Ще дадеш на Джулия материал за няколкоседмични приказки. — Отвори вратата със засияло от смях лице.

Вярна на себе си, Джулия ги посрещна с педантична любезност и с едва доловимо любопитство. Тя хвърли един изпитателен поглед към бившата си служителка, а после, когато позна Колин, очите ѝ се разшириха. Вдигна вежди, когато Касиди поиска кремавата копринена рокля, после започна лично да ги обслужва.

В пробната Касиди смъкна джинсите си и се замисли за превратностите на съдбата. Преди малко повече от двадесет и четири часа тя стоеше пред същата тази пробна с купчина отхвърлени дрехи, натрупани в ръцете ѝ... И без мисъл за Колин Съливан в главата. Сега той изглежда бе обсебил и мислите, и действията ѝ. Тънката, прохладна коприна се плъзгаше върху главата ѝ, защото Колин Съливан го искаше. Сърцето ѝ биеше мъничко по-бързо, защото той очакваше да види резултата. Касиди закопча ципа, затаи дъх и се обърна. Отражението ѝ се вгледа в нея с неподправено страхопочитание.

Роклята се спускаше от невероятно високата си яка в права линия, омекотена от крехкостта на материята. Ръцете и раменете ѝ светеха под тънката прозрачност на ръкавите. Косата ѝ блестеше върху нежния цвят. Касиди бавно изпусна задържания въздух. Това бе рокля-мечта, романтична като материала, от който бе направена, практична като линията си. В нея тя не само изглеждаше и елегантна, и крехка, а и се чувстваше така. С опънати нерви облиза устни и излезе от пробната.

Колин флиртуваше с изчервената Джулия. Руменината бе толкова неуместна върху студеното ѝ сдържано лице, че нервността на Касиди се стопи. Колин с дяволита усмивка поднесе ръката на Джулия към устните си и целуна кокалчетата. Касиди направи сериозна физиономия, ала в ъгълчетата на устните ѝ се спотайваше усмивка.

— Колин...

Като чу името си, той се обърна. Смехът, който озаряваше лицето му и искреше в очите му, избледня, после изгасна. Колин пусна ръката на Джулия и направи няколко крачки към Касиди, но спря по средата на стаята. Касиди, която щеше да се разсмее и да се завърти да я огледа, замръзна, хипнотизирана от очите му.

Много бавно очите му се отклониха от лицето ѝ и се спуснаха по тялото ѝ, след това отново се върнаха. Страните ѝ пламнаха от внезапната вихрушка от емоции. Как можеше само с един поглед да я направи толкова жизнена, а след миг толкова безсилна? Искаше ѝ се да заговори, да разруши собствения си транс, ала думите бяха объркани и непокорни. Откри, че можеше само да повтори името му.

— Колин? — В гласа ѝ прозвуча най-лек намек за покана, въпрос, който самата тя не разбра.

Нещо проблесна в очите му и изчезна. Напрегнатата съсредоточеност необяснимо се смени с раздразнение. Когато заговори, тонът му бе енергичен и отсечен:

— Тази ще стане. Опакувайте я и утре я донеси. Тогава ще започнем.

В главата на Касиди се блъскаха стотици въпроси. Но тонът му събуди гордостта ѝ и тя студено попита:

— Това всичко ли е?

— Това е всичко — отсече той ядосано. — Утре в девет. Не закъснявай.

Касиди пое дълбоко въздух и внимателно издиша. В този момент бе сигурна, че го мрази. Още цяла минута се гледаха. Въздухът между тях пращеше от напрежение и от нещо по-неуловимо. После тя му обърна гръб и влезе в пробната.

ТРЕТА ГЛАВА

Касиди прекара почти цялата нощ в нравоучения към самата себе си. На сутринта имаше чувството, че здраво се е взела в ръце. Нямахше абсолютно никаква причина да се дразни от Колин. Неговото енергично, безлично отношение по повод на роклята можеше само да се очаква. Докато пътуваше с трамвая през града и преместваше кутията с роклята от ръка в ръка, реши, че ще поддържа студено, професионално разстояние от него.

Той просто ми е работодател. Той е художник, очевидно темпераментен, добави тя наум и изсумтя. Пъргаво скочи от трамвая да продължи пеша. Той търси в лицето ми нещо, което иска да нарисува. Той няма никакви лични чувства към мен, както и аз към него. А и как бих могла да имам? Аз почти не познавам Колин Съливан. Това, което почувствах вчера, беше само обаянието на артистичната му личност. Тя е много силна, много магнетична. Аз само съм си въобразила, че между нас има привличане. Нещата не стават по този начин, не толкова бързо. Всичко, което има между нас, е връзката между художник и модел. Аз отново си измислях.

Касиди спря пред стълбите към ателието на Колин. И все пак, можеше да ми благодари, задето намерих роклята, която търсеше, помисли тя. Няма значение. Неволно махна с ръка, докато се изкачваше. Той е толкова погълнат от себе си, сигурно дори е забравил, че аз му предложих този магазин. Бързо отметна глава и почука, готова да бъде енергична и делова в новото си амплоа. Малко се стресна, когато вратата отвори Гейл Кингсли.

— Здравейте — поздрави тя и се усмихна въпреки студения оценяващ поглед на Гейл. Вместо отговор Гейл плавно махна с ръка към стаята — жест, който у всеки друг би изглеждал изкуствен. Помпозността ѝ отиваше.

Днес бе също толкова потресаваща с яркорозовия костюм, който никоя друга червенокоса не би имала смелостта да облече. Колин никъде не се виждаше. Касиди се разкъсваше между възхищението от

стила на жената и разочарованието, че не Колин ѝ отвори. Чувстваше се непълнолетна и опърпана с джинсите и пуловера си.

— Подранила ли съм?

Гейл опря ръце на тесните си бедра и бавно заобиколи Касиди.

— Не, Колин се задържа. След малко ще дойде. Косата ти естествено ли е къдрава, или си я накъдрила?

— Естествена е — отвърна Касиди безстрастно.

— А цветът?

— И той си е мой. — Дръзкият парфюм на Гейл доминираше над миризмата на бои. Когато тя дойде и застана пред Касиди, Касиди срещна спокойно погледа ѝ. — Защо?

— Просто съм любопитна, душичке, просто съм любопитна. — Гейл я възнагради с една бърза усмивка, която като лампа светна за миг и изгасна, ослепителна в първия момент, ала след това от нея не остана и следа. — Колин много е харесал лицето ти. Изглежда навлиза в романтичен период. Аз винаги съм избягвала този вид техника. — Присви очи, сякаш изследваше порите на кожата ѝ.

— Искате ли да преброите зъбите ми? — предложи Касиди.

— Не се превземай. — Гейл докосна устните си с аленочервения си нокът. — Ние с Колин често си делим моделите. Искам да видя дали мога да те използвам за нещо.

— Аз не съм обед, госпожице Кингсли — подчерта Касиди с чувство. — Нямам желание да бъда делена.

— Един добър модел трябва да бъде гъвкав — възрази Гейл и с дълго, сладостно движение протегна тънките си ръце към тавана. — Надявам се, че няма да се правиш на глупачка, както последната преди теб.

— Последната ли? — попита Касиди и веднага ѝ се прииска да си прехапе езика.

— Тя отчаяно се влюби в Колин. — Гейл отново включи и изключи усмивката си. Резките ѝ бързи движения играеха по нервите на Касиди. Тя бе котка, търсеца върху какво да скочи.

— И което е още по-лошо, въобрази си, че и Колин е влюбен в нея. Беше доста жалка. Прекрасно създайце, млечнобяла кожа, тъмни цигански очи. Естествено, накрая Колин ѝ беше бесен. Той мрази да се опитват да го вържат. Няма нищо по-лошо от това, някой да се прехласва и да въздиша по теб, нали?

— Не знам — отговори спокойно Касиди. — Но няма нужда да се безпокоите, че ще се прехласвам и ще въздишам по Колин. Той има нужда от моето лице, аз имам нужда от работа. — Замълча за момент. Може би щеше да е по-добре от самото начало да изясни нещата. — С мен няма да имате неприятности. Аз съм прекалено заета, за да се опитвам да започна връзка с Колин.

Гейл се спря за достатъчно дълго, за да я изгледа замислено. Престана да се мръщи и тръгна бързо към вратата.

— Това опростява нещата, нали? Можеш да се преоблечеш ей там. — Махна наляво и излезе.

Касиди пое дълбоко въздух и поклати глава. Художниците, реши тя, са напълно откачени. Отърси се от поведението на Гейл, влезе в посочената ѝ врата и откри зад нея малка съблекалня. Затвори се вътре и започна да се преоблича. Както и преди, роклята я накара да се чувства различно. Може би, помисли Кас и прокара една четка през косата си, това бе заради усещането на истинска коприна върху кожата. Или заради елегантно семплите линии и цвят. Или защото това бе образът, който Колин искаше да бъде тя?

Каквато и да бе причината, Касиди не можеше да отрече, че с тази рокля се чувстваше приповдигната — по-жизнена, по-самоуверена, по-женствена. Хвърли един последен поглед към огледалото, отвори вратата и влезе в ателието.

— О, ти си тук — обади се глупаво, като забеляза Колин да се чумери срещу едно празно платно. Виждаше го в профил, а той не се обърна при влизането ѝ. Бе пъхнал ръце в джобовете си, стъпил здраво на пода. Създаваше впечатление за обуздана буйна жизненост — изчакваща, стремяща се към свобода. Бе облечен ежедневно, както вече бе свикнала да го вижда, и дрехите подхождаха на стройното му, свободно отпуснато тяло. Лицето му изразяваше мрачна съсредоточеност — свъсени вежди, присвити очи, стиснати устни. Мина ѝ през ума, че бе безскрупулно хубав и че би било ужасно за една жена да го харесва. Тя остана, където си беше, сигурна, че Колин дори не я бе чул.

— Ще започна направо върху платно — съобщи той, ала все така не я поглеждаше. — На масата има теменужки. — Направи неясен жест с рамо. — Подхождат на очите ти.

Касиди погледна и видя малкото букетче, хвърлено между четките и боите. Лицето ѝ се озари от удоволствие.

— О, прекрасни са! — Изтича до масата, взе теменужките и зарови лице в нежните цветчета. Ароматът им бе фин и сладостен. Трогната и очарована, вдигна лице да му се усмихне.

— Искам цветно петно върху роклята — измърмори Колин, явно напълно съсредоточен. Нито я погледна, нито промени изражението си.

Удоволствието умря. Касиди сведе очи към цветенцата и въздъхна. Това си е моя грешка, помисли тя. Той ги е донесъл заради рисуването, не заради мен. Глупаво беше да помисля нещо друго. Защо ли да ми купува цветя? Поклати глава, усмихна се накриво и отиде до него.

— Виждаш ли ме вече там? На празното платно.

Сега вече Колин се обърна и я погледна, но продължи да се мръщи замислено.

— Да, ще свършат работа. Застани там, искам светлината от прозореца.

Докато я дърпаше през стаята, Касиди вдигна глава към него.

— Добро утро, Колин — обади се с жизнерадостния глас на учителка в детска градина.

Той спря до прозореца и вдигна вежди.

— Когато работя, възпитанието е последната ми грижа.

— Ужасно се радвам, че изяснихме това — усмихна се тя широко.

— Освен това ме знаят, че за закуска ям млади устати моми.

— Моми? — Усмивката ѝ изразяваше пълно удоволствие. — Какъв чудесен анахронизъм. Като го казваш, звучи прекрасно. Ала бих предпочела да кажеш яки моми. Винаги съм харесвала това словосъчетание.

— Това описание не ти подхожда. — Колин повдигна с един пръст брадичката ѝ, а с другата ръка отметна косата ѝ през рамото.

— Така ли? — Касиди се почувства смътно обидена.

— След като наглася позата, не мърдай. Ако мръднеш, мога направо да хвърля триножника по теб. — Докато говореше, наместваше лицето и тялото ѝ с ръце. Докосването му бе съвсем безстрастно, като на лекар. Касиди помисли, че би могла да бъде и

натюрморт. По погледа му разбираше, че съзнанието му бе далеч от нея, заето със своето изкуство. Познаваше от собствената си работа това изражение на пълна съсредоточеност. И тя също умееше да се изключва от обкръжаващия я свят и да потъва в себе си.

Най-после той отстъпи крачка назад и я огледа мълчаливо. Позата бе естествена и проста. Касиди стоеше изправена, хванала с две ръце букетчето до дясното си бедро. Ръцете ѝ бяха отпуснати, едва сгънати в лактите. Бе оставил косата ѝ свободна, без да я нагласява, спусната над двете ѝ рамене.

— Вдигни си малко брадичката. — Вдигна ръка да спре движението. — Така. Стой мирно и не говори, докато не ти кажа.

Тя се подчини и само с поглед го проследи как отиде отново до триножника. Колин взе един въглен. Минутите минаваха в пълна тишина. Касиди гледаше движенията на ръцете и раменете му и чувстваше изпитателния му поглед, който отново и отново се връщаше към лицето ѝ. Усещаше, че може да погледне в очите ѝ и да види самата ѝ душа, да разбере за нея повече, отколкото самата тя знаеше. Това чувство я правеше не толкова нервна, колкото любопитна. Какво ли щеше да види? Как ли щеше да го изрази?

— Добре — обади се внезапно Колин. — Сега можеш да говориш, но не променяй позата. Разкажи ми за тези твои непубликувани романи.

Продължаваше да работи толкова съсредоточено, та Касиди реши, че я бе подканил да говори само за да я отпусне. Сериозно се съмняваше дали изобщо ще чуе думите ѝ. Ако ги чуеше, щеше веднага да ги забрави.

— Всъщност романът е само един, или един и половина. Работя върху втория, докато първия отвсякъде го отхвърлят. — Понечи да свие рамене, ала навреме се усети. — Той е за една застаряваща жена, за решенията, които взема, за грешките, които прави. Предполагам, че е доста сантиментален. Приятно ми е да мисля, че накрая тя прави правилния избор. Знаеш ли, че е много трудно да говориш без ръце? Нямах представа, че ръцете са толкова необходими за моя речник.

— Това е заради галската ти кръв. — Колин се намръщи силно към платното, после вдигна очи към нея. От движението на раменете му Касиди разбра, че продължава да работи. — Ще ми дадеш ли да прочета ръкописа?

Тя изненадано го погледна.

— Ами, да, ако искаш. Аз...

— Добре — прекъсна я той и нахвърли още една линия върху платното. — Донеси го утре. Сега мълчи — изкомандва, преди да бе успяла да каже нещо. — Ще работя лицето ти.

Възцари се тишина, докато Колин остави въглена и поклати глава.

— Не става. — Намръщи ѝ се, после закрачи из стаята. Несигурна какво да прави, Касиди не помръдваше и не се обаждаше. — Не ми даваш нужното настроение. Знаеш ли какво искам? — В гласа му звучаха нетърпение и лек гняв. Тя отвори уста, после отново я затвори, като видя, че въпросът е бил риторичен. — Искам повече от илюзия. Искам страст. Ти имаш в себе си страст, Касиди, повече, отколкото ми трябва за тази картина, за Бога. — Обърна се отново към нея и тя почувства как стаята вибрира от неговото напрежение. В отговор сърцето ѝ започна да бие по-бързо. — Искам обещание. Искам жена, която подканя любовник. Искам очакването и свежестта на невинността. Недокосната, но не недосегаема. Това трябва да ми дадеш. Това е същината. — От вълнение акцентът му стана позабележим. Огънят на таланта проблесна в очите му. Касиди го гледаше очарована и не заговори дори когато той спря точно пред нея. — В очите ти трябва да има мекота и само намек за топлина. В устните ти трябва да има всеотдайност, която идва от това, че току-що си била целуната, че чакаш отново да бъдеш целуната. Ето така.

Устните му взеха нейните бързо, зашеметяващо. Колин обхвана с две ръце лицето ѝ и с ужасяваща скорост докара целувката до трепереща интимност. Устните му бяха топли, меки и опитни. Езикът му се втурна без предупреждение. Някъде дълбоко в нея се надигна отговор. Страстта, дълго пренебрегвана, затлея, после се разгоря, после несигурно пусна пламъци. Тя опита вкуса на силата. Устните му я освободиха толкова бързо, колкото я бяха и заловили.

Макар да не го знаеше, изражението ѝ бе точно такова, каквото бе искал от нея — очаквателно, подканящо, невинно. Той за миг плъзна поглед към устните ѝ и без да бърза свали ръце от лицето ѝ. В очите му светна нетърпение. След това се обърна и отиде при своя триножник.

Виеше ѝ се свят и Касиди се опитваше да се успокои. Разумът ѝ казваше, че тази целувка не означаваше нищо, бе само средство за постигане на целта, ала сърцето ѝ бумтеше. Само за няколко секунди Колин бе разбудил глад, какъвто не бе и подозирала, че има, бе разбудил желаня, които не бе и подозирала, че таи. Това бе повече откровение, помисли тя объркано, отколкото целувка. Като се мъчеше да укроти дишането си, Касиди се опита да разсъждава разумно за тази кратка среща.

Бе голяма жена. Целувките бяха по-обичайни от ръкостискането. Единствено предателското ѝ въображение я бе превърнала в нещо друго. Само моето въображение, реши тя, когато се успокои, и неговата безкрайна наглост. Той я бе сварил напълно неподготвена. Бе я целунал, когато нямаше право да го стори, и по начин, едновременно собственически и интимен. На никой мъж не бе позволявала нито една от тези привилегии и това, че Колин си ги присвои, я разтърси. Касиди можеше да оправдае реакцията си към Колин, като анализира интелектуално сцената, нейните причини и резултати. Прехвърли емоциите към разума си и начерта сцената. Изследва мотивите. И въпреки това вътре остана нещо, което не можеше напълно да се обмисли или обясни. Разтревожено се опита да го пренебрегне.

— Сега ще спрем — оповести неочаквано той и остави въглена. После вдигна поглед и изтри ръцете си. Тя си помисли, че Колин може би виждаше Касиди Сент Джон за пръв път, откакто нагласи позата. — Отпусни се.

Тя се подчини и с изненада откри, че мускулите ѝ се бяха схванали.

— Колко време стоя така? — попита Касиди и изви гръб. — Сигурно доста повече от дващест минути.

Той сви рамене и отново впери поглед в платното.

— Може би. Добре върви. Искаш ли кафе?

Тя се намръщи на небрежното му пренебрежение към времето.

— Дващест минути са доста време да стоиш в една поза. Отсега нататък ще нося будилник. Да, искам кафе.

Колин пренебрегна първите две трети от изявлението ѝ и се запъти към вратата.

— Ще направя.

— Може ли да погледна? — Посочи към платното.

— Не.

Касиди изсумтя възмутено.

— А другите? — Жестът ѝ обхвана наредените покрай стената платна.

— Каквото искаш. Само не се приближавай до това, върху което работя. — Изчезна, вероятно за да направи обещаното кафе.

Тя направи гримаса към празната врата, остави букетчето и се насочи към платната. Те бяха натрупани в безпорядък. Някои бяха малки, други толкова големи, че се затрудняваше да ги обърне. След секунди каквото и раздражение да бе изпитвала, то бе затъмнено от възхищението от неговия талант. Разбра защо Колин Съливан се смяташе за майстор на цветовете и светлината. Нещо повече, видя чувствителността, която бе открила в ръцете му, и силата, която бе почувствала в тях. В портретите му имаше проникновеност и откровение, в градските сцени и пейзажите — жизненост. Игра на сенки, блиснала светлина, и картината дишаше с неговото настроение. Чудеше се дали той рисува това, което вижда, или онова, което чувства, а после разбра, че бе съчетание от двете. Реши, че Колин виждаше повече, отколкото бе дадено на средностатистическия смъртен. Талантът му бе и в ръцете, и във възприятието. Картините я развълнуваха почти толкова силно, колкото мъжът.

Внимателно обърна още няколко платна. Обектът бе красив. Голото тяло на жената бе нехайно изтегнато на кушетката, която сега стоеше празна в далечния край на ателието. На лицето ѝ играеше ленива усмивка, а в позата ѝ прозираше безгрижна самоувереност. По млечнобялата кожа и циганските очи Касиди позна модела, за който Гейл ѝ бе говорила тази сутрин.

— Прекрасно създание, нали? — попита зад гърба ѝ Колин.

Тя се сепна.

— Да. — Обърна се и пое протегнатата чаша. — Никога не съм виждала по-красива жена.

Той вдигна вежди и размърда рамене.

— Като тип е почти идеална и има изключително тяло.

Касиди се намръщи в чашата си и се опита да се престори, че жегналото я раздражение не съществува.

— Притежава една първична сексуалност и се чувства добре с нея.

— Да — съгласи се тихо тя и отпи от кафето си. — Забележително добре си я уловил. — Тонът я издаде.

Колин се засмя:

— Ах, Кас, ти си като отворена книга и определено си най-сладкото същество, което съм срещал от години. — В гласа му отново се долавяше гърленият акцент. Касиди реши, че и много по-добри жени са се поддавали на чара на Колин.

Тя отметна глава, но погледът, който бе решила да му хвърли, по своя собствена воля премина в усмивка.

— Не мога да се меря с теб, Съливан. — Погледна го над ръба на чашата си. Слънчевата светлина блестеше в косите ѝ и хвърляше сенки по коприната на роклята. — Защо се установи в Сан Франциско?

Колин възседна един от изоставените дървени столове, без да откъсва поглед от нея. Касиди се чудеше дали сега я вижда като човек, или все още като обект.

— Това е напречен разрез на света. Харесвам неговите контрасти и мръсната му история.

— И че той печели от тази мръсна история, вместо да се извинява за нея — кимна тя. — Не ти ли липсва Ирландия?

— От време на време се връщам. — Надигна кафето си и отпи голяма глътка. — Тя ме храни като майчина гръд. Тук намирам страст, там намирам покой. Душата има нужда и от двете. — Отново вдигна очи и се вгледа в лицето ѝ. Виолетовото на очите ѝ бе потъмняло. Изражението ѝ разкриваше мислите ѝ. Колин се извърна от невинната искреност на очите ѝ. — Довърши си кафето. Искан днес да довърша контурната рисунка. Сутринта започвам маслото.

Сутринта премина почти напълно в тишина, докато Касиди се възползваше от съсредоточеността на Колин, за да го изучава. Бе чела за тъмните сатанински лица и огнените сини очи на опасните чернокоси ирландци и откри, че на живо са още по-неустроими. Чудеше се на странния поврат в собствената си личност, който я караше да намира мрачността привлекателна.

Почти без усилие можеше да си представи бързото вълнение на устните му върху своите. Почувства топлина и се отдаде на усещането. За момент си помисли какво би било наистина да я прегърне. Макар

опитът ѝ с мъжете да бе ограничен, инстинктите ѝ казваха, че Колин Съливан бе опасен. Прекалено много я интересуваше. Превъзходството му я предизвикваше, мъжествеността му я привличаше, мрачността му я интригуваше.

В съзнанието ѝ се върна унищожителният коментар на Гейл Кингсли за нейната предшественичка. Пред очите ѝ изникнаха образите на агресивната красота на червенокосата и знойната примамливост на модела. Касиди Сент Джон, реши тя, не бе в нито един от тези два края на спектъра. Не бе нито поразително жизнена, нито горещо секси. Крайностите на женствеността очевидно привличаха Колин и като художник, и като мъж. Спря, раздражена от посоката на мислите си. Не ѝ трябваше да се обвързва в каквито и да било лични взаимоотношения с мъж като Колин Съливан. Не се приближавай прекалено много, предупреди се Касиди. Не отваряй никакви врати. Не се наранявай. Последното предупреждение дойде сякаш от нищото и я изненада.

— Отпусни се.

Тя насочи погледа си към Колин и видя, че се бе вторачил в платното. Вниманието му бе съсредоточено върху това, което само той виждаше.

— Върви се преобличай — заповяда Колин, без да вдига очи. От тона му мислите ѝ помръкнаха. Грубиян, реши тя, бе много мека дума да се опише Съливан художника.

Овладя гнева си и отиде в съблекалнята.

Тревогите ми са безпочвени, каза си и старателно затвори вратата. Никой не може да се доближи до този мъж достатъчно, за да бъде наранен.

След малко излезе, облечена със своите дрехи. Колин стоеше с лице към прозореца, пъхнал ръце в джобовете, присвил очи към нещо.

— Оставих роклята закачена в другата стая — студено събщи Касиди. — Щом си свършил, аз си тръгвам. — Взе чантичката си от стола, ала докато я преметне през рамо и се обърне към вратата, той я хвана за ръката.

— Отново имаш тази резка между веждите, Кас. — Вдигна пръст да я обрисова. — Изглади я и ще ти купя нещо за хапване, преди да си отидеш.

Резката стана по-дълбока.

— Не ми говори с този покровителствен тон, Съливан. Аз не съм ти някакво празноглаво моделче, което трябва да се потупа по дупето, за да се усмихне.

Веждите му леко се вдигнаха.

— Съвсем вярно. Но пък няма нужда да си тръгваш нацупена.

— Не се цупя — настоя тя и се опита да отскубне ръката си. — Това е просто съвсем нормална реакция на грубостта. Пусни ми ръката.

— Когато свърша с нея — отвърна той спокойно. — Трябва да внимаваш да не се ядосваш, скъпа. От това лицето ти става много съблазнително, а аз не устоявам много на съблазни.

— Съвсем ясно е, че единственото, което те съблазнява в мен, е на онова платно там. — Касиди изви ръката си в опит да я освободи. Колин бързо я дръпна до гърдите си. Тя вдигна към него гневно пламналото си лице. — Какво правиш?

— Предизвикваш ме да ти докажа, че не си права. — В очите му светеше смях и нещо друго, от което сърцето ѝ заби бясно.

— Не те предизвиквам да правиш нищо. — Касиди отметна яростно глава. Косата ѝ се развя и после се спусна в чаровен безпорядък.

— О, предизвикваш ме. — Свободната му ръка се зарови в косата и намери врата ѝ. — Хвърли ми ръкавицата още онази вечер, когато те намерих в мъглата. Мисля, че е време да я вдигна.

— Не ставай смешен. — Тя разбираше, че гневът я бе довел в територия, която би било по-мъдро да избягва. Понечи отново да заговори и той улови долната ѝ устна между зъбите си. Движението бе неочаквано, натискът лек, ефектът опустошителен.

Въпреки че издаде тих звук на объркан протест, пръстите ѝ се вкопчиха в ризата му, вместо да го отблъснат. Върхът на езика му описа устните ѝ, сякаш опитваше вкуса им. Когато ги пусна, Касиди не помръдна. Очите ѝ се впиха в неговите.

— Този път, когато те целувам, Кас, го правя, за да си доставя удоволствие — съобщи Колин и устните му се наведоха да вземат нейните. Знаеше, че няма да срещне съпротива и обви ръка около кръста ѝ да я притисне към себе си.

Тя отвърна така, сякаш цял живот бе чакала този момент. Тялото ѝ сякаш вече го познаваше и меките ѝ извивки се сляха с твърдите му

стегнати линии. Ръцете ѝ се плъзнаха по врата му и се заровиха в косата му, а устните ѝ под неговите станаха по-подвижни. За един кратък миг той я притисна към себе си толкова силно, че Касиди залитна, като в същото време опустошаваше покорените ѝ устни. Тя се вкопчи в него да запази равновесие. Очите му се впиваха в нейните. Само звукът от съединеното им дишане нарушаваше тишината.

Слабостта, която изпита Касиди, бе шок за нея. Коленете ѝ трепереха и тя тръсна глава в опит да отрече това, което той бе събудил. Нещо дълбоко и тайно се опитваше да излезе на свобода. Силата му я разтревожи и очарова. И въпреки това страхът бе по-силен от любопитството. Инстинктът я предупреждаваше, че още не бе време. Опита се да се отдръпне, но Колин я придърпа по-близо.

— Не, Колин, не мога. — Касиди преглътна и опря ръце на гърдите му да го отблъсне. Видя как очите му потъмняха и устните му спряха точно над нейните.

— Аз мога — измърмори той и сграбчи устните ѝ. Отново я завъртя вихрушка.

Нищо в нейния опит не я бе подготвило за новите искания на собственото ѝ тяло. С невинна съблазън простена в устните му и усети как те се раздвижиха срещу нейните, шепнейки нещо. След това я потопиха в дълбините на един горещ и тъмен свят. Едновременно със страстта ѝ се надигна все по-засилващ се страх. Очите ѝ се замъглиха от желание и объркване.

— Моля те, Колин, пусни ме. Плаша се.

Бе способен да я вземе, тя знаеше, и да я направи доволна, че го бе сторил. Очите му бяха искрящо сини и Касиди не можеше да откъсне поглед от тях. Да позволи на своите очи да се отклонят към устните му би било пълен крах за нея. Пръстите на врата ѝ се стегнаха, после се отпуснаха и се отдръпнаха. Прокара ръка през косата си, шокирана как едва се бе отървала.

Той я наблюдаваше. Скръсти ръце на гърдите си.

— Чудя се дали ти беше по-трудно да се пребориш с мен, или със себе си.

— И аз се чудя — отвърна тя с импулсивна прямота.

Колин наклони глава и се вгледа в нея.

— Много си откровена, Касиди. Внимавай колко да си откровена с мен. Когато мога да се възползвам, нямам скрупули.

— Не, сигурна съм, че не би се възползвал. — Тя въздъхна дълбоко и изправи рамене. — Предполагам, че това не би могло вечно да се избягва — започна с практичен тон. — Обаче сега, след като не го избегнахме и се случи, не трябва да се случва отново. — Свъси вежди, защото той отметна глава и избухна в смях. — Нещо смешно ли казах?

— Кас, ти си неповторима. — Преди да бе успяла да отговори, Колин се приближи към нея и я хвана приятелски за раменете. — Тази твоя британска практичност винаги ще се бори със страстната ти келтска кръв.

— Обръщаш го на романтика — заяви тя и вирна брадичка.

— Вратата беше отворена, Касиди. — Тя се намръщи, защото думите ѝ му напомниха за предишните ѝ мисли. — Сигурно за теб щеше да е по-добре да я бяхме държали заключена. — Бързо я разтърси. — Да, случи се. Сега вратата няма да стои затворена. Отново ще се случи. — Пусна я и отстъпи назад, ала очите им оставаха приковани. — Тръгвай си сега, докато си спомням, че си се уплашила.

Силното изкушение да пристъпи към него я разтревожи. В самозащита тя бързо се обърна към вратата.

— Девет часа — обади се той в момента, в който Касиди сложи ръка на дръжката.

Стоеше в средата на стаята, пъхнал палци в джобовете на джинсите си. Слънцето падаше пред капандурата и очертаваше тъмния му примамлив силует. Мина ѝ през ума, че ако бе разумна, щеше да си отиде и никога нямаше да се върне.

— Не си страхливка, нали, Кас? — обади се Колин тихо, сякаш разчел мислите ѝ.

Тя отметна глава и изправи гръб.

— Девет часа — отсече студено и затръшна вратата зад гърба си.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Дните минаваха и Касиди все повече свикваше с ролята на модел. Колкото до Колин, тя имаше чувството, че рядко някой можеше да се почувства спокоен с него. Настроението му бе непостоянно и се менеше в широки граници. Бързо избухваше, ала Касиди откри, че също толкова бързо се размиваше. Колкото повече слоеве от този мъж откриваше, толкова повече той я очароваше.

Оправдаваше се задето така съсредоточено изучаваше Колин Съливан с привилегията на писателя. Точно такава личност ѝ трябваше — разностранна, непредсказуема, смела. Между тях нямаше нищо, повтаряше си тя редовно, само творчески обмен. Напомняше си, че след първия ден, когато започна работата върху платното, той не я бе докоснал отново, освен за да нагласи позата. Вихрената целувка бе един жив спомен, но само... Спомен.

Докато седеше пред пишещата машина в апартамента си, Касиди си повтаряше, че има късмет — защото имаше работа и нямаше да остане на улицата и защото Колин Съливан бе погълнат от своята работа. Бе достатъчно честна да си признае, че той я привличаше. Толкова по-добре, мислеше си, че бе способен да се потопи в работата си дотолкова, та почти да не забелязва, че тя бе от плът и кръв.

Освен ако не размърдам позата.

Намръщи се към отражението на настолната си лампа в прозореца.

Съвсем естествено е да ме привлича, реши Касиди. Не се държа като моята предшественичка с млечнобялата кожа, не се влюбвам в него. Аз съм достатъчно разумна.

Не бъди толкова самодоволна, прошепна едно тихо гласче в съзнанието ѝ. Тя се намръщи още повече.

Наистина съм разумна. Няма да се направя на глупачка заради Колин Съливан. Аз си имам работа.

Погледна към празния лист в пишещата машина и въздъхна. Ала той продължаваше да ѝ пречи.

Няма вече, закле се Касиди и се намести по-удобно на стола. Днес ще довърша тази глава и повече няма да си мисля за Съливан.

Клавишите на пишещата машина веднага затракаха от движението на мислите ѝ. Веднъж започнала, тя напълно се увлече, потъна в създадените от самата нея герои. Любовната сцена се развиваше върху страниците. Касиди несъзнателно се обръщаше към собствените си мисли. Сцената се движеше със същата шеметна скорост, както нейната прегръдка с Колин. Сега тя владееше положението, тласкаше героите си един към друг, направляваше съдбите им. Бе както тя го искаше, както тя го планираше и Касиди не забелязваше влиянието на мъжа, за който се бе заклела вече да не мисли. Сцената бе почти завършена, когато на вратата ѝ се почука. Тя изруга от раздражение.

— Кой е? — извика и спря да печата по средата на изречението. Бе открила, че ѝ бе по-лесно да събере мислите си, когато се връща по този начин към тях.

— Хей, Касиди! — през вратата се провря червенобрадата глава на Джеф Мълънс. — Имаш ли една минутка?

Тъй като ѝ бе съсед и ѝ бе симпатичен, тя потисна въздишката си и му се усмихна:

— Разбира се.

Той се вмъкна заедно с китарата си и шест бутилки бира.

— Може ли да сложа някои неща в твоя хладилник? Моят пак е развален.

— Давай. — Касиди завъртя стола си към него и вдигна вежди: — Виждам, че си донесъл всичките си скъпоценности. Не знаех, че китарата има нужда от охлаждане.

— Само бирата — засмя се Джеф и се пъкна в миниатюрната ѝ кухничка. — А ти си единственият човек в сградата, на когото мога да я доверя. Леле, Касиди, не ядеш ли истинска храна? Тук има само шише сок, два моркова и половин пакетче масло.

— Нищо ли от тези неща не е свещена храна?

— Ела в съседния апартамент и ще те уредя с едно свястно ядене. — Той се върна в стаята само с китарата. — Имам пирожки с месо по мексикански и стари понички. С крем.

— Звучи чудесно, Джеф, но наистина трябва да довърша тази глава.

Той се почеса по брадата.

— Не знаеш какво губиш. Някакви новини от Ню Йорк? — Погледна към разхвърляните по бюрото листи, седна по турски на пода и намести китарата в скута си.

— На Източното крайбрежие май са се наговорили да мълчат — въздъхна тя, вдигна рамене и подвиг крака под себе си. — Още е рано, знам, обаче никога не съм била особено търпелива.

— Ще успееш, Касиди, в теб има нещо. — Докато говореше, започна нехайно да подрънква на китарата. Музиката бе проста и успокояваща. — Нещо, което прави хората, за които пишеш, важни. Ако романът ти е толкова добър, колкото онзи разказ за списанието, ще пробиеш.

Тя се усмихна, трогната от простоватата искреност на комплимента.

— Не искаш ли да се кандидатираш за редактор в „Ню Йорк Таймс“?

— Ти нямаш нужда от мен, бебчо — засмя се Джеф и отметна назад червеникавата си коса. — Освен това аз съм изгряващ автор и изпълнител на песни.

— Това съм го чувала. — Касиди се облегна назад на стола. Изведнъж ѝ мина през ума, че Колин можеше да поиска да нарисува Джеф Мълънс. Той би бил идеалният обект за него — ослепително червената коса и брада, контрастиращите сиви очи, начинът, по който дългите му ръце любовно обхващат грифа на китарата, докато седи на плетения килим. Да, Колин би го нарисувал точно така, реши тя, с избелели изпоцапани джинси и с китара в скута.

— Касиди?

— Извинявай, бях се отнесла. Имаш ли насрочени някакви фиести?

— Две следващата седмица. А какво ще кажеш за твоята фиеста с художника? — Джеф натегна малко басовата струна, пробва я и продължи да свири. — Виждал съм негови неща... Е, поне някои от тях. — Наклони глава и ѝ се усмихна. — Как се чувстваш, като знаеш, че те рисува един от новите майстори?

— Странно чувство. Опитвах се да го разбера, но... — Замисли се. — Никога не съм сигурна, че точно мен вижда, когато работи. Не съм сигурна, че ще видя себе си в завършения портрет. — Намръщи се

и сви рамене. — Може би използва само част от мен, както аз използвам част от хората, които описвам.

— На какво прилича? — поинтересува се Джеф, загледан как очите ѝ се отнасят. Светлината от настолната лампа грееше като сияние около главата ѝ.

— Очарователен е — прошепна тя, забравила, че досега говореше високо. — Прилича на пират, страшен и опасен, с най-невероятните сини очи, които съм виждала. И ръцете му са красиви. Няма друга дума за тях, просто съвършено красиви. — Гласът ѝ стана по-мек, очите замечтани. — Излъчва небрежна чувственост, сякаш по-очевидна, когато работи. Предполагам, че защото тогава го движи някаква негова си сила и става по-различен от всички нас. Казва ми да приказвам и аз приказвам за каквото ми дойде наум. — Размърда рамене, после облегна брадичка на коленете си. — Ала не знам дали ме чува. Има ужасен характер и когато се ядоса, започва да говори със силен ирландски акцент. Почти си струва да изтърпиш бурята, за да го чуеш. Ужасен егоист и непоносимо арогантен, и страхотно чаровен. Всеки път, когато съм с него, откривам още нещо, разкривам още един пласт и въпреки това се съмнявам, че наистина бих могла да го опозная, дори ако го изучавам години наред.

За момент се възцари тишина. Чуваше се само музиката на Джеф.

— Наистина си хлътнала по него — отбеляза той.

Касиди се сепна. Виолетовите ѝ очи се разшириха от изненада. Поизправи се на стола.

— А, не, наистина. Аз просто... Просто... — Просто какво, Касиди, запита се тя. — Просто съм заинтригувана какво го прави такъв, какъвто е — довърши и прегърна коленете си. — Това е всичко.

— Добре, беччо, ти си знаеш. — Джеф се изправи плавно. Китарата бе като продължение на ръката му. — Само внимавай. — Усмихна ѝ се и хвана брадичката ѝ. — Той е голям художник, ала ако се вярва на клюките по вестниците, е и голям мъж. Ти си хубава жена, но си още млада и зелена.

— Не бих казала, че съм млада и зелена след четири години в Бъркли — възрази Касиди.

— Само много наивна жена може да се изплъзва от всеки мой опит да се доближа до нея, и въпреки това да ме кара да я харесвам. —

Джеф я целуна леко. Целувката бе приятна и успокояваща като музиката му. Сърцето ѝ продължи да бие равномерно. — Да пробваме, а? — предложи той и вдигна глава. — Помисли колко наем бихме спестили, ако живеем заедно.

Тя дръпна брадата му.

— Ти се домогваш само до хладилника ми.

— Много знаеш — скастри я Джеф и тръгна към вратата. — Отивам си вкъщи да напиша нещо болезнено тъжно и трогателно.

— Боже мили, напоследък все вдъхновявам някого.

— Не се надувай — посъветва я той и затвори вратата зад себе си.

Усмивката на Касиди угасна. Тя се вторачи в празното пространство. Хлътнала. Каква глупава дума. Във всеки случай, не бе хлътнала по Колин. Можеше ли една жена да изрази интерес към един мъж, без някой да си въобрази нещо повече? Замислено прокара пръст по устната си, припомнила си усещането от целувката на Джеф. Спокойна, ненатрапчива, безболезнена. Какви биотокове правят целувката на един мъж приятна, а на друг опияняваща? Една умна жена би избрала приятната, реши Касиди. Джеф би бил мил и внимателен. Само идиотка би искала мъж, който ще ѝ носи болка и ще ѝ разбива сърцето.

Тръсна глава, обърна се към пишещата машина и започна да работи. Пръстите едва бяха започнали да предават мислите ѝ, когато на вратата отново се почука. Тя завъртя очи към тавана.

— Не може вече да си написал онази тъжна и трогателна песен — подвикна Касиди и продължи да печата. — А бирата със сигурност не е изстинала.

— Не мога да оспоря и двете твърдения.

Тя бързо завъртя глава и се вторачи в Колин.

Той стоеше, нехайно облегал на касата на отворената врата, и я гледаше. Лицето му бе леко развеселено, а в очите му се четеше мъжко одобрение. Касиди бе по къси шорти и тениска, която се бе свила от прането в обществената пералня в мазето. От оценяващия му поглед се изчерви.

— Какво правиш тук?

— Наслаждавам се на гледката — отговори Колин, влезе, затвори вратата зад гърба си и вдигна вежди: — Защо не си заключваш

вратата?

— Винаги си губя ключа и оставам заключена отвън, така че...
— Тя замълча, защото осъзна колко глупаво звучи. Някой ден, обеща си Касиди, щеше да се научи първо да мисли, после да говори. — Тук няма нищо за крадене.

Той поклати глава:

— Колко не си права. Носи си ключа на врата, Кас, ала заключвай. — В съзнанието ѝ започна да се оформя възмутен отговор, но преди да бе успяла да го изрази гласно, Колин отново заговори: — За кого ме помисли, когато почуках?

— За един композитор на песни с развален хладилник. Откъде разбра къде живея?

— Адреса го има на ръкописа. — Той размаха дебелия плик и го остави.

Тя погледна към познатия пакет с известна изненада. Бе сигурна, че Колин бе забравил за нейния ръкопис в момента, в който му го даде. Изведнъж се сети, че досега не го бе питала дали го е прочел и какво мисли за него. Би понесла неговото неодобрение безкрайно по-тежко от безличния отказ на непознат редактор. Изведнъж се почувства нервна. Вдигна поглед към него. Не бе готова да чуе никаква критика.

Той се разходи из стаята, завъртя в ръце вазата с изсушени цветя, разгледа снимката в сребърна рамка, погледна през прозореца към градския изглед.

— Мога ли да ти предложа нещо? — попита Касиди машинално, после си спомни, че Джеф бе завладял хладилника ѝ и прехапа устни. — Кафе — добави бързо. Поне него можеше да предложи, стига Колин да го пиеше без мляко.

Той се обърна от прозореца и отново закрочи.

— Имаш усет за цветовете, Кас. И завидното умение да направиш от един апартамент дом. Винаги съм смятал апартаментите за бездушни, без уют и стил. — Вдигна едно огледало в рамка от мидени черупки. — Рибарският кей — заключи Колин и я погледна. — Май ти е слабост.

— Да, сигурно. Обичам града като цяло и особено тази част от него. — При тази мисъл тя се усмихна. — Там има толкова много живот. Лодките са натрупани една до друга и обичам да си представям къде са били и какво са правили. — Още щом произнесе думите, се

почувства глупаво. Прозвучаха романтично, а Касиди толкова се мъчеше да докаже на Колин, че не бе романтичка. Той ѝ се усмихна и смущението ѝ се превърна в нещо по-опасно. — Ще сваря кафе — заяви тя бързо и понечи да стане.

— Не, не си прави труда. — Колин сложи ръка на рамото ѝ да я задържи и погледна към бюрото. То бе затрупано с листи, бележки и справочници. — Прекъсвам ти работата. Непростимо.

— Изглежда тази вечер това е популярно занимание. — Касиди се отърси от неудобството си и се усмихна, а той отново започна да се върти из стаята. — Няма значение, защото вече съм почти свършила, иначе предполагам, че и аз щях да се държа толкова грубо, колкото и ти, когато те прекъснат. — Хареса ѝ погледа, който ѝ хвърли, ироничното вдигане на веждите, леката усмивка, заиграла на устните му.

— И колко грубо е това?

— Отвратително. Моля те, Колин, седни. Паркетът е тънък, съвсем ще го изтъркаш. — Посочи към един стол, ала той приседна на ръба на бюрото.

— Тази вечер дочетох твоята книга.

— Да, предполагам, че затова си ми донесъл ръкописа. — Тя говореше достатъчно спокойно, но когато Колин не отговори, простена измъчено: — Моля ти се, Колин, не издържам на мъчения. Бих си признала всичко, преди да ми забият първата клечка под ноктите. Аз съм малодушна. Не, почакай. — Вдигна ръце да го спре, после скочи и бързо обиколи стаята. — Ако не ти е харесало, ще съм съсипана, обаче само за малко. Сигурна съм, че после ще се оправя... Е, почти съм сигурна. Искам да ми кажеш честно. Не искам никакви банални хвалби или милостиви забележки. — Отметна с две ръце буйната си коса и за момент задържа пръсти на слепоочията. — И, за Бога, не ми казвай, че е „интересно“! Това би било най-лошото. Абсолютно най-лошото.

— Свърши ли? — попита той тихо.

Касиди въздъхна дълбоко, прокара ръце през косата си и кимна.

— Да, мисля, че да.

— Ела тук, Кас. — Тя се подчини незабавно, защото гласът му бе тих и нежен. Очите им бяха на едно ниво. Колин хвана ръцете ѝ. — Досега не съм споменавал за книгата, защото исках да я прочета, без да ме прекъсват. Струваше ми се, че е най-добре да не говоря за нея,

преди да я свърша. — Пръстите му разсеяно погалиха опакото на ръцете ѝ. — Ти имаш нещо рядко, Кас, нещо неуловимо. Талант. Това не е нещо, на което са те научили в Бъркли, това е нещо, с което си родена. Годиците в колежа може би са го усъвършенствали, дисциплинирали, ала суровия материал си го осигурила ти.

Касиди изпусна задържания въздух. Странно, помисли тя, че мнението на човек, когото познаваше от по-малко от седмица, можеше да има такова значение. Мнението на Джеф ѝ достави удоволствие, на Колин я накара да загуби ума и дума.

— Не знам какво да кажа. — Поклати безпомощно глава. — Звучи банално, разбирам, но е вярно. — Очите ѝ се насочиха зад гърба му към безпорядъка от листи върху бюрото. — Понякога ти се иска да захвърлиш всичко. Просто не си струва болката, борбата.

— И ти би избрала да бъдеш писателка.

— Не, аз никога не съм имала никакъв избор. — Обърна поглед отново към него. В приглушената светлина виолетовото на очите ѝ грееше почти в черно. — Може то мен да е избрало. Ти избирал ли си да бъдеш художник?

Той се замисли за момент и поклати глава:

— Не. — Обърна дланите ѝ нагоре и се вгледа в тях. — Някои неща идват при нас, независимо дали ги искаме или не. Вярваш ли в съдбата, Кас?

Касиди облиза внезапно пресъхналите си устни, после преглътна.

— Да — промълви едва чуто.

— Разбира се, бях сигурен, че вярваш. — Впи поглед в очите ѝ. Сърцето ѝ прескочи. — Мислиш ли, че нашата съдба е да станем любовници? — Тя поклати отрицателно глава. — Нещастна лъжкиня — отбеляза Колин, хвана брадичката ѝ и приближи устните си към нейните. Като пълна противоположност на спокойната и приятна целувка на Джеф, тази ѝ причини болка, която сякаш вибрираше във всяка нейна клетка. Касиди в самоотбрана отметна глава назад.

— Недей!

— Защо? Целувката е просто нещо, среща на устните.

— Не, не е проста — възрази тя. Имаше чувството, че и само очите му я привличат към него. — Ти вземаш повече.

Той я целуна по едната буза, после по другата, почти без да докосва кожата. Ресниците ѝ трепнаха.

— Само колкото ти ми дадеш, Кас. Само толкова и нищо повече. — Устните му се движеха върху нейните, възбуждащи, убеждаващи, докато кръвта започна да бумти в мозъка ѝ. Пръстите му нежно галеха лицето ѝ. — Имаш вкус на неща, които съм забравил — прошепна той. — Свежи, млади неща. Целуни ме, Кас, аз имам нужда от теб.

Със стон, донякъде от отчаяние, донякъде от учудване, Касиди отговори на неговата нужда.

Пламъците, които лумнаха между тях, бяха силни и диви. Съзнанието ѝ изпрати бързи, отчаяни протести, на които тя не обърна внимание. Устните ѝ станаха настойчиви и искащи, докато ръцете му започнаха да изследват меките ѝ извивки. Страхът, който изпитваше, само засилваше вълнението, прелестния ужас да загуби контрол. Обзе я първично желание, една потребност без възраст. Когато устните им се разделиха и отново се срещнаха, нейните жадуваха за съединение.

Колин рязко откъсна устните си от нейните и ги зарови в шията ѝ. Касиди потрепери от това яростно нападение и в същото време изви глава назад, предлагайки още. Зъбите му се впиха в кожата ѝ и тя пламна от сладостна болка. Ръцете му се плъзнаха под ризата ѝ и погалиха гърдите ѝ. Касиди се изви срещу него.

Коленете ѝ омекнаха и без неговата подкрепа не можеше да стои изправена. За момент, когато устните им отново се срещнаха, тя нямаше нищо, което да не е негово. Предложението бе пълно и безусловно. Той хвана раменете ѝ и бавно я отдръпна от себе си. Ресниците ѝ изпърхаха, преди да успее да намери сили да отвори очи. Изражението му бе мрачно и строго. Пръстите му за миг се стегнаха.

— Май си права — произнесе с натежал от страст глас. — Целувката не е просто нещо. Аз те желая, Кас, и е по-добре да знаеш, че нищо на небето или в ада няма да ме спре да те взема, когато реша. — Ръцете му се отпуснаха и докосването се превърна в ласка. — Когато рисуването свърши, няма да имаме друг избор, освен да срещнем съдбите си.

— Не. — Уплашена, объркана от прекалено силните чувства, Касиди се отскубна от него и прокара треперещата си ръка през косата. Дишаше учестено. — Не, Колин, аз няма да бъда последната в дългия ти списък от любовници. Няма! Имам по-високо мнение за себе си.

По-добре е да разбереш това. — Отстъпи назад, изправила гордо рамене.

Той присви очи и тя видя как в него се надига гняв.

— Би било интересно състезание. — Направи крачка напред и хвана шепа от косите ѝ, бързо дръпна лицето ѝ към себе си и я целуна силно и кратко. Дъхът ѝ затрепери, ала очите ѝ останаха спокойни. — Времето ще покаже, скъпа. Сега вече е късно, почти полунощ, и по-добре да си вървя. — Вдигна ръката ѝ и я докосна с устни. — Грехът е много по-примамлив след полунощ. — Усмихна се безгрижно и тръгна към вратата. Отвори я и натисна секретата, за да се заключи, когато затвори. — Намери си ключовете — заповяда Колин и излезе.

ПЕТА ГЛАВА

Мина още една седмица без никакви сблъсъци между Колин и Касиди. В деня след неговото посещение в апартамента ѝ тя се бе върнала в ателието, твърдо решена да му устои. Бе говорила истината, когато му каза, че няма да бъде една от неговите любовници.

Цял живот бе чакала дълбока и трайна връзка. Заради идеалите си и заради това, че се бе посветила на следването си, бе стояла настрана от мъжете, а това бе продължило нейния наивитет. Бе израснала само с баща и никога не бе виждала отблизо мъж и жена, обвързани един с друг. Като по-голяма бе наблюдавала как баща ѝ преживява няколко леки връзки, ала нито една от жените, която той бе срещнал, не бе станала важна за него. Като го гледаше как се носи през живота, зает единствено с работата си, Касиди се заричаше, че ще намери някой, който ще сподели нейния живот.

Не смяташе клетвата си за романтична, а за необходима за душата ѝ, както храната бе необходима за тялото ѝ. Докато намереше това, което търсеше, щеше да чака. Преди да срещне Колин, никога не се бе изкушавала да не го прави. И въпреки това, когато се върна в ателието му, бе подготвена да му устоява. Подготовката ѝ се оказа ненужна.

Колин рядко ѝ казваше по някоя дума, а когато нагласяваше позата, докосването му бе безлично. Но сякаш имаше някаква емоция точно под повърхността на лицето му, нещо, което просто трептеше във въздуха. Дали това бе гняв, или страст, или вълнение, тя не можеше да знае. Знаеше само, че живо го чувства... Както чувстваше и Колин.

Дните минаваха. Казваха си само това, което трябваше да се каже, и сеансите бяха изпълнени с дълги мълчания. Към края на седмицата нервите на Касиди бяха опънати до скъсване. Тя се чудеше дали и той усещаше това напрежение, или то бе просто в самата нея. Колин изглежда се интересуваше само от рисуването.

Слънцето падаше топло върху Касиди, ала мускулите ѝ започваха да се схващат от стоенето в една поза. Колин бе зад триножника и тя гледаше как четката му се движи от палитрата към платното. Той можеше да работи часове наред без минутка почивка. Касиди се опитваше да си представи как я е нарисувал.

Дали ще вися в Галерията, или ще стоя подпряна в ъгъла, обърната към стената, докато Колин реши какво да прави с мен, мислеше тя. Дали ще бъда продадена за някаква астрономическа цена и ще вися в някое имение в Англия? Как ли ще ме нарече? Жена в бяло. Жена с теменужки. Опита се да си представи как ще я обсъждат и ще размишляват върху нея на упражнения в Художествената академия. Дали след един век някой ще ме види в някаква прашна галерия и ще се чуди коя съм била и какво съм мислила, когато ме е рисувал?

От тази мисъл изпита чувство, което не бе съвсем сигурна, че ѝ бе приятно. Колко от душата ѝ можеше Колин да види и колко от това щеше да се разкрие върху платното? Щеше ли и Касиди всъщност да е също толкова гола, колкото момичето с циганските очи, излегнало се на кушетката?

Колин изруга и привлече вниманието ѝ. Той хвърли палитрата и очите ѝ се разшириха.

— Разместила си позата! — Втурна се към нея, преди да бе успяла да отвори уста да се извини. — Стой мирно, да те вземат дяволите — заповяда отсечено и нетърпеливо намести раменете ѝ. Бе свъсил вежди от раздражение. — Няма да търпя да се въртиш.

Извиненията застинаха върху устните ѝ. Ядосано се отскубна от ръцете му.

— Не ми говори по този начин, Съливан. — Хвърли букетчето на перваза на прозореца и го погледна. — Аз не се въртях, а и да съм се въртяла, то е защото съм човек, а не... Робот или някаква кукла. — Отметна глава и напълно развали прическата, която ѝ бе нагласил. — Сигурна съм, че някой такъв възвишен и богоподобен трудно може да разбере един простосмъртен, но не можем всички да сме свършени.

— Твоето мнение нито ми трябва, нито го искам. — Гласът му бе студен, а очите горяха. — Единственото, което искам от един модел, е

да стои мирно. — Отново здраво я хвана за раменете. — Пази си гнева за себе си, когато работя.

— Върви тогава да рисуваш някое дърво — сопна му се тя. — Няма какво повече да говорим. — Обърна се към съблекалнята, ала Колин я сграбчи за ръката и я завъртя. Лицето му пламтеше от гняв.

— Никой не си тръгва от мен.

— Така ли? — Касиди вирна глава, вбесена от нахалството му. — Гледай тогава. — Обърна му гръб, но едва направи две крачки, и той отново я завъртя към себе си. — Пусни ме! — Кожата ѝ пламна от гняв. Нервите, които се бяха опъвали цялата седмица, стигнаха до точката на скъсване. — Нямам какво повече да ти кажа, а днес повече няма да стоя в скапаната ти поза.

Колин стисна по-здраво ръката ѝ.

— Добре. Ала между нас има нещо повече от рисуване и говорене, нали? — Привлече я рязко към себе си.

Сърцето ѝ подскочи в гърлото. Виждаше, че сега го движи гневът, достатъчно силен, за да пресече всеки протест, който би се опитала да изрази. Той бе страстна натура и тя разбираше, че в такъв момент тази негова страна на характера можеше да ги докара до точка, от която връщане назад нямаше. В отчаян опит да го отблъсне Касиди се изви назад, но в този момент устните му се впиха в нейните. Тя усети вкуса на гнева му.

Протестът ѝ бе заглушен, ръцете здраво притиснати към тялото ѝ. Сърцето ѝ се блъскаше в гърлото. Разбираше, че зависи изцяло от неговата милост. Устните му бяха груби и непоколебими и езикът му проникна в устата ѝ. Целувката бе едновременно свирепа и интимна. Когато Касиди се опита да отвърне лице, Колин я хвана за косите и я задържа. Устните му бяха твърди, горещи и безжалостни. Зад притворените ѝ клепачи се завъртя червена мъгла. За пръв път през живота си тя се уплаши, че може да припадне. Протестите ѝ отслабнаха. Той продължаваше да взема.

Влачеше я надолу прекалено бързо, по тъмни подземия, отвъд границата на разума, в усещанията. В това пътуване нямаше нежност, само твърдо, безкомпромисно искане. Касиди повече не можеше да се бори с него. Не направи нищо, когато пръстите му разкопчаха роклята ѝ. Тялото ѝ бе обхванато от огън и инстинктивно отговори на докосването.

Почукването на вратата отекна като залп в стаята. Без да му обръща внимание, Колин продължи да опустошава устните ѝ.

— Колин! — Касиди като през мъгла чу гласовете на Гейл Кингсли и на още някой. — Тук един човек иска да те види.

Колин с груба ругатня откъсна устните си от Касиди. Рязко я пусна и, останала без опора, тя залитна и падна върху него. Той отново изруга, хвана я за раменете да я отведе, ала като видя широките ѝ уплашени очи, думите му замряха.

Подпухналите ѝ устни трепереха, Касиди дишаше на пресекулки и конвулсивно се бе вкопчила в него.

— Колин, не ставай гаден. — Гласът на Гейл прозвуча с дълго упражнявано търпение. — Вече отдавна трябваше да си свършил.

— Добре, да го вземат дяволите! — извика той към Гейл, без да откъсва очи от Касиди, и я издърпа в съблекалнята. Вътре я завъртя отново към себе си. Тя мълчаливо вдигна поглед към него, като се мъчеше да възстанови равновесието си и да успокои дишането си. Разкъсваше се от желанието да заплаче.

В очите му се появи някакво изражение и бързо изчезна.

— Преоблечи се — каза тихо. Сякаш се поколеба, може би искаше да каже още нещо, после се обърна. Когато вратата се затвори зад него, Касиди облегна чело на стената.

Усети, че трепери. Минаха няколко минути, преди до нея да достигнат гласовете от ателието — бързият, нервен на Гейл и на Колин, сега спокоен, без следа от гневната страст. С тях се смесваше и един непознат глас, висок, мъжки и с италиански акцент. Касиди се съсредоточи върху гласовете, вместо върху думите. Обърна се и се вгледа в отражението си. Това, което видя, я потресе.

Цветът още не се бе върнал на бузите ѝ и те бяха почти толкова бели, колкото роклята, в която бе облечена. Очите ѝ бяха луди. Но това, което я разтревожи най-много, бе изражението на пълна безпомощност и уязвимост, изражението на жена, приела поражението.

Не. Не, няма! Притисна длани към лицето в огледалото. Той по този начин няма нищо да завоюва и ние и двамата го знаем. Бързо свали роклята и започна да навлича дрехите си. Строгата права кройка на ризата с копчета я караше да изглежда не толкова крехка и тя се зае старателно да възстановява лицето си. Разговорът от ателието започна

да достига до съзнанието ѝ. В първите моменти подслушването бе неволно.

— Интересна употреба на цветовете, Колин. Изглежда се стремиш към доста фантастичен ефект.

Като чу коментара на Гейл, Касиди разбра, че обсъждат някаква картина. Намръщи се и си сложи руж. Значи на нея ѝ дава да гледа. А на мен защо не ми дава?

— Звучи почти сантиментално. Това ще бъде истинска изненада за света на изкуството.

— Сантиментално, да — намеси се италианският глас. Сега вече Касиди безсрамно подслушваше. — Ала има страст в тази игра на цветовете тук и доста студена практичност в линията на роклята. Заинтригуван съм, Колин. Не мога да си представя какво ти е намерението.

— Имам повече от едно намерение — чу го Касиди да отговаря със сух и ироничен тон.

— Колко добре те познавам — засмя се италианецът и с любопитство добави: — Не си започнал лицето.

— Не съм. — Касиди усети недоволството в тона, но италианецът не му обърна внимание.

— Тя ме интригува... Изглежда, и теб също. Трябва да е красива, разбира се, и достатъчно млада, за да подхожда на роклята и на теменужките. Ала може да има и нещо повече. — Касиди чакаше отговора на Колин, но такъв не дойде. Италианецът продължи невъзмутимо: — Ще я криеш ли, приятелю?

— Да, Колин, къде е Касиди? — Гласът на Гейл прозвуча развеселено и Касиди присви очи. — Знаеш, че тя ще е във възторг да се запознае с Винс. — Засмя се безгрижно. — Доста сладко създание. Не ми казвай, че е избягала.

Раздразнена от снизходителното описание, Касиди се обърна и отвори вратата.

— Съвсем не — съобщи тя и се усмихна ослепително на тримата до триножника. — И, разбира се, ще съм във възторг да се запозная с Винс. — Видя как в очите на Гейл проблесна бърз гняв и насочи погледа си към Колин. Лицето му не ѝ казваше нищо и Касиди отново отмести очи.

Мъжът до Колин бе почти с една глава по-нисък от него, ала стройното му тяло и гордата стойка създаваха илюзия за височина. Косата му бе тъмна като на Колин, но права, очите му тъмнокафяви, а кожата мургава. Имаше правилни, красиви черти и когато се усмихна, бе направо неустоим.

— Ах, белла! — Комплиментът бе само въздишка. Той прекоси стаята и хвана и двете ѝ ръце. — Беллисима. Но, разбира се, тя е едно съвършенство. Къде я намери, Колин? — Очите му галеха лицето ѝ. — Ще отида да разпъна палатка там, докато намеря и аз своята награда.

Касиди се засмя, развеселена от нескритото флиртуване.

— В мъглата — отговори тя, когато Колин премълча. — Помислих го за крадец.

— Ах, ангел мой, той е нещо много по-лошо. — Винс се обърна с усмивка към Колин, ала продължи да държи ръката ѝ. — Той е едно черно ирландско куче, чиито картини аз купувам, защото не мога да направя нищо по-добро с парите си.

Колин вдигна вежди и се приближи към тях.

— Винс, Касиди Сент Джон. Кас, Винсент Клеменца, херцогът на Мараканти.

Очите на Касиди се разшириха.

— Ах, сега я впечатли с титлата ми. — Италианецът засия в усмивка. — Колко любезно от твоя страна. — С неотразим чар вдигна и двете ръце на Касиди към устните си. — За мен е удоволствие, синьорина. Ще се омъжите ли за мен?

— Винаги съм мислила, че от мен ще се получи много ефектна херцогиня. Ще трябва ли да правя реверанси? — Усмихна му се над съединените им ръце. — Не съм сигурна, че знам как.

— Винс обикновено иска да коленичиш и да целунеш пръстена му — намеси се Колин.

Касиди вдигна очи към него. Той я гледаше мрачно. Леко вдигна брадичка и макар Колин да не каза нищо, бе сигурна, че бе забелязал жеста.

— Преувеличаваш, приятелю мой. — Винс пусна Касиди и сложи ръка на рамото на Колин. — Както никога досега завиждам за твоя дар. Първо на мен ще предложиш портрета.

Очите на Колин останаха приковани към лицето на Касиди.

— Вече е запазен.

— Наистина ли? — Винс сви рамене. Движението бе едновременно елегантно и чуждестранно. — Ще трябва да предложи по-висока цена от конкуренцията. — В гласа му прозвучаха нотките на човек, свикнал да става неговото. Като го чу, Касиди се учуди как двамата с Колин се отнасят толкова явно дружелюбно един към друг.

— Винс искаше да види „Жанин“ — намеси се Гейл и се насочи към натрупаните платна.

— В такъв случай, ако ме извините... — започна Касиди, но Винс отново я хвана за ръката.

— Не, мадона, останете. Елате с мен да видим творението на маестрото. — Без да чака съгласието ѝ, я поведе през стаята.

Гейл взе платното и го опря на един статив. Това бе портретът на голото момиче с млечнобялата кожа. Касиди погледна към Гейл и видя, че се усмихва.

— Предшественичката на Касиди — съобщи тя, отстъпи назад и застана до Колин. Касиди усети в жеста ѝ нещо собственическо и отново насочи вниманието си към портрета, без да поглежда към Колин.

— Изключително животно — отбеляза Винс. — Човек би казал, жена без граници. В нея има една много привлекателна греховност. — Обърна се с усмивка към Касиди: — Вие какво мислите?

— Великолепна е — отговори тя веднага. — Кара ме да се чувствам неудобно и въпреки това ѝ завиждам колко е самоуверена в собствената си сексуалност. Мисля, че би уплашила повечето мъже... И че това би ѝ доставило удоволствие.

— Изглежда, твоят модел е проникателен познавач на характери. — Винс разсеяно погали ръката ѝ. — И „Фейлър“, която Гейл ми показва долу. Изглежда обещаващо. А сега, мадона... — обърна се той отново към Касиди. Тъмните му очи я гледаха с възхищение. — Ще вечеряте ли днес с мен? Градът е самотно място без красива жена.

Касиди се усмихна, ала преди да бе успяла да отговори, Колин сложи ръка на рамото ѝ.

— Картините са твои, Винс. Моделът ми не е.

— Ах! — възкликна многозначително Винс.

Касиди присви очи от гняв. Колин спокойно се обърна да свали картината от статива.

— Някой да опакова това и „Фейлър“ за Винс — нареди той на Гейл и ѝ връчи платното. — След малко ще сляза долу да обсъдим условията.

Без да каже дума, Гейл прекоси ателието и излезе. Винс я изгледа замислено и се обърна към Касиди.

— Ариведерчи, Касиди Сент Джон. — Целуна ѝ ръката и въздъхна със съжаление. — Изглежда трябва сам да намеря мечтата си в мъглата. Ще очаквам отбив в цената като компенсация за жестокото ми разочарование, приятелю. — Хвърли един поглед към Колин и тръгна към вратата. — Ако някога дойдете в Италия, мадона... — С една последна усмивка излезе от ателието.

Разтреперена от гняв, Касиди се обърна към Колин в момента, в който вратата се затвори.

— Как си позволяваш! — Сега нямаше нужда от руж, за да възстанови цвета на бузите ѝ. — Как си позволяваш да намекваш такова нещо!

— Просто казах на Винс, че може да получи картините, но не и модела, върху който в момента работя — възрази Колин и безгрижно отиде да покрие портрета на Касиди. — Всякакъв намек е бил напълно случаен.

— А, не! — Тя крачеше след него, тласкана от гнева. — Нямаше никаква случайност. Ти знаеше точно какво правиш. Няма да понасям така да ми се бъркаш, Съливан. — Забоде пръст в гърдите му. — Аз съм напълно свободна да се срещам с когото си поискам и когато си поискам, и няма да ти позволя да ми внушаваш нещо друго.

Колин пхна ръце в джобовете си. За момент се вгледа безмълвно в лицето ѝ. Когато заговори, гласът му бе съвсем спокоен:

— Ти си много млада и забележително наивна. Винс ми е стар и добър приятел. Освен това е един чаровен развратник, ако ме извиниш за архаичния израз. Той няма скрупули за жените.

— А ти имаш ли? — кипна Касиди.

Видя как Колин замръзна, очите му пламнаха, а мускулите на лицето му се напрегнаха. За пръв път го видя как овладява гнева си.

— Добро попадение, Касиди — каза той тихо. Ръцете му останаха в джобовете. — Ела чак в четвъртък. — Обърна се и тръгна към вратата. — Имам нужда от един-два дни.

Тя остана сама в празното ателие. Може и да съм спечелила точка, помисли нещастно, ала победата не е сладка. Бе изцедена, и физически, и емоционално. Върна се в съблекалнята да вземе чантичката си. Колин не бе единственият, който имаше нужда от един-два дни.

— О, какъв късмет, че те заварих. — Гейл влезе в ателието в момента, в който Касиди излизаше от съблекалнята. — Реших, че трябва да си поприказваме. — Усмихна ѝ се със своята бърза усмивка и се облегна на затворената врата. — Само ние двете — добави тя.

Касиди въздъхна с неподправено изтощение.

— Не сега — каза и намести чантичката на рамото си. — Днес имах достатъчно емоции.

— Тогава ще бъда кратка, после можеш да си вървиш. — Гейл говореше любезно, но Касиди усещаше враждебността точно под повърхността.

Бе най-добре да не спори, реши тя. Бе най-добре да я изслуша, да се съгласи с всичко, което ѝ каже и кротко да си тръгне. Това бе най-разумното нещо.

Гейл бързо се огледа.

— Страхувам се, че може би не съм била достатъчно ясна... За мен и Колин. — Гласът ѝ бе спокоен, като на учителка към ученик. Касиди потисна раздразнението си и кимна. — Ние с Колин сме заедно от много време. Имаме определена нужда един от друг. През тези години той е имал доста флиртове, пред които аз съм съвсем способна да си затварям очите. В много случаи тези връзки се раздуват от пресата. — Сви рамене. — Романтичният образ на Колин помага да се поддържа загадката в художника. Ще разреши всичко, когато то помага на кариерата му. Аз го разбирам. — Закрачи из стаята, сякаш не можеше да стои на едно място.

— Страх ме е, че не знам защо ми говориш това — подзе Касиди. Последното, което ѝ трябваше в момента, бе да слуша какъв опит има Колин Съливан с жените.

— Нека и ние с теб се разбираме. — Гейл спря да крачи и застана срещу Касиди. Очите ѝ бяха тежки и студени. — Докато Колин прави тази картина, аз трябва да те търпя. Добре знам, че не бива да преча на работата му. Ала ако застанеш на пътя ми... — Обви пръсти около

дръжката на чантичката на Касиди. — Мога да намеря начини да отстраня хората, които застават на пътя ми.

— Сигурна съм — отвърна Касиди спокойно. — Но, страх ме е, може да откриеш, че аз трудно мога да бъда отстранена. — Отскубна пръстите на Гейл от каишката. — Твоите отношения с Колин са си твоя работа. Аз нямам намерение да се бъркам в тях. Не защото ме заплашваш — продължи тя, когато в ъглите на устните на Гейл затрептя доволна усмивка. — Ти не ме плашиш, Гейл. Всъщност ми е мъчно за теб. — Гейл рязко пое дъх, ала Касиди не й обърна внимание. — Твоята липса на самочувствие, когато става дума за Колин, е жалка. Аз не съм заплаха за теб. Само сляп човек не би видял, че той се интересува само от това, което слага там. — Посочи към закрития портрет. — Аз го интересувам като предмет, не като човек. — Изпита остра болка, когато собствените й думи достигнаха до нея. Продължи да говори, макар че думите се лееха отчаяно: — Аз няма да ти се бъркам, защото не съм влюбена в Колин и нямам никакво намерение да се влюбвам в него.

Извъртя се, втурна се през задната врата на ателието и я затръшна зад гърба си. Едва след като си пое достатъчно въздух, за да успокои нервите си, Касиди разбра, че бе излъгала.

ШЕСТА ГЛАВА

През следващите два дни Касиди се зарови в работа. Бе твърдо решила да си даде време на спокойствие, време за почивка от чувства. Знаеше, че трябва да се откъсне от Колин, за да го постигне. Нарушаването на ежедневния контакт не бе достатъчно. Знаеше, че трябва да го изхвърли и от съзнанието си. Освен това тя се насилваше да не мисли за онова, което бе разбрала след сцената с Гейл. Нямаше да мисли, че е влюбена в Колин, нито за обстоятелствата, които правеха любовта ѝ невъзможна. Два дни щеше да се прави, че никога не го бе срещала.

Касиди пишеше трескаво. Всичките ѝ страхове, болки ѝ страсти се изливаха в думите.

Работеше до късно през нощта, докато можеше да е сигурна, че няма да има сънища. Когато заспиваше, спеше дълбоко, изтощена от собствената си енергия. Неведнъж забравяше да яде.

На втория ден заваля. Пред прозореца ѝ се спускаше плътна сива пелена, която тя не забелязваше. Долу пешеходците пълзяха под своите чадъри.

Бе се съсредоточила толкова дълбоко, че когато една ръка я докосна по рамото, Касиди изпищя.

— Леле, Касиди, извинявай. — Джеф се опита да изглежда разкаян, но вместо това се разсмя. — Два пъти чуках и виках. Ти беше съвсем погълната.

Тя притисна ръка към сърцето си, сякаш да го задържи на място.

— Няма значение, всеки има нужда от време на време да се уплаши. Вдига адреналина. За хладилника ли ме търсиш?

Той се намръщи и докосна с пръст носа ѝ.

— Там ли мислиш, че ми е сърцето? В твоя хладилник? Касиди, аз съм чувствителна душа, питай майка ми. — Касиди се усмихна и се облегна назад на стола. — Тази вечер има купон в кафенето надолу по улицата. Ела с мен.

— Ох, Джеф, с удоволствие, но... — Посочи към листите на бюрото. Той я прекъсна:

— Слушай, два дни си вързана за тази машина. Кога ще си вземеш въздух?

Тя сви рамене и заби пръст в речника.

— Утре трябва да се върна в ателието и...

— Още една причина тази вечер да си починеш. Съсипваш се, бебчо. Спри за малко. — Джеф внимателно я наблюдаваше. — Имам нужда от приятелско лице сред публиката, нали разбираш. Ние, изгряващите звезди, сме много неуверени. — Усмихна се в брадата си.

Касиди въздъхна, после и тя се усмихна.

— Добре, ала не мога да стоя до късно.

— Аз ще свиря от осем до единайсет — съобщи той и разроши косата ѝ. — Преди полунощ ще можеш да се върнеш вкъщи и да се пъхнеш в леглото си.

— Добре, в осем ще съм там. — Касиди погледна часовника си, намръщи се и почука по него. — Колко е часът? Моят часовник е спрял на два и петнайсет.

— Преди обед или следобед? — любопитства Джеф и поклати глава. — Минава седем. Хей, ти яла ли си?

Тя прехвърли наум деня и си спомни една ябълка на обед.

— Не, всъщност не.

Той изсумтя отвратно и я издърпа да стане.

— Тръгвай с мен сега, ще прескоча за един бърз хамбургер.

Касиди отметна косите от лицето си.

— Божичко, от години не съм получавала толкова щедро предложение.

— Вземи си палто — нареди Джеф и тръгна към вратата. — В случай, че не си забелязала, навън вали като из ведро.

Тя погледна през прозореца.

— Вярно. — Измъкна от гардероба една жълта мушама и я облече. — Може ли чийзбургер?

— Жени — изкоментира той. — Никога не са доволни. Затвори вратата зад себе си.

Дъждът изобщо не ѝ пречеше. След двудневното ѝ заточение направо я освежаваше. Чийзбургерът и колата на крак бяха истински банкет след оскъдното ядене през последните дни. Задименото

претърпкано кафене ѝ даде усещане за човешко присъствие, което ѝ бе приятно след доброволната самота.

Разположена в дъното, Касиди пиеше гъсто кафе с мляко и слушаше успокояващата, самовглъбена музика на Джеф. Бе станало вече късно, когато усети, че бе свалила защитата си. Колин бе прескочил през нейната бариера, без тя да разбере. Той стоеше ясно пред очите ѝ. След като веднъж бе разбил защитата ѝ, Касиди знаеше, че бе безсмислено да се опитва да го изхвърли оттам. Затвори за момент очи, после отново ги отвори, приемайки неизбежното. Не можеше вечно да избягва да мисли за него.

Колин Съливан бе блестящ художник. Той бе самоуверен мъж, който променяше света така, че да му е удобен. Притежаваше духовитост, чар и чувствителност. Беше арогантен, егоист и напълно отдаден на работата си. Беше безразсъден, властен и способен на насилие.

И аз го обичам от цялата си душа.

Тя въздъхна треперливо и се вторачи в кафето си. Аз съм идиотка, романтична глупачка, която познаваше клопките и въпреки това падна в една от тях. Виждам, че си има любовница, разбирам, че за него имам значение само като обект за неговата картина. Наясно съм, че би правил любов с мен, без сърцето му да трепне. Знам, че в живота му е имало десетки жени и нито една от тях не се е задържала. Дори и Гейл, въпреки всичките ѝ претенции. Тя е просто поредната, която се е докоснала до угълчето на живота му. Колин никога не се е обвързвал с никоя жена. И след като знам всичко това, след като искам здравословни, искрени отношения с един мъж, аз се влюбих в него. Блестящо. Това е ненормално. Той ще ме смачка. И какво да правя?

Касиди бавно вдигна кафето и отпи. Престана да забелязва какво става около нея.

Трябва да довърша портрета, дала съм дума. Би било невъзможно ден след ден да бъдем заедно в ателието и да не говорим. Във всеки случай, аз не съм способна да се държа враждебно.

Бе опряла лакти на масата, стиснала с две ръце чашата, но очите ѝ бяха вперени над ръба ѝ.

Да се боря с него е прекалено опасно, защото това изважда чувствата на повърхността. Не знам колко дълбоко в мен е способен да вижда. Няма да се унижавам или да го притеснявам с факта, че съм

била достатъчно глупава да се влюбя в него. Единственото, което мога да правя, е да се държа естествено. Да стоя в позата, която иска, да говоря, когато ме пита и да се държа приятелски. Картината изглежда върви добре, след няколко седмици ще бъде завършена. Със сигурност толкова време ще мога да се държа прилично. А когато бъде завършена...

Мислите ѝ се отнесоха в тъмнината. Когато бъде завършена, тогава какво? Ще събирам парчетата, отговори си тя. За момент очите ѝ станаха тъжни. Когато картината бъде завършена и Колин изчезне от живота ми, вселената ще продължава да съществува. Колко дребно нещо е щастието на един човек. Колко мъничка част от цялото.

С въздишка се отърси от мислите си и допи кафето. После остави чашата и се отдаде на тихата музика на Джеф.

Касиди се уви по-плътно в якето си, докато стоеше пред вратата на ателието и търсеше ключа, който Колин ѝ бе дал.

Проклет ключ, изръмжа наум, ровейки в чантата. Издуха косите от очите си и измъкна бележник, три химикалки и мъхнато топче.

— Как е попаднало това тук? — измърмори тя и очите ѝ рязко се разшириха, когато Колин отвори вратата. — О! Здравей.

Той наклони глава и погледна пълните ѝ ръце.

— Търсиш ли нещо?

Касиди проследи погледа му и смутено наблъска всичко обратно в чантата.

— Не, аз... Нищо. Не предполагах, че ще дойдеш толкова рано. — Сложи чантичката обратно на рамото си.

— Май имаш късмет, че съм дошъл. Да не си си изгубила ключа, Кас? — Усмивката му я караше да се чувства глупава и завеяна.

— Не, не съм го изгубила — измърмори тя. — Просто не мога да го намеря. — Мина покрай него и влезе в ателието. Рамото му едва докосна гърдите ѝ и Касиди почувства как я парва топлина. Нямахше да бъде толкова лесно, както си го беше представяла. — Ще се преоблека — съобщи кратко и се запъти направо към стаичката.

Когато излезе, Колин нагласяше статива си и дори не я погледна. Тя изпита облекчение. Виждаш ли, каза си, няма от какво да се безпокоиш.

— Днес ще работя върху лицето — заяви той и продължи да смесва боите. Това, че изпусна личното местоимение, бе още едно доказателство, че мислите му не бяха насочени към Касиди Сент Джон. Тя отрече съществуването на болката в гърдите си и мълчаливо го изчака да свърши, после послушно застана да ѝ нагласи позата. Реши, че няма да му създава абсолютно никакви проблеми. Ала когато той хвана брадичката ѝ, замръзна и отскочи назад. Очите на Колин пламнаха.

— Трябва да видя формата на лицето ти с ръце. — Отново с педантично старание нагласи позата, почти без да я докосва. — Не е достатъчно да го виждам с очи. Разбираш ли?

Касиди кимна, чувствайки се глупаво. Той изчака за момент, после отново хвана леко брадичката ѝ, само с върховете на пръстите си. Тя се насили да не помръдне.

— Отпусни се, Касиди, трябваш ми отпусната. — Търпеливият тон на заповедта толкова я изненада, че тя се подчини. Колин измърмори нещо в знак на одобрение и пръстите му се плъзнаха по кожата ѝ.

За Касиди това бе агония от удоволствие. Докосването му бе нежно, въпреки че той съсредоточено се мръщеше. Тя се чудеше дали Колин може да усети как кожата ѝ пламва. Той описа брадичката ѝ и насочи пръстите си към скулите ѝ. Касиди съсредоточи вниманието си да вдишва и издишва равномерно. Опитваше се да си каже, че докосването му бе безлично, като на лекар, но когато пръстите му се спряха на бузите ѝ, тя го погледна подозрително в очите.

— Стой мирно — заповяда Колин бързо и се обърна да отиде при статива. — Гледай ме. — Взе палитрата и четката.

Касиди се подчини, като се стараеше да мисли за всичко друго, освен за мъжа, който я рисуваше. Ала когато очите ѝ срещнаха неговите, осъзна, че бе безнадеждно. Не можеше да го гледа и да не го вижда. Не можеше да бъде с него и да не го забелязва. Не можеше да го изхвърли от съзнанието си, както не можеше да го изхвърли от сърцето си.

Грешно ли би било, мислеше тя, да си позволя мъничко да помечтая? Грешно ли би било да потърся няколко късчета щастие във времето, което ми остава с него? Нещастиято ще дойде достатъчно

бързо. Не мога ли просто да се наслаждавам на това, че съм с него, и да си платя цената, когато си отиде?

Струваше ѝ се дреболия.

Касиди го гледаше как работи, запаметяваше всяка част от него. Знаеше, че след време щеше да има нужда от тези спомени. Гледаше как тъмната му гъста коса пада на челото и се къдри над яката му. Гледаше черните извити вежди, които бяха способни да изразяват толкова много неща. Чертите на лицето му я очароваха. Докато рисуваше, очите му се вдигаха отново и отново към лицето ѝ. В тях имаше някаква бясна концентрация, някакво нетърпение, което засилваше почти невъзможното синьо.

Не виждаше ръцете му, но си ги представяше, дълги, тесни и красиви. Усещаше ги как изследват лицето ѝ, как виждат това, което самата тя вероятно никога не би могла да види, как разбират това, което тя никога не би разбрала. Ако една жена трябваше да се влюби глупаво, реши Касиди, не би намерила по-идеален мъж.

Работиха часове наред с малки почивки, за да раздвижи тя мускулите си. Той винаги нямаше търпение да започнат отново. Тя чувстваше настроението му, вълнението му и разбираше, че в момента се създаваше нещо изключително. Ателието бе оживяло от него. Във въздуха трептяха нетърпение, очакване.

— Очите — измърмори Колин, остави палитрата и бързо се приближи до нея. — Ела, трябва да те видя по-добре. — Издърпа я точно до статива. — Очите могат да бъдат душата на един портрет. — Хвана я за раменете и лицето му се озова едва на сантиметър от нейното. Удари я острата миризма на бои и терпентин и Касиди разбра, че никога вече нямаше да може да ги помирише, без да си помисли за него. — Гледай ме, Касиди. Право в очите.

Тя се подчини, макар че погледът му почти я разбиваше. Бе дълбок и натрапчив, преминаваше отвъд това, което му се предлагаше, и търсеше още. Видя се отразена в очите му.

Аз съм затворник тук, помисли Касиди. Негов. Дъхът им се сля и устните ѝ се разтвориха, подканващи неговите да прекосят няколкото милиметра. Нещо проблесна и едва не пламна. Той рязко отстъпи назад към своя триножник.

— Какво видя? — попита тя, без да се замисля.

— Тайни — промърмори Колин, докато рисуваше. — Мечти. Не, не гледай настрани, Кас, точно мечтите ти ми трябва.

Касиди безпомощно върна поглед към него. Бе прекалено късно, за да се съпротивлява. Той остави палитрата и четката, намръщи се и няколко дълги момента гледа към платното, после пристъпи към нея и се усмихна:

— Идеално. Даде ми това, което ми трябваше.

Тя усети лека тревога.

— Свърши ли?

— Не, но почти. — Колин вдигна ръцете ѝ и ги целуна една по една. — Скоро.

— Скоро — повтори Касиди и помисли, че това бе грозна дума. Бързо се отърси от депресията. — Значи върви добре.

— Да, върви добре.

— Ала още няма да ми позволиш да погледна.

— Аз съм суеверен — леко стисна ръцете ѝ. — Прости ми тази слабост.

— Обаче даде на Гейл да погледне. — Тя не успя да сдържи възмущението си.

— Гейл е художничка — напомни ѝ Колин, пусна ѝ ръцете и я потупа по бузата. — Не е тя моделът.

Касиди въздъхна примирено и закрачи из стаята.

— Сигурно си я рисувал... В един или друг момент — предположи тя. — Толкова е забележителна, толкова жизнена.

— Гейл не може да стои пет минути в една поза — обясни Колин и започна да чисти четките си.

Касиди се усмихна и се облегна на перваза на прозореца.

— Измъчваш ли се с морските си пейзажи? Или просто заповядваш на водата и на облаците да престанат да мърдат? Вярвам, че можеш да го направиш. — Протегна се и вдигна косата от врата си. После въздъхна и я пусна да падне в безпорядък по раменете. Слънцето светеше в различните ѝ оттенъци.

Когато обърна глава да се усмихне на Колин, видя, че той я гледа, хванал в ръка четката, която чистеше. Нещо я привличаше към него, караше я да се приближи. Тя се насочи към другия край на стаята.

— Първата твоя картина, която видях, беше един ирландски пейзаж. — Касиди стоеше с гръб към него и се опитваше да говори

естествено. — Беше малка, изящна рисунка, окъпана във вечерна светлина. Хареса ми, защото ми помогна да си представя майка си. Не е ли странно? — Тази мисъл успокои нервите ѝ и тя се обърна към него. — Имам няколко нейни снимки, но тази картина я направи да изглежда реална. — Гласът ѝ се смекчи, после неочаквано му се усмихна. — Живи ли са твоите родители, Колин?

Очите му за момент задържаха нейните.

— Да. — Отново се зае да чисти четките. — В Ирландия са.

— Сигурно им липсваш.

— Може. Те имат още шест деца. Не си представям, че имат много време да се чувстват самотни.

— Шест! — възкликна Касиди и устните ѝ трепнаха в усмивка. — Майка ти трябва да е забележителна жена.

Той отново я погледна и се засмя.

— Имаше каиш за точене на бърснач, с който можеше да удари наведнъж трима от нас.

— Без съмнение сте си го заслужавали.

— Без съмнение. — Колин огледа космите на четката. — Обаче си спомням как един или два пъти ми се е искало да не е толкова точна.

— Баща ми четеше конско — спомни си Касиди и въздъхна дълбоко. — Често ми се е искало да ме понатупа и да приключи. Конското, струва ми се, е много по-болезнено, отколкото каишът.

— Като професор Истърмън в Бъркли? — попита Колин с усмивка.

Тя удивена премигна:

— Откъде знаеш за него?

— Ти самата ми разказа, скъпа. Мисля, че беше миналата седмица. Или може би по-миналата.

— Никога не съм предполагала, че ме слушаш — промълви Касиди и се опита да си спомни всичко, което бе надрънкала, откакто започна да му позира. Прехапа устни. — Не мога да си спомня и половината от нещата, за които съм говорила.

— Няма значение, аз си ги спомням... Достатъчно добре. — Той се избърса с една кърпа и се обърна към нея. Тя се мръщеше недоволено. — Отново имаш тази резка между веждите, Кас — отбеляза весело и се усмихна, когато Касиди я изглади. — Добре, заради мен си изпусна обедата, а това е престъпление, защото вече си

толкова изтъняла, че можеш да минеш под вратата. Да те отровя ли с това, което има в хладилника, или ще се удовлетвориш с кафе?

— Мисля, че няма да се възползвам и от двете ти щедри предложения. — Тя се запъти към съблекалнята. — Ще рискувам вкъщи. Имам един съсед, който се запасява с изсъхнали понички.

Затвори вратата зад себе си и се усмихна.

Не беше толкова зле, каза на отражението си. Само един или два пъти почвата бе несигурна. Сега, след като най-лошото вече бе минало, останалото позиране щеше да е лесно.

Тананикайки си весело, започна да се съблича. Всичко щеше да бъде наред. В края на краищата, бе пораснала жена. Можеше да се владее.

След като свали роклята, Касиди я вдигна да изтръска гънките. Когато вратата се отвори, тананикането ѝ премина в писък. Бързо притисна с две ръце дрехата към голата си кожа.

— А какво ще кажеш за вечеря? — поинтересува се Колин и се облегна на отворената врата.

— Колин!

— Да? — попита той любезно.

— Колин, излез. Не съм облечена. — Прегърна по-здраво роклята, като се надяваше поне донякъде да я прикрива.

— Да, виждам, ала не си отговорила на въпроса ми.

Тя изохка разтревожено и преглътна.

— Какъв въпрос?

— Какво ще кажеш за вечеря? — повтори Колин. Погледът му се плъзна по голите ѝ рамене.

— Какво за вечеря?

— Не можеш да ядеш изсъхнали понички за вечеря, Кас. Не е здравословно. — Усмихна се на недоверчивото ѝ изражение.

Касиди придърпа роклята малко по-високо.

— Той си пази и пирожки с месо по мексикански — отсече тя.

— Пирожки с месо по мексикански? Не, не става — поклати глава Колин, без да обръща внимание на заповедта ѝ да излезе. — Ще трябва аз лично да те нахраня.

Касиди понечи отново да го помоли да я остави, после се спря и за момент се вгледа замислено в него.

— Колин, на среща ли ме каниш?

— Среца? — повтори той, вдигна вежди и сякаш се замисли. —
На такова прилича.

— На вечеря? — попита тя предпазливо.

— На вечеря.

— В колко часа?

— В седем.

— Седем — кимна Касиди. — А сега затвори вратата, за да мога да се облека.

— Разбира се. — В очите му проблесна закачливо пламъче, което я накара да стисне с две ръце роклята и да отстъпи крачка назад. — Между другото, Кас, никога няма да станеш добър генерал.

— Моля?

— Забрави да покриеш фланговете си — обясни Колин и затвори вратата зад себе си.

Тя завъртя глава и улови отражението си в огледалото.

СЕДМА ГЛАВА

Докато се обличаше тази вечер, Касиди благославяше кратката си кариера в модния бизнес. Лилавосинята пясъчна коприна си струваше всичките часове, през които се бе упражнявала в търпение. Това бе тънка като мечтание рокля със свободни линии. Раменете ѝ бяха открити, а корсажът се крепеше на ластик точно над гърдите. На талията платът бе пристегнат и се спускаше до коленете. Касиди облече яке с широки ръкави и го върза на кръста. Цветът подходеше на очите ѝ, реши тя, спомнила си, че оттенъкът им бе неповторим. Тази вечер не искаше да се чувства обикновена.

„Изобщо не трябва да отиваш.“

В отговор на досадния глас Касиди яростно прокара четка през косата си.

„Не ме интересува. Отивам.“

„Ще те боли.“

„Все едно ще ме боли.“

Бързо си закачи златните обици.

„Не заслужава ли всеки по някой приятен момент? Не ми ли се полага да усетя миг на истинско щастие? Ще прекарам само една вечер с него, без между нас да стои проклетото рисуване. Ще преживея един момент, когато той ще гледа мен, ще вижда мен, а не онова, което вижда, когато е в ателието.“

Взе парфюма и се напръска. Ароматът бе нежен като цвета на роклята.

„Няма да мисля за утре, само за тази вечер. Рисуването почти приключва и после всичко ще свърши. Не искам кой знае колко, само една вечер. Трябва да имам нещо. По-късно ще си платя, но ще го имам.“

Отметна коса зад раменете си и погледна към часовника.

— О, божичко, вече е седем! — Трескаво започна да търси ключа. Когато се разнесе чукането, бе опряна на ръце и колене и се взираше под разтегателния диван. — Да, да, само минутка! — извика

сърдито и се протегна към нещо блестящо отдолу. — Аха! — възкликна тържествуващо и после въздъхна, когато в пръстите ѝ се оказа не ключ, а монета.

— Казах ти, че аз черпя — обади се Колин и тя рязко вдигна глава. Той стоеше до вратата и гледаше с любопитство към жената, наведена на четири крака. Касиди се изправи, издуха косата от очите си и се вгледа в него.

Колин бе с идеално скроен черен костюм, който подчертаваше стройното му тяло и широките рамене. Контрастната бяла риза бе отворена на врата. Тя реши, че Колин Съливан никога не би се ограничил с вратовръзка. Касиди приседна на пети.

— Никога не съм те виждала с костюм. — Светлината от лампата падаше меко върху вдигнатото ѝ лице. — Ала не изглеждаш прекалено старомодно. Радвам се.

— Ти си интересно създание, Касиди. — Той протегна ръка да ѝ помогне да стане, а с другата докосна косите ѝ.

Тя се изправи, отметна глава и му се усмихна.

— Така ли мислиш?

Вместо отговор Колин също се усмихна и отстъпи крачка назад, без да пуска ръката ѝ.

— Изглеждаш чудесно. — Огледа я бързо и подробно. — Наистина чудесно. — Хвана и другата ѝ ръка, обърна я с дланта нагоре и откри монетата. — За такси? Няма да стигнеш далеч.

Касиди се намръщи към монетата.

— Помислих, че това е ключът ми.

— Разбира се. — Той взе монетата и я разгледа критично. — Наистина много прилича.

— Приличаше в тъмното под дивана — обясни тя и отново се зае с търсенето. — Трябва да е тук някъде — измърмори и разрови листите по бюрото. — Навсякъде го търсих.

— Къде ти е спалнята? — попита Колин, като я гледаше как изтръсква речника.

— Това ми е спалнята — съобщи му Касиди, като се вглеждаше между листата на папратта. — И холът, и кабинетът, и гостната. Обичам всичко да е на едно място, спестява ходенето. — Под купчина тетрадки намери една гума и ѝ се ядоса. — Вчера къде ли не я търсих. — С дълга въздишка я остави. — Добре, само един момент — обърна

се към стаята като цяло и се облегна на бюрото. — Ще го намеря. — Затвори очи и се почеса по носа. — Последния път, когато беше у мен, ходих на пазар. Върнах се — посочи към вратата — и занесох торбата в кухнята. Сложих една кутия сок във фризера и... — Очите ѝ се разшириха и тя се втурна към другата стая. Когато се върна, премяташе ключа от ръка в ръка. — Студен е — обясни и се изчерви под развеселения поглед на Колин. — Трябва да съм мислела за нещо друго, когато съм го оставила там. — Взе една малка златиста чантичка и пусна замръзналия ключ вътре. — Така трябва да е било. — Отиде до вратата и освободи секретата.

Той със сериозен вид се приближи до нея и хвана с две ръце лицето ѝ.

— Кас.

— Да?

— Нямах обувки.

— Така ли? — Касиди сви рамене. — Предполагам, че ще ми трябват.

Колин я целуна по челото и я пусна.

— Най-добре е да си подготвена за всичко. — С усмивка посочи: — Май са до бюрото ти.

Тя мълчаливо отиде до бюрото и се обу.

Когато се върна при него, очите ѝ се усмихваха.

— Е, забравила ли съм още нещо?

Той я хвана за ръката и вплете пръсти в нейните.

— Не.

— Много ли харесваш организираните хора, Колин? — попита Касиди и наклони глава.

— Не особено.

— Добре. Ще тръгваме ли?

Първата изненада на Касиди за вечерта бе ферарито, което чакаше до тротоара. Бе червено, лъскаво и ярко.

— Това трябва да е твое — предположи тя. — Или моят съсед неочаквано е наследил цяло състояние.

— Един от подкупите на Винс. — Колин отвори предната дясна врата. — За да направя портрет на племенницата му. Забележително простовато същество с големи зъби. Да сложа ли гюрука?

— Не, недей. — Касиди се разположи на предната седалка. Пепеляшка никога не е имала такава тиква, реши тя и се усмихна. — Мислех, че не рисуваш никого, освен ако не ти е интересен.

— Винс е един от малкото хора, на които ми е трудно да отказвам. — Ферарито избръмча и затрепери под краката ѝ.

— Знаеш ли, че на цената на тази кола можеш да купиш четиристаен тухлен апартамент в Ню Джърси?

Той се засмя и потегли.

— Бих бил ужасен съсед.

Минаха покрай парка Голдън Гейт и избягнаха задръстванията по магистралата. Караха по странични тесни пътища и Колин опитно маневрираше между колите.

Касиди долавяше различните аромати от сергиите за цветя по тротоара, чуваше месинговия звън на трамваите. Наведе назад глава и видя върха на висок небостъргач.

— Къде отиваме? — попита тя, но не я интересуваше особено. Бризът галеше бузите ѝ. Бе ѝ достатъчно да бъде с него.

— Да ядем — отговори той. — Умирам от глад.

Касиди се обърна към него.

— Не си особено приказлив като за ирландец. Виж — посочи и се поизправи. — Идва мъглата.

Мъглата се задаваше откъм залива и поглъщаше с изненадваща скорост моста. Вече само островърхите кулички на Голдън Гейт се подаваха през търкалящите се кълбета.

— Тази вечер ще има сирени — промълви тя и отново погледна към Колин. — Такъв самотен звук. Винаги ме натъжава, макар да не знам защо.

— Какъв звук те прави щастлива? — Той хвърли един поглед към нея и Касиди отметна развяващите се кичури коси от лицето си.

— На печаци се пуканки — отговори тя веднага и се засмя на себе си.

Облегна глава на седалката и погледна към небето. Бе ослепително синьо. Колко ли градове можеха да имат стелеща се мъгла и синьо небе? Когато Колин спря, погледът ѝ се плъзна надолу, докато стигна до огромния хотел. Очите ѝ се разтвориха от изненада, като разбра къде са. Не бе обръщала внимание накъде пътуват.

Вратата ѝ отвори униформен портиер, който ѝ протегна ръка да ѝ помогне да излезе. Касиди изчака, докато Колин му подаде една банкнота и дойде при нея.

— Обичаш ли морски деликатеси? — Той я хвана за ръката и я поведе навътре.

— Ами да, аз...

— Добре. Тук имат рядко добри морски деликатеси.

Ресторантът бе огромен и пищен. От високите разноцветни стъклени тавани се спускаха полилеи. Килимът бе дебел, масите много и с елегантни бели покривки. Метр дотелът веднага пристигна и когато Колин го нарече по име, тя разбра, че художникът бе чест гост тук.

Усамотената маса в ъгъла ги отделяше от обширното пространство и все пак оставяше на Касиди пълен изглед към блясъка. Чийзбургерът на Джеф ѝ се струваше на светлинни години далеч. Когато реши, че повече не е прилично да се заплесва, тя се обърна към Колин:

— Изглежда, че все пак ще получа нещо по-добро от пирожки с месо по мексикански.

— Аз държа на думата си — съобщи ѝ той. — Затова я давам толкова рядко. Вино? — попита и ѝ се усмихна по своя властно чаровен начин. — Не ми приличаш на любител на коктейлите.

— Така ли? — Касиди наклони глава. — И защо?

— Прекалено много невинност има в тези големи виолетови очи. — Отметна косите ѝ зад рамото. — Почти ме кара да се замисля дали да не направя нещо буржоазно, като да разреда виното с вода.

Келнер в черен костюм стоеше почтително до лакътя на Колин.

— Бутилка Шато О-Брион блан — поръча той, без да откъсва очи от нея. Сервитьорът се оттегли с лек поклон. Тя го изпрати с поглед, после още веднъж обходи с очи ресторанта, като се мъчеше да погълне всяка подробност. — По бюрото ти забелязах, че работиш. Върви ли добре?

Касиди го изгледа с известна изненада. Може би Колин виждаше повече, отколкото тя предполагаше.

— Да, всъщност, така мисля. Сега съм в един от онези периоди, когато всичко си идва на мястото. Не траят дълго, ала са продуктивни. Получава ли се така и с рисуването?

— Да. Понякога всичко сякаш се лее без усилия, а понякога по сто пъти остъргваш платното. — Усмихна ѝ се и дългите му пръсти се плъзнаха по китката ѝ. — Нещо като твоето късане на листи, предполагам.

Келнерът се върна с виното им и ритуалът на отварянето и дегустирането започна. Касиди с благодарност замълча. От небрежното докосване на Колин пулсът ѝ се бе ускорил и тя използва времето да укроти буйния му ритъм. Когато чашата ѝ бе наляна, Касиди вече можеше да я вдигне с пълно самообладание. Виното бе леко охладено и много изискано.

— Харесва ли ти? — попита Колин, като я гледаше как отпива.

Очите ѝ му се усмигнаха.

— Може да ми стане навик.

— Разкажи ми за какво пишеш. — Той също вдигна чашата си, но свободната му ръка покриваше нейната.

— За двама души и за техния живот заедно и отделени един от друг.

— Любовна история?

— Да, сложна. — Намръщи се за момент към съединените им ръце, после отново го погледна в очите. Пламъкът на свещта хвърляше златни отблясъци между виолетовото. Тя си напомни да се наслаждава на момента, не да мисли за утре. Устните ѝ трепнаха в усмивка. — Те и двамата изглеждат са с непостоянни характери и понякога ми се изплъзват. И двамата с всички сили се борят да останат разделени, ала се привличат един към друг. Искане ми се да мисля, че любовта им разрешава да останат разделени в някои отношения.

— Любовта има свои собствени правила в зависимост от това, кой играе. — Пръстите му се спуснаха от кокалчетата към ноктите ѝ, после обратно. От този прост жест сърцето ѝ се забърза. — Ще има ли щастлив край?

Касиди си позволи да погълне чистата синева на очите му.

— Може би — отрони тя. — Техните съдби са в моите ръце.

Колин поднесе ръката ѝ към устните си.

— А за тази вечер, Кас — попита тихо, — твоята съдба в моите ръце ли е?

Очите ѝ го гледаха, тъмни и спокойни.

— За тази вечер.

Той ѝ се усмихна малко пиратски и вдигна чашата си в наздравица.

— За дългата вечер пред нас.

Вечерята бе разточително дълга. Дори и след безкрайните блюда не бързаха с кафето. Касиди се наслаждаваше на всеки момент. Ако щеше да има само една вечер с мъжа, когото обичаше, щеше да вкуси всеки миг. Може би със силата на волята си можеше да забави стрелките на часовника.

Свещта догаряше, когато станаха от масата. Колин я хвана за ръката. Стигнаха до фойето и тя чу как някой извика името на Колин. Обърна се и видя, че към тях идваше закръглен оплешивяващ мъж с безупречно скроен костюм, широко усмихнат и с протегнатата ръка. Като стигна до Колин, възторжено се здрависа с него, а с другата ръка го потупа по рамото. Касиди видя как на пръста му проблесна голям диамант.

— Съливан, мошеник такъв, радвам се да те видя.

— Джек! — По лицето на Колин се разля усмивка. — Как си?

— Карам я, карам я. Имам малко работа в града. — Очите му се насочиха към Касиди.

— Кас, това е Джек Суонсън, един истински негодник. Джек, Касиди Сент Джон, едно истинско съкровище.

Касиди се разкъсваше между удоволствието от определението на Колин и изненадата, че свързва името и лицето на Суонсън. През последните двацет и пет години той бе създал някои от най-добрите игрални филми. Докато Суонсън стискаше ръката ѝ, тя се опита да скрие чувствата си.

— Негодник? — изсумтя Суонсън, без да я пуска. — Не можеш да вярваш и на половината от нещата, които говори този ирландец. Аз съм стълб на обществото.

— Някои в неговия вертеп казват така — добави Колин.

— Никога не е имал и капка уважение. И все пак... — Очите му шареха по лицето на Касиди. — Вкусът му е безупречен. Нали не си актриса?

— Не, ако не се брои ролята на гъба в едно карнавално шествие в четвърти клас — усмихна се тя.

Суонсън се засмя и кимна:

— Имал съм си работа с актриси и с по-малък опит.

— Касиди е писателка — вметна Колин, обви ръка около раменете ѝ и леко я погали. — Ти си ме предупреждавал да стоя далеч от актриси.

— Откога слушаш мъдрите ми съвети? — сгълча го Суонсън, стисна устни и се вгледа в Касиди. Одобрението премина в любопитство.

— Писателка. Каква писателка?

— Ами блестяща, разбира се — съобщи тя.

Без капка самомнение или темперамент. Суонсън я потупа по ръката.

— Имам среща, иначе щях да те открадна от този млад хаймана. Ще вечеряме заедно, преди да замина от града. — Хвърли един поглед към Колин. — Ако искаш, можеш да го вземеш и него. — Още веднъж плесна Колин по рамото и тронаво се отдалечи.

— Голям образ, нали? — попита Колин и я поведе към вратата.

— Страхотен. — Мина ѝ през ума, че откак се запозна с Колин, бе стискала ръцете на един италиански херцог и на един от кралете на Холивуд.

Излязоха в меката светлина на вечерта. Слънцето бе залязло, но още не бе съвсем притъмняло. Касиди седна с доволна въздишка във ферарито. Видя как проблесна първата звезда и с изненада забеляза, че Колин се бе насочил в посока, обратна на нейния апартамент.

— Къде отиваме?

— Знам едно местенце. — Той зави зад ъгъла и се включи в движението. — Мисля, че ще ти хареса. — Хвърли ѝ един поглед и ѝ се усмихна. — Нали не си уморена?

Устните ѝ трепнаха.

— Не, не съм уморена.

Нощният клуб бе полутъмен и задимен. Масите бяха малки и наблъскани една до друга. Рамо до рамо седяха хора с джинси, с елегантни вечерни рокли и с мокри модни шлифери. До миниатюрния дансинг гърмеше металическа музика. Двойки се поклащаха в ритъма на мелодията.

Колин заведе Касиди до една тъмна масичка в края на залата. От време на време някой подвикваше името му, ала той само махваше за поздрав и продължаваше, докато се настаниха.

— Тук е чудесно! Сигурна съм, че това е свърталище на убийци и крадци на скъпоценности — възкликна тя.

Колин се засмя и хвана ръцете ѝ.

— Харесва ти, нали?

— Разбира се — усмихна се Касиди и очите ѝ светнаха немирно.

Една сервитьорка си бе пробила път до тях и стоеше нетърпеливо, отпуснала цялата тежест на единия си крак.

— Дамата иска шампанско — съобщи Колин.

— Кой не иска? — изломоти тя и се запромъква обратно между масите.

Касиди се разсмя от неподправено удоволствие.

— Тук няма почтителни поклони за господин Съливан.

— Всичко е въпрос на атмосфера. Аз много обичам нахални сервитьорки в подходящото обкръжение. И... — добави тихо, като обърна ръката ѝ и целуна вътрешната страна на китката, — наблъскани маси, които предполагат близък контакт. Слабо осветление — притисна устни към дланта ѝ, — където мога в относително усамотение да се наслаждавам на вкуса на твоята кожа. — С леко движение на главата целуна чувствителното място зад ухото ѝ.

— Колин — прошепна тя без дъх и в самоотбрана вдигна ръка към устните му. Той просто я хвана и целуна пръстите ѝ.

Бутилката шампанско пристигна с трясък на масата. Колин измъкна една банкнота и я връчи на сервитьорката. Тя я пхна в джоба си и си отиде.

— Тази вечер обслужването е отвратително бързо — забеляза той и отвори бутилката. Гърмът бе заглушен от тромпетите на оркестъра. Касиди пое чашата и отпи дълга, бавна глътка с надеждата тя да успокои пулса ѝ.

Пиеха спокойно шампанско и наблюдаваха как край тях тече нощният живот. Настроението ѝ стана приятно и мечтателно. Бе трудно да се отдели реалното от желаното. Когато Колин се изправи и хвана ръката ѝ, тя тръгна с него към дансинга.

Музиката бе преминала в тих блус. Той обви ръце около кръста ѝ, а в отговор тя вдигна ръце около врата му. Телата им се сляха. Въздухът бе натезал от дим и смесени парфюми. Другите двойки не бяха нищо повече от сенки в приглушената светлина. Движенията им бяха само леко поклащане на притиснати тела.

Касиди отметна глава да го погледне. Очите им се съединиха, устните им се разтвориха на не повече от един дъх разстояние. Заля я бърза вълна от желание. И да бяха на самотен остров без следа от човечество, не можеше да е толкова насаме с него. Мелодията свърши с басова нота.

Колин мълчаливо я хвана за ръката и я изведе през тълпата.

Луната бе тънък сърп. Студеният въздух издуха част от горещината в кръвта на Касиди и част от облаците от съзнанието ѝ. Ферарито се изкачи по един хълм, после се спусна. Касиди се усмихна на себе си. Не би променила нищо в тази вечер. Никакви съжаления.

Мъглата се къдреше по пътя пред тях. Тя погледна настрани и видя плътни кълба облаци над залива отдолу. Отново се обърна към Колин.

— Към моята яхта — отговори той, преди да го бе попитала. — Имам нещо за теб.

Предупредителни светлини проблеснаха и изгаснаха в съзнанието ѝ. Усети в устата си горчиво-сладкия вкус на опасността. Касиди погледна към погълнатия от мъглата залив и си каза, че би могла да помоли Колин да я откара у дома. Но вечерта не бе свършила, напомни си тя. Бе си обещала тази вечер.

Спускаха се към морето и мъглата ставаше по-гъста. От време на време се разнасяше ниският звук на предупредителната сирена. Когато Колин спря колата, Касиди бе загубила всякаква представа за време. Отново бе в приказен свят, този път с носещи се валма дим и с въздишки на плискаща се вода. Колин я поведе към един забулен в мрак силует. Високият писък на гмурец прониза тишината. Тесният въжен мост леко се поклащаше под стъпките им. Бризът отвя настрани едно кълбо мъгла и яхтата изникна в отвора.

— О, Колин... — Тя спря и се загледа в нея с изненада. — Чудесна е.

Видя широка конструкция от старо дърво на две нива и с висока палуба на носа. Мъглата отново я скри.

Вътре Колин включи осветлението и Касиди отърси влагата от косите си. Слязоха по две стъпала в хола, голяма квадратна стая с

нисък уютен диван и малки масички. Други стълби отдясно водеха към камбуза.

— Колко е прекрасно да се живее на вода — обърна се тя към Колин и се усмихна.

— В ясна нощ градът е целият на призми и кристали. В мъглата е мрачен и обвит в загадъчност. — Той се приближи към нея и с привичен жест отметна косите ѝ зад рамото. Пръстите му се задържаха. — Косата ти е мокра — прошепна. — Знаеш ли колко оттенъци на златистото и кафявото използвах, за да я нарисувам? Променя се с всяка светлина и предизвиква човек да определи цвета ѝ. — Изведнъж се намръщи и отдръпна ръката си. — Трябва да изпиеш едно бренди, за да не настинеш.

Обърна се и тръгна към шкафа. Касиди го гледаше как налива чашките и се мъчеше да се справи с въздействието на интимния му тон и докосването му. После взе брендите и тръгна да разглежда стаята. На далечната стена висеше картина — залива при изгрев-слънце. Небето преливаше от цветове, яркочервено и златисто. Картината излъчваше чувство на трескаво движение и блясък. Още преди да погледне подписа, Касиди разбра, че това бе Кингсли.

— Много е талантива — обади се Колин иззад гърба ѝ.

— Да — съгласи се искрено Касиди. Картината я бе завладяла. — Кара началото на деня да прикове вниманието ти. Един такъв изгрев може да е вълнуващ, ала не мисля, че бих могла да започвам всеки ден с такава ярост, колкото и да е красива.

— За картината ли говориш, или за художничката?

Касиди усети, че въпросът бе проследил мислите ѝ. Сви рамене и отстъпи крачка назад.

— Странно — отбеляза тя, — човек би помислил, че един художник ще покрие стените си с картини. Ти имаш относително малко. — Започна да разглежда колекцията му, като бавно минаваше от една към друга. Изведнъж спря и се вгледа в едно малко платно. Това бе ирландският пейзаж, за който му бе говорила сутринта.

— Чудех се дали ще си я спомниш. — Той отново бе зад нея, но този път ръцете му се опряха на раменете ѝ. В жеста имаше нещо небрежно собственическо.

— Да, разбира се, че я помня.

— Когато я нарисувах, бях двайсетгодишен. По време на първото ми връщане в Ирландия.

— Колко странно, че точно тази сутрин ти говорих за нея.

— Съдба, Касиди — заключи Колин и я целуна по върха на главата. После я заобиколи и свали картината от стената. — Искам да я вземеш.

Тя стреснато го погледна.

— Не, Колин, не мога. — В гласа ѝ се смесваха смущение и изненада.

— Не можеш ли? — вдигна вежди той. — Стори ми се, че ти харесва.

— Ох, Колин, знаеш, че ми харесва. Тя е красива, прекрасна е. — Смущението ѝ се засили и се изписа ясно на лицето ѝ. — Просто не мога да взема една от твоите картини.

— Ти не я вземаш, аз ти я давам — уточни той. — Това е една от привилегиите на художника.

— Колин... — Очите ѝ отново се насочиха към картината, после към неговите. — Нямаше да я пазиш толкова време, ако не означаваше нещо особено за теб. Щеше да си я продал.

— Някои неща не се продават. Някои неща се дават. — Протегна ѝ картината. — Моля те.

В гърлото ѝ се надигнаха сълзи.

— Никога досега не съм те чувала да казваш моля.

— Пазя го за специални случаи.

Касиди отново го погледна. Той ѝ бе дал нещо много повече от картината. Това бе връзка — между нея и жената, която никога не бе познавала. Бавно се усмихна.

— Благодаря.

Колин обрисова с пръст устните ѝ.

— Това е едно от най-хубавите неща в теб — промълви той. — Ела — каза изведнъж. — Седни и си изпий брeндитo. — Взe картината и я остави настрана, после отведе Касиди до дивана.

— Рисуваш ли и тук? — попита тя и отпи.

— Понякога.

— Помня, вечерта, когато те срещнах, искаше да дойда тук да правиш скици.

— А ти ме заплаши със съпруг с футболна каска.

— Не можах да измисля нищо по-добро. — Обърна се да му се усмихне и откри, че лицето му бе опасно близо. Преди да успее да се отдръпне, пръстите му се вплетоха в косите ѝ. Колин бавно се наведе, докато устните му докоснаха бузата ѝ. Лека като перце, целувката се прехвърли на другата буза и се спря над устните ѝ, без да ги докосва. Въпреки това Касиди чувстваше вкуса ѝ.

— Колин... — прошепна тя и опря ръка на гърдите му. Устните му се плъзнаха към слепоочието ѝ. Касиди знаеше, че топлината, която чувстваше, не бе от брeндитo.

— Касиди... — Той се спусна към брадичката ѝ, после се отдръпна. Очите му бяха сериозни, ръката му леко стоеше на рамото ѝ. — Последния път, когато те целунах, ти причиних болка. Извинявай.

— Моля те, Колин. — Тя тръсна глава да го спре. — И двамата бяхме ядосани.

— Ти вече си ми простила, защото е в природата ти да прощаваш. Ала аз помня изражението на лицето ти. — Спусна длан по рамото ѝ и сплете пръсти с нейните. — Искам отново да те целуна, Кас, така, както трябва да бъдеш целувана. — Нежно обви ръка около шията ѝ. — Обаче имам нужда да ми кажеш, че и ти го искаш.

Би било толкова лесно да откаже. Трябваше само да произнесе думата „не“ и знаеше, че той щеше да я пусне. Но сега наистина бе негов затворник, сякаш бе прикована към него.

— Да — каза Касиди и затвори очи. — Да. Устните му едва докоснаха нейните и те се разтвориха. Целувките му бяха леки и нежни, едната свършваше и започваше друга. Тя го усети как смъкна якето от раменете ѝ и се наслаждаваше на топлината на ръцете му върху кожата си. Целувките бавно станаха по-дълбоки. Ръцете ѝ намериха своя път около него. Отмалата, която се разля из тялото ѝ, бе далеч повече от въздействието на алкохола. Краката ѝ омекнаха, съзнанието ѝ се замъгли, а сетивата ѝ се изостриха.

Когато устните им се разделиха, Колин разхлаби прегръдката си.

— Кас...

Касиди с въздишка се сгуши в него и го целуна по врата, после нерешително плъзна ръце нагоре по копринената му риза.

— Да? — прошепна и вдигна лице към него. Очите ѝ бяха унесени, устата ѝ истинско изкушение. Той изруга тихо и притисна устни към нейните.

Реакцията ѝ бе незабавна. За един удар на сърцето тлеещата ѝ страст лумна. Кръвта пулсираше тежко в мозъка ѝ. Усети се как пада назад на възглавниците на дивана. Тялото на Колин бе напрегнато. Ръцете му галеха голата кожа на раменете ѝ. Целувката стана по-дълбока. В основата на шията ѝ намери по-голямо удоволствие и устните му се спряха там, където една вена бясно пулсираше под тях.

Ластикът на корсажа ѝ се спусна надолу и разкри гърдите ѝ под търсещите му длани. Освободена, страстта я заля. Тя простена от копнеж и удоволствие. Устните му се плъзнаха между гърдите, като поглъщаха разгорещената кожа. Пръстите му леко докосваха зърната, изследваха ги, опознаваха ги, докато на тяхно място дойдоха устните. Когато те се върнаха към нейните, Касиди издаде треперлив стон, приела бурното, пламенно нетърпение, което избухна, преди целувката да свърши. Очите ѝ се отвориха и срещнаха неговите, сега потъмнели.

Вдигна ръка да отметне падналите на челото му коси и прошепна името му. Когато ръката ѝ се насочи към бузата му, той я улови в своята. Внимателно вдигна корсажа на роклята ѝ и я издърпа да седне.

— Аз рядко правя благородни жестове, Касиди. — Гласът му бе дрезгав и под дланта си тя усещаше бързите удари на сърцето си. — Това е един от тях. — Стана, вдигна я на крака и наметна якето на раменете ѝ. — Ще те заведа у вас.

— Колин... — подзе Касиди. Знаеше само, че иска да бъде негова.

— Не, не казвай нищо. — Той отпусна ръце от раменете ѝ и ги пъкна в джобовете си. — Тази вечер ти остави съдбата си в моите ръце. Ще те заведа у вас. Следващия път решението ще бъде в твоите ръце.

ОСМА ГЛАВА

Слънцето бе високо и ярко. Касиди лежеше в леглото и го гледаше как струи през прозореца ѝ. Лъчът падаше върху едно петно на пода и блестеше. Очите ѝ се насочиха към картината, която висеше отляво. Бе закачена там едва преди два дни, ала тя познаваше и най-малките подробности от платното. Познаваше самите мазки на четката.

Въздъхна и се загледа в тавана.

Спомняше си всеки миг от вечерта с Колин, от момента, в който вдигна очи, както стоеше до дивана на четири крака, до краткото довиждане до вратата.

Когато на следващата сутрин след тяхната среща се върна в ателието, той с видимо спокойствие потъна в работата си. Каквото и да бе имало между тях, реши Касиди, то е било за онази вечер. За него бе свършило. За мен, помисли тя, като се вгледа отново в картината, е завинаги.

Би трябвало да съм му благодарна, задето ме доведе тогава вкъщи. Ако бях останала... Ако бях останала, повтори наум след една дълга въздишка, щях да стана една от неговите любовници. И после Колин щеше да продължи живота си точно оттам, докъдето бе стигнал, а аз щях да съм още по-самотна, отколкото съм сега. Сега имам една изключителна вечер, за която да си спомням. Вино, свещи и музика.

— Глупава романтичка! — измърмори на глас, обърна се по корем и удари с юмрук възглавницата.

— Касиди! — Разнесе се кратко почукване и Джеф се втурна вътре. — Хей, Касиди! — Спря и я изгледа отвратно. — Още не си станала? Вече е единайсет.

Тя придърпа одеялото до брадичката си и седна.

— Да, още не съм станала. Работила съм до три и половина. — Намръщи се към него. — Мислех, че съм се сетила да заключа.

— Ъ-хъ... — Той забързано се приближи и се тръшна на леглото. Касиди се изчерви от изненадано смущение.

— Чувствай се у дома си — подкани го тя с широк жест на свободната си ръка. — Не ми обръщай внимание.

— Погледни това! Има те във вестника.

— Какво? — Касиди погледна към вестника, който Джеф бе стиснал в ръка. — За какво говориш?

— Изръсих се за един неделен вестник — подзе той, после устните му трепнаха в усмивка. Докосна носа ѝ с върха на пръста си. — И кого виждам, когато поглеждам клюкарската страница? Моята приятелка и съседка Касиди Сент Джон.

— Измисляш си — обвини го тя и отметна разрешените си от съня коси. — Какво ще правя аз в клюкарската страница?

— Танцуваш с Колин Съливан — съобщи ѝ Джеф и размаха вестника пред носа ѝ.

Касиди го сграбчи за китката, после зяпна от учудване. Вгледа се невярващо в снимката. С две бързи движения пусна одеялото и измъкна вестника от ръката на Джеф.

— Дай да видя.

— Заповядай — предложи ѝ той любезно и се облегна на лакът да наблюдава безбройните чувства, които играеха върху лицето ѝ. Руменината, останала от съня, се засили. — Изглежда сте били видени заедно в светлината на прожектора. Щраква фотоапарат, после добавят малко интересни разсъждения на тема кое е най-новото увлечение на Съливан. — Подръпна брадата си и се засмя. — Кой да знае, че тя си седи тук по тениска петдесет и четвърти номер, която на нея изглежда доста по-голяма, отколкото върху подходящото тяло? — Отново се засмя и се загледа във вестника. — И тук изглеждаш много добре.

— Това всичко са... Всичко са глупости! — Касиди захвърли вестника и се изправи на колене. После избута Джеф, прескочи го и стъпи на пода. — Прочете ли какво пише? — Възмути се тя и изрита една заблудена гуменка към ъгъла. — Как смеят да намекуват такива неща!

Той седеше и я гледаше как се върти из стаята.

— Хей, Касиди, това всичко са измислици, няма за какво да се тревожиш. Освен това... — Вдигна захвърления вестник и го приглади. — Доста са ласкави, когато става дума за теб. Слушай как те наричат... — Замълча, търсейки фразата. — А, да, ето. „Млада красавица на възраст за женене“. Звучи доста добре.

Тя изръмжа и запрати другата гуменка в противоположния ъгъл.

— Съвсем по мъжки! — Нахвърли се върху него, после се завъртя, отвори едно чекмедже, изрови оттам едни бермуди и ги размаха към него. — Пусни някой и друг комплимент и значи всичко е наред. — Отново се зарови в чекмеджето и се измъкна оттам с виненочервена тениска. — Е, не е наред, абсолютно не е наред. — Отметна косите от лицето си и пое дълбоко въздух. — Мога ли да го задържа? — попита по-спокойно.

— Разбира се. — Джеф предпазливо се изправи и ѝ подаде страницата. Прокашля се. — Ами, аз май ще отида да си дочета останалата част от вестника. — Но Касиди вече отново се чумереше към снимката. Като се възползва от нейната залисаност, той тихо се измъкна.

По-малко от един час по-късно Касиди крачеше по вълнолома към яхтата на Колин. В ръката си стискаше сгънатата страница от вестника на Джеф. Кипяща от справедливо възмущение, мина по тясното въжено мостче и потропа на вратата. Отговори ѝ тишина, нарушавана само от плискането на вълните. Тя се огледа и забеляза ферарито.

— О, ти си тук, Съливан — измърмори мрачно и отново почука.

— За какво, по дяволите, си се разтропала? — Прогърмя гласът на Колин над главата ѝ. Касиди отстъпи назад, вдигна глава и слънцето я ослепи. Вбесена, заслони очите си с длан.

Видя го облегнат на парапета на горната палуба. Бе гол до кръста, с къси бермуди. В ръката си държеше четка, натопена в синя боя.

— Трябва да говоря с теб — извика тя и размаха вестника.

— Добре тогава, качи се, ала спри това идиотско тропане. — Изчезна, преди да бе успяла да каже още нещо.

Касиди тръгна към носа и видя стръмна стълба. Изкатери се на горната палуба, опря ръце на кръста си и намръщено се вторачи в гърба му.

Той седеше на трикрако столче пред платното и рисуваше с уверени, бързи движения. Тя се огледа и видя яхтите, които

пресъздаваше. Те се поклащаха леко в залива, а платната им се извисяваха във фонтан от цветовете.

— Е, какво те кара да блъскаш по вратата ми, Касиди? — Гласът му бе приглушен, защото бе захапал в зъбите си една четка като пират. С друга четка замахваше по платното. Тя се приближи и безстрашно размаха вестника пред лицето му.

— Това!

С изненадващо спокойствие Колин остави и двете четки, вдигна вежди, погледна я и взе вестника.

— Приличаш си — отбеляза след малко.

— Колин!

— Ш-ш-ш-т. Чета. — Потъна в мълчание, забил поглед във вестника, докато Касиди, стиснала зъби, крачеше по палубата. По едно време се разсмя, но когато тя понечи да заговори, вдигна ръка. Касиди затвори уста с нещо като ръмжене и му обърна гръб. — Е — обади се той най-накрая, — това беше много занимателно.

Тя рязко се извъртя.

— Занимателно? Занимателно?! Това ли е всичко, което имаш да кажеш за това... За този боклук?

Колин сви рамене.

— Предполагам, че можеше да се напише и по-добре. Искаш ли кафе?

— Прочете ли това? — Касиди се втурна към него. Вятърът развя косата ѝ и тя раздражено я отметна. — Прочете ли какви неща пише, че... — Задави се с думата, тропна безпомощно с крак и го удари с юмрук в гърдите. — Аз не съм твоето последно увлечение, Съливан.

— А-ха.

Очите ѝ пламнаха.

— Не ми казвай това многозначително „а-ха“! Аз не съм твоето последно увлечение, не съм ти никакво увлечение и не приемам тази дума. Не приемам намеците и инсинуациите в тази статийка. Не приемам ненаписаното твърдение, че ние с теб сме любовници. — Отметна глава. — Що за логика? След като танцуваме заедно, значи сме любовници!

— Трябва да признаеш, че идеята е привлекателна. — Засмя се на тлеещата в очите ѝ жарава. Бризът откъм залива продължаваше да

развява косата ѝ около лицето. Колин разсеяно я приглади и сложи ръка на рамото ѝ. — Искаш да съдиш вестника ли?

Касиди долови смеха в гласа му и пъкна ръце в джобовете си.

— Искам опровержение — каза упорито.

— За какво? — възрази той. — За една снимка? За малко клюки? Мило дете, снимката е достатъчна сама по себе си. — Протегна вестника, за да привлече погледа ѝ. — Тези двама души изглеждат напълно погълнати един от друг.

Тя се извърна и се приближи към перилата. Знаеше си, че точно снимката я бе изкарала от равновесие. Телата им бяха близо, нейните ръце обвити около врата му, очите им приковани един към друг. Тъмният задимен нощен клуб бе като екран. Нямаше нужда от думи, за да се допълни картината. Касиди си спомняше момента, чувството, което я бе обзело, безкрайната близост, която бяха споделили.

Снимката бе накърняване на интимната ѝ същност и тя не можеше да я понася. Мразеше клюкарската колонка до нея, която толкова естествено я свързваше с Колин. Без дори да са научили името ѝ, те я бяха нарекли негова жена, неговата жена за момента... До следващия момент. Касиди се намръщи към водата, загледана в спускащите се чайки.

— Не ми харесва — промълви тя. — Не ми харесва да ме отпечатват, за да ме обсъждат над пуканки или кафе. Не ми харесва нечие разюздано въображение да ме превръща в нещо, което не съм. И не ми харесва да ме описват като...

— „Млада красавица на възраст за женене“? — подсказа ѝ той.

— Не виждам нищо смешно в тази надута фраза. Кара ме да се чувствам тъпо. — Скръсти ръце пред гърдите си. — Това не е комплимент, каквото и да мислите вие с Джеф.

— Кой, по дяволите, е Джеф?

— Той мислеше, че статията е просто прекрасна — продължи Касиди, като отново започна да се ядосва. — Седеше тази сутрин на леглото ми, говореше ми, че трябва да съм поласкана, че трябва...

— Може би — прекъсна я Колин и се приближи към нея — ще ми кажеш кой е Джеф и защо тази сутрин е бил в леглото ти.

— Не „в“, а „на“ — поправи го нетърпеливо тя. — И не се отклонявай от въпроса, Съливан.

— Първо искам да изясним това. — Той направи последната крачка към нея и хвана брадичката ѝ. Пръстите му бяха изненадващо твърди. — Всъщност, настоявам.

— Ще престанеш ли? — ядоса се Касиди и се отскубна. — Как мога да стигна донякъде, ако непрекъснато ме тормозиш и ме омаловажаваш?

— Тормозя те и те омаловажавам? — повтори Колин и избухна в смях. — Е, това се казва надута фраза. А сега, за Джеф.

— Ох, него не го набърквай. — Тя издиша объркано и размаха ръце. — Той ми донесе тази сутрин вестника, това е всичко. Казвам ти, Колин, няма да позволя да ме слагат при всичките ти предишни и бъдещи увлечения. И няма да позволя да бъде използвана за поддържане на романтичната загадъчност на художника.

Той свъси вежди.

— Какво точно означава последното изречение, за тези от нас, които сме пропуснали първата част?

— Мисля, че е ясно, просто разказвателно изречение в първо лице единствено число. Говоря сериозно, Колин.

— Да. — Той се вгледа в нея с любопитство. — Виждам, че говориш сериозно.

Гледаха се мълчаливо. Касиди болезнено усещаше привличането на тялото му, на загорялата му кожа, покрита само с едни къси бермуди. Изкарана от равновесие от собствените си мисли, тя отново се обърна и се облегна на перилата. За момент се заслуша в тихия плисък на водата. Раменете ѝ се раздвижиха от въздишката.

— Аз съм обикновен човек, Колин. Никога не съм излизала от този щат и рядко съм пътувала на повече от двеста километра от града. Нямам вроден чар. Не съм загадъчна жена. — Овладея се и се обърна към него. Бризът подхвана косата ѝ и я захвърли зад гърба ѝ. — Не обичам да ме разбират погрешно. — Вдигна за миг ръце, после ги отпусна покрай тялото си. — Аз не съм такава жена, каквато са ме накарали да изглеждам във вестника.

Той сгъна вестника, пхна го в задния си джоб и се приближи към нея.

— Ти си безкрайно по-чаровна, отколкото жената, която са те накарали да изглеждаш във вестника.

Касиди поклати глава:

— Не си просех комплимент.

— Просто съобщавам факта. — Целуна я, преди да бе успяла да реши дали да го приеме, или да го избегне. — Сега по-добре ли се чувстваш?

Тя се намръщи:

— Не съм дете, което е имало нервно избухване.

Колин вдигна вежди:

— Тогава млада красавица на възраст за женене.

Касиди присви очи и се огледа.

— Бих казала, че наистина съм на възраст за женене.

— И определено си млада.

Тя го погледна предизвикателно.

— Не мислиш ли, че съм красива?

— Не.

— О!

Той се засмя и хвана с две ръце лицето ѝ.

— Това лице — каза и очите му го обходиха — има идеални черти, изключителна кожа. В теб има сила, крехкост и живот, а ти изобщо не ги осъзнаваш. Имаш неповторимо, изразително лице. „Красива“ е прекалено обикновена дума.

Страните ѝ пламнаха. Чудеше се защо, след толкова внимателно взирание, кръвта ѝ все още закипяваше, когато Колин се вгледаше в лицето ѝ.

— Очарователен начин да се извиниш за обида — забеляза Касиди безгрижно. — Това трябва да е от ирландското в теб.

— Имам много по-добър начин.

Целувката бе толкова бързо настойчива, че тя нямаше време да помисли, успя само да отговори. От нея се изтръгна стон на удоволствие и Касиди вдигна ръце по стегнатата гола кожа на гърдите му. Почувства топлината от слънцето и своето мигновено надигнало се желание. Устните ѝ оживяха. Страстта запулсира във вените ѝ, като я подтикваше да настоява, вместо да отстъпва. Тази страст, която той освобождаваше в нея, я управляваше, правеше я от пленник в агресор. Усети как ръцете му се стегнаха около нея и чу как Колин измърмори одобрително:

— Касиди... — Устните му обхождаха лицето ѝ. — Ти ме омагьосваш.

Ръцете ѝ любопитно изследваха дългите линии на тялото му, възлестите мускули на ръцете и гърба му. Когато го докосна, сърцето му се заблъска срещу нейното. Това бе един цял нов свят и, докато го вкушваше, устните ѝ ненаситно търсеха неговите.

— О, май ви прекъснах...

Тя стреснато откъсна устни от неговите, ала не успя да се освободи от прегръдката му. Завъртя глава и се вторачи в Гейл Кингсли. Тя стоеше на най-горното стъпало, опряла ръка на парапета. Изумруденозеленият копринен шал, увит около шията ѝ, се развяваше от бриза.

— Това изглежда съвсем очевидно — отговори спокойно Колин.

Касиди, изчервена до корените на косата си, се мъчеше да се отскубне.

— Колин, скъпи, наистина се извинявам. Нямах представа, че не си сам. В края на краищата, това толкова рядко се случва в неделя. — Възнагради го с усмивка, която декларираше, че добре познаваше неговите навици. — Трябваше да взема онова платно на Ротшилд, нали помниш? И трябва да обсъдим едно-две неща. Ще те почакам долу. — Докато говореше, прекоси палубата и отвори една врата, която водеше навътре. — Да направя ли кафе за трима? — попита и изчезна, без да чака отговор.

Касиди се обърна към Колин и опря ръце на гърдите му.

— Пусни ме — процеди през зъби. — Веднага ме пусни.

— Защо? Допреди една минута не ти беше неприятно да те държа.

Тя отметна назад глава и започна да го блъска. Мускулите, които току-що бе опитала, правеха усилията ѝ безполезни.

— Допреди една минута бях заслепена от животинска похот. Сега вече виждам ясно.

— Животинска похот? — повтори той и широко се усмихна. — Колко интересно. Често ли ти се случва?

— Не ми се смей, Съливан. Да не си посмял!

Колин я пусна, без да спира да се усмихва.

— На моменти е трудно.

— Няма да ти позволя да ме прегръщаш, докато Гейл стои там с тази високомерна усмивчица. — Изсумтя и изтръска тениската и шортите си.

— Защо, Касиди, да не си ревнива? — Усмивката му стана още по-широка. — Колко ласкателно.

— Ах, ти, самодоволен, нетърпим... — задъха се тя.

— Беше съвсем съгласна да ме търпиш, когато беше заслепена от животинска похот.

Изкарана от нерви, Касиди изръмжа и замахна към него. Той се отдръпна, хвана я здраво за китката и тя се завъртя.

— Жените трябва да зашлевяват — посъветва я. — Не да удрят с юмруци.

— Аз никога не чета правилата — сопна му се Касиди и се отскубна, после се обърна с намерението да си отиде по същия начин, по който бе дошла. Колин я хвана за ръката и я извъртя към себе си, докато тя се блъсна в гърдите му. Усмихна ѝ се и я целуна по върха на главата.

— Закъде бързаш?

— Има една стара ирландска поговорка. Третият е излишен. — Отново се отскубна.

Той я потупа по бузата.

— Не бъди глупачка.

Касиди вдигна очи към небето и се помоли да има сили. Нищо нямаше да постигне, ако се развиваше. Пое няколко пъти дълбоко въздух.

— Ох, върви... Върви да си рисуваш твоите яхти — предложи му тя и се спусна по стълбите към долната палуба.

— Разбира се. Хубава жена си ти, Касиди Сент Джон — извика след нея Колин с преувеличен ирландски акцент. Касиди погледна през рамо с пламтящи очи. Той дружелюбно се бе надвесил през перилата. — И е вярно, че не е по-страшно човек да гледа как гневът ти се успокоява, отколкото да го гледа как се надига. Следващия път ще те нарисувам в поза, която те показва откъм по-чаровната ти страна.

— На куково лято! — извика тя и ускори крачка.

Смехът му проехтя зад гърба ѝ.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Касиди знаеше, че картината бе почти завършена. Имаше трескавото, кухо усещане, че живее назаем. Макар да чувстваше, че краят би бил почти облекчение, успокояване на напрегнатото очакване, опитваше се да го приеме мъжествено единствено с усилие на волята. Докато позираше, усещаше, че Колин дооглажда, а не създава нещо ново. Нетърпението му се бе разсеяло.

Той не споменаваше неделното ѝ посещение и тя му бе благодарна. Сега, като си мислеше, без да е ядосана, разбираше, че бе реагирала прекалено остро. Трябваше също да признае, че се бе държала като глупачка. Пълна глупачка.

Не за пръв път, помисли Касиди. И може би донякъде имаше извинение. Тогава виждаше само една публикувана снимка, която разкриваше най-интимните ѝ чувства. После тази глупава статийка... Сетне си бе спомнила как Гейл ѝ бе разправяла за романтичния образ на Колин.

Усети се, преди да се намръщи. Е, не трябваше повече да я слуша. По-добре бе да се захване да събира парчетата. Време бе да започне да мисли за утре. Нова работа, заключи мрачно. Ново начало, поправи се тя. Нов опит, нови хора. Празни нощи.

— За щастие вчера довърших лицето — отбеляза Колин. — През последните десет минути изражението ти се промени петнайсет пъти. Интересно, какъв диапазон имаш.

— Извинявай, аз... — Потърси думата и се спря на най-безсмислената. — Мислех.

— Да, виждам. — Очите му уловиха нейните. — Тъжни мисли.

— Не, работех върху една сцена.

— М-м-м-м — изкоментира неопределено той, после отстъпи от статива. — Не особено весела сцена.

— Е, да, не могат всичките да са весели. — Касиди преглътна. — Свърши, нали?

— Да. Почти свърших. — Тя тихо въздъхна, като го наблюдаваше как критично оглежда картината. — Ела, виж — покани я Колин и ѝ протегна ръка, но очите му оставаха приковани към платното.

С изненада разбра, че я беше страх. Той я погледна и вдигна вежди:

— Ела, де.

Пръстите ѝ се свиха около букетчето, ала Касиди тръгна към него и послушно сложи ръка в неговата. Обърна се и погледна.

Сто пъти се бе опитвала да си го представи, но нямаше нищо общо с това, което бе мислила. Фонът бе тъмен и неясен, игра на сенки и дълбочина. В средата стоеше тя с кремавобялата рокля. Букетчето бе изненадващо цветно петно, което привличаше вниманието към ръцете ѝ. Стойката, наклонът на главата ѝ излъчваха гордост. Косата ѝ бе гъста и пищна, пълен контраст на кротката невинност на роклята. Това бе коса, която подканяше към страст. В чертите на лицето ѝ имаше една нежност, за която Касиди не бе подозирала, една крехкост, бореца се със силата. Бе права, когато мислеше, че Колин я вижда такава, каквато тя самата никога не се бе виждала.

Устните ѝ бяха полуразтворени, не се усмихваха, ала искаха да се усмихнат. Усмивката щеше да бъде за посрещане на любимия. Съзнанието за това бе изписано на лицето ѝ, както и очакването на предстоящото. Очите казваха всичко. Това бяха очи на жена, погълната от любов... Очи на невинност, очакваща да бъде покорена. Никой не можеше да ги погледне и да не разбере, че жената на картината бе обичала мъжа, който я бе рисувал.

— Много се умълча, Кас — прошепна той и обви ръка около раменете ѝ.

— Не мога да намеря думата — промълви Касиди и треперливо пое въздух. — Никоя не би подхождала, а всичко по-малко би прозвучало блудкаво. — За момент се облегна на него. — Колин... — Опита се да забрави за миг, че очите на картината не можеха да скрият любовта ѝ. Опитваше се да види цялото, а не разбулването на своите чувства. Тайни, бе казал той. Мечти.

Той целуна шията ѝ над коприната на роклята и я пусна.

— Рядко един художник се отдръпва от своето творение и се изненадва, че неговите ръце са създали нещо изключително. — Тя долавяше вълнението в гласа му, чудо, което не бе очаквала, че бе

способен да изпита. — Това е най-хубавото нещо, което някога съм правил. — Обърна се към нея. — Благодарен съм ти, Касиди. Ти си неговата душа.

Тя се отвърна. Не можеше да понесе думите му. Трябваше да се вкопчи в последните остатъци от гордостта си.

— Винаги съм мислила, че душата на картината е художникът. — Остави букетчето на масата и продължи да обикаля из стаята. Коприната шумолеше около бедрата ѝ. — Тя е твоя — твоето въображение, твоят талант. Колко от мен наистина е в тази картина?

Настъпи дълго мълчание, но Касиди не се обърна към него.

— Не знаеш ли?

Тя облиза устни и се опита да говори спокойно и безгрижно:

— Моето лице — съгласи се, после посочи към роклята и добави: — Моето тяло. Останалото е твое, Колин, аз не мога да си припиша заслугата за него. Ти създаде настроението, ти измъкна от мен това, което вече виждаше. Ти си го представяше. Искаше от мен да бъда желание и точно това си направил. Това е твоята илюзия. — От думите, които изрече, я заболя повече, отколкото си бе представяла, че бе възможно. И въпреки това чувстваше, че трябва да ги каже.

— Така ли го виждаш? — попита той неуверено, ала Касиди усети гнева му под повърхността.

— Ти си художникът, Колин — сви рамене тя и се усмихна весело. — Аз съм просто една безработна писателка.

След като дълго и мълчаливо я гледа, той се приближи към нея. Ръцете му с добре пресметнато движение хванаха раменете ѝ. Бе усещала и преди този търсец, изпитателен поглед и напрегна защитата си срещу него. Пръстите му се стегнаха върху кожата ѝ.

— Има ли жената на картината нещо общо с теб? — попита Колин бавно.

Касиди преглътна буцата в гърлото си.

— Ами да, разбира се, нали току-що ти казах...

Разтърси я толкова бързо, че тя се задави с думите. Видя гнева в очите му, яда, който знаеше, че може да се превърне в ярост.

— Мислиш ли, че съм искал само лицето ти? Само обвивката? Няма ли нищо вътре в теб в тази картина?

— Трябва ли да имаш всичко? — попита Касиди отчаяно. — Трябва ли да го имаш всичкото? — Гласът ѝ натежа от емоции. — Ти

ме изцеди, Колин. Това — посочи към платното — ме изцеди. Дадох ти всичко, колко още можеш да искаш? — Отблъсна го, завладяна от вълна от гняв. — Ти никога не си ме погледнал, не си помислил за мен, освен заради тази картина. — Отметна косите си назад и притисна ръце към слепоочията си. — Няма да ти дам нищо повече. Не мога, вече няма нищо. Всичко е там! — Отново посочи към картината и гласът ѝ трепна. — Слава Богу, че свърши. — Бързо се отскубна от ръцете му и излетя навън.

Следващите две седмици Касиди прекара в апартамента на свои приятели, които бяха заминали на почивка. Остави една кратка бележка на Джеф, взе си пишещата машина и се зарови в работа. Изключи телефона, залости вратата и се скри от целия свят. За две седмици се опита да забрави, че съществува свят извън хората и местата, създадени от нейното въображение. Потъна в своите герои в опит да забрави Касиди Сент Джон. Ако тя не съществуваше, нямаше да изпитва болка. До края на тези две седмици бе свалила три килограма, бе създала сто страници и почти бе успокоила нервите си.

Когато се върна, като влачеше пишещата машина по стълбите към апартамента си, чу китарата на Джеф. За момент се поколеба дали да не се отбие да му каже, че се е прибрала, но отмина и влезе в своя апартамент. Не бе готова да отговаря на въпроси. Помисли си дали да не се обади на Колин в Галерията и да му се извини, после реши да не го прави. Бе по-добре скъсването им да е пълно. Ако се разделяха в добри отношения, той можеше да се изкушава от време на време да ѝ се обажда. Касиди знаеше, че никога няма да понесе отношенията на добри познати.

Опакова роклята, в която бе облечена, когато избяга от ателието. Докато я прибираше в кутията, пръстите ѝ се задържаха върху плата. Толкова много неща се бяха случили, откак за пръв път я облече. Бързо затвори капака. Тази част от нейния живот бе приключила. Обърна се и отиде до телефона да се обади в Галерията. Служителката, която отговори, веднага я свърза с Гейл.

— О, здравей, Касиди. Къде избяга?

— У мен са роклята от портрета и ключът от ателието — отговори Касиди. — Бих искала някой да мине да ги вземе.

— Разбирам. — Гейл се поколеба за миг и продължи: — Страхувам се, че в момента съм ужасно заета, скъпа. Знам, че Колин особено държеше на тази рокля. Бъди така добра да минеш да я оставиш, а? Можеш просто да влезеш в ателието и да оставиш всичко там. Колин го няма, а ние сме направо затрупани.

— Бих предпочела да не...

— Благодаря ти, скъпа. Трябва да бягам. — Телефонът прещрака. Касиди раздражено изруга и затвори.

Колин го няма, помисли тя и взе кутията. Сега бе моментът да се приключи напълно.

Малко по-късно Касиди отвори задната врата на ателието. Познатите миризми я посрещнаха и го съживиха в съзнанието ѝ. Тя решително го изхвърли оттам. Не е сега моментът, каза си. Бързо отиде до масата за да остави роклята и ключа.

За момент спря в средата на стаята и се огледа. Бе прекарала тук часове, дни. Всеки детайл се бе отпечатал ясно в паметта ѝ. И въпреки това искаше да го види отново. Част от нея се страхуваше, че може да забрави нещо, нещо малко, незначително и жизненоважно. Изненада се, че портретът още стоеше на статива. Забравила за обещанието си да си тръгне бързо, Касиди се приближи да го разгледа още веднъж.

Как може той да го гледа, запита се тя, вгледана в собствените си очи, как може да го гледа и да вярва на нещата, които му наговорих? Мога да съм само благодарна, че повярва на онова, което му казах, а не на това, което виждаше. Протегна ръка и докосна нарисуваните теменужки.

Когато вратата на ателието се отвори, Касиди рядко отдръпна ръка от платното и се извъртя. Сърцето ѝ заседна в гърлото.

— Касиди? — усмихна се широко Винс и влезе в стаята. — Каква изненада! — След секунда ръцете ѝ се озоваха уловени в неговите.

— Здравей. — Гласът ѝ бе мъничко нестабилен, ала тя успя да му се усмихне.

Той долови вълнението ѝ и забеляза, че бе преbledняла.

— Знаеш ли, че Колин те търси?

— Не. — Касиди усети моментна паника и погледна към вратата. Не, не знаех. Нямахме ме, работех. Аз просто... — Усети се, че говори

несвързано, издърпа ръцете си и ги сплете. — Аз просто донесох роклята, която обличах за портрета.

Тъмните очи на Винс я погледнаха пронизително.

— Криеше ли се, мадона?

— Не. — Тя се обърна и отиде до прозореца.

— Не, разбира се, че не, работех. — Видя едно врабче, което припряно хранеше три малки със зейнали човки. — Не знаех, че ще останеш толкова дълго в Америка. — Говори каквото и да е, каза си Касиди, но не мисли, преди да се измъкнеш оттук.

— Останах по-дълго, за да убедя Колин да ми продаде една картина, с която той не искаше да се разделя.

Касиди стисна силно перваза на прозореца. „Ти знаеше, че ще я продаде! От самото начало знаеше, че всичко, което ще остане, ще са долари и центове. Да не би да си очаквала да си я пази и да мисли за теб?“ Тръсна глава и отчаяно въздъхна.

— Касиди... — Ръката на Винс стисна леко рамото ѝ.

— Не трябваше да идвам тук — прошепна тя и отново тръсна глава. — Не трябваше да съм толкова глупава. — Понечи да се отдръпне, ала той я стисна по-силно и я обърна към себе си, вгледа се в нея и вдигна ръка да я погали по бузата. — Моля те... — Касиди затвори очи.

— Не бъди мил с мен. Не съм толкова силна, колкото мислех.

— И много го обичаш.

Тя рязко отвори очи.

— Не, аз просто...

— Мадона... — Винс опря пръсти на устните ѝ да я спре. Очите му я гледаха с безкрайно разбиране. — Аз съм виждал портрета. Той говори по-красноречиво от думите ти.

Касиди наведе глава и притисна длан към челото си.

— Аз не искам да... Много се старая... Трябва да си вървя — каза бързо.

— Касиди... — Винс я хвана за раменете. Гласът му бе нежен. — Ти трябва да се срещнеш с него... Да говориш с него.

— Не мога. — Тя опря ръце на гърдите му и отчаяно поклати глава. — Моля те, не му казвай. Моля те, просто вземи този портрет и всичко да свърши. — Гласът ѝ пресекна и когато се оказа сгъшена на гърдите му, не възрази. — Винаги съм знаела, че ще свърши. —

Затвори очи да спре сълзите, но му позволи да я държи в прегръдките си, докато премина нуждата да ги пусне на воля. Той я галеше по косите, докато почувства, че дишането ѝ се бе успокоило. Целуна я леко по върха на главата и вдигна лицето ѝ.

— Касиди, Колин е мой приятел...

— Интересно. — Тя рязко погледна към вратата... И към Колин. — И аз така мислех. — Гласът му бе тих. — Изглежда, напоследък съм се лъгал в повече от един човек. — Още преди да бе прекосил стаята, Касиди усети опасността. — Гейл ми каза, че ще те намеря тук — каза той и застана точно пред тях. — С моя „приятел“.

— Колин... — започна Винс, ала Колин го погледна разярено.

— Махни си ръцете от нея и не се бъркай. Когато свърша, можеш да прибереш каквото е останало.

Касиди долови гнева в гласа му и се измъкна от прегръдката на Винс.

— Моля те — прошепна тя. Не искаше да създава никакви проблеми между тях. — Остави ни за момент сами. — Ръката на Винс остана върху рамото ѝ и Касиди насочи очи към него. — Моля те — повтори тихо.

Винс неохотно отпусна ръка.

— Добре, кара. — Обърна се за миг към Колин. — Не знам някога да си се лъгал в някого, приятелю. — Прекоси стаята и тихо затвори вратата зад себе си. Тя изчака още малко и заговори:

— Дойдох да върна ключа и роклята. — Колин само я погледна и Касиди облиза устни. — Гейл ми каза, че те няма.

— Колко удобно, че ателието беше свободно за вас с Винс.

— Колин, недей...

— Гласиш се за херцогиня? — попита той студено. — Трябва да те предупредя, че Винс е известен със своята щедрост, но не и с постоянството си. — Очите му се впиха в лицето ѝ. — Все пак една жена като теб може да постигне много за една-две седмици.

— Не ти подхожда, Колин. — Тя се обърна и пристъпи крачка назад, ала той я сграбчи за косите. Касиди изохка от изненада и болка и го погледна.

Очите му бяха замъглени и потъмнели, по лицето му бе набола поне едnodневна брада. Внезапно ѝ мина през ума, че изглеждаше

изтощен. Сега, като си помисли, никога не го бе виждала уморен, дори след часове рисуване. Пръстите му около кичура коса се стегнаха.

— Колин... — В самоотбрана тя вдигна ръка към неговата.

— Такава невинност — промълви той. — Такава невинност. Ти си хитра жена, Касиди. — Ръцете му се вдигнаха към раменете ѝ бързо и безжалостно. Тя го гледаше уплашено. — Едно е да лъжеш с думи, съвсем друго да лъжеш с поглед, да лъжеш с очи, ден след ден. Това изисква особена измамност.

— Не! — Касиди тръсна глава, защото думите му върнаха едва сдържаните сълзи. — Не, Колин, моля те. — Искаше да му каже, че никога не го бе лъгала, но не можеше. Бе го излъгала най-последния път, когато бяха заедно.

Успя само да поклати глава и да даде воля на сълзите.

— Какво искаш от мен? — попита той. Гласът му бе още поразярен, като гледаше сълзите, които се търкаляха по бузите ѝ. Слънцето струеше през облаците и ги караше да блестят. — Искаш да забравя, че ден след ден съм те гледал и съм виждал нещо, което никога не го е имало?

— Аз ти дадох това, което искаше. — Сълзите се превърнаха в хлипове и тя се опита да се отскубне от него. — Моля те, пусни ме. Дадох ти това, което искаше. Всичко свърши.

— Ти ми даде обвивка, маска. Нали така ми каза? — Колин я притегли към себе си и вдигна главата ѝ. — Останалото е било мое въображение. Свършило ли е, Кас? Как може нещо да е свършило, ако никога не го е имало? — Касиди се опита да наведе глава и ръката му отново хвана косите ѝ. — Ти каза, че съм те изцедил. Имаш ли представа какво направиха тези няколко седмици с мен? — Разтърси я и хлиповете ѝ станаха по-силни. — Беше права, когато ми каза, че рисуването е само твоето лице и тяло. В теб няма топлина. Аз съм създал на платното една несъществуваща жена.

— Моля те, Колин. Достатъчно! — Тя затисна ушите си с длани да не го чува.

— Страх ли те е от истината, Касиди? — Той отскубна ръцете ѝ и я принуди отново да го погледне. — Само ние с теб ще знаем, че картината е една лъжа, че жената там не съществува. Всеки от нас получи от другия каквото искаше, нали? — Отблъсна я и сподавено изруга. — Махай се!

Касиди се втурна сляпо навън.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Касиди стигна до своя блок, бе късен следобед. Бе вървяла дълго, след като сълзите ѝ пресъхнаха. Градът бе претъпкан с хора и тя бе търсила тълпата, за да остане сама. Болката се бе замъглила от умора. Когато започна да вали, до дома ѝ оставаха още две пресечки, но Касиди не ускори крачка. Дъждът бе студен и тих.

Във входа машинално започна да търси ключа от пощенската си кутия. Движенията ѝ бяха автоматични, ала тя се насили да извърши привичната задача. Нямаше да потъне в отчаяние. Щеше да продължи да живее. Щеше да оцелее. Тези неща си бе обещала през време на дългата следобедна разходка.

Най-после пъкна ключа в ключалката, вдигна тесния капак и измъкна пощата. Прехвърли рекламите и сметките и тръгна към стълбите. Когато видя адреса на подателя на един от пликите, замръзна наскоро крачка. Ню Йорк.

Няколко минути само се взира в плика, обръща го в ръцете си. После се върна до кутията, напъха останалите хартии в нея и се облегна на стената. Отказваха ли ѝ? Прехапа устни. Къде тогава бе ръкописът? Отново обърна плика и преглътна.

— Ох, по дяволите — измърмори и скъса плика. Прочете писмото два пъти в пълно мълчание. — Ох, защо сега? — Не можеше да се понася, че заплака. — Сега не съм готова за това. — Преглътна сълзите си и тръсна глава. — Не, сега е идеалното време. — Насили се отново да прочете писмото. Не можеше да има по-добро време.

Пъкна листа в джоба си и изтича навън на дъжда. След десет минути вече чукаше на вратата на Джеф.

Той отвори с китара в ръка.

— Касиди, ти си се върнала! Къде беше? Вече щяхме да викаме полиция. — Спря и я огледа от глава до пети. — Хей, цялата си мокра.

— Не съм мокра — възрази Касиди, като правеше локва върху пода в коридора. Вдигна бутилката шампанско. — Прекалено необичайно се чувствам, за да съм мокра. Приета съм в историята на

литературата. Ще бъда отпечатана и изпратена в твоята обществена библиотека.

— Продала си книгата си! — възкликна Джеф и я грабна в прегръдка. Китарата му се притисна в гърба ѝ.

Касиди със смях се отдръпна.

— Това ли е начинът да се отбележи такъв монументален случай? — Отметна със свободната си ръка пазарската чанта. — Както и да е, аз съм изключителен човек и ще споделя с теб моята бутилка шампанско в гостната си. Не се иска вечерно облекло. — Обърна се, отиде до вратата си, отвори я и с жест го покани. Той се засмя, остави китарата и я последва.

— Дай. — Затвори вратата и пое от нея бутилката. — Аз ще я отворя, а ти вземи една кърпа и върви се изтъркай, иначе ще умреш от пневмония, преди първите екземпляри да са стигнали до щандовете.

Когато тя се върна от банята по хавлия, като търкаше косата си с една кърпа, Джеф тъкмо измъкваше тапата. Шампанското изкипя.

— Добре е за килима — обяви той и наля. — Намерих само пластмасови чаши.

— Кристалът ми се счупи — обясни Касиди и вдигна своята чаша. — За един мъдър човек — произнесе тържествено.

— Кой? — полюбопитства Джеф.

— Моят издател — засмя се тя и отпи. — Отлична година — реши, загледана критично в чашата. Шампанското тихо шипеше.

— Коя е тази година? — поинтересува се той и вдигна бутилката.

— Тази — прихна Касиди и отново отпи. — Аз купувам само тазгодишно шампанско.

Отново пиха и Джеф се пресегна да я целуне.

— Моите поздравления, бибчо. — Смъкна мократа кърпа от раменете ѝ. — Как се чувстваш?

— Не знам. — Тя отметна назад глава и затвори очи. — Чувствам се като някой друг. — Бързо напълни отново чашата си. Знаеше, че трябва да продължава да се движи, да не спира да говори. Не можеше да мисли сериозно за това, което бе спечелила този ден, защото щеше да си спомни какво бе загубила. — Трябваше да купя две бутилки. — Завъртя се в кръг. — Това определено е случай за две бутилки. — Отпи и усети как виното я удря в главата. — Последния път, когато пих шампанско... — Спомни си, замълча и поклати глава. Той я погледна

озадачено. — Не, не. — Махна с ръка, сякаш за да прогони мисълта. — Пих шампанско на сватбата на Барбара Сибрайт в Сосалайто. Един от шаферите ме сваляше в гардеробната.

Джеф се засмя и отново пийна. На вратата се почука. Касиди извика:

— Влизай, има достатъчно за... — В стаята влезе Колин и думите ѝ замряха върху устните.

— Е, аз трябва да си тръгвам. Благодаря за шампанското, бибчо. Ще си поговорим по-късно.

— Не, Джеф — започна тя. — Няма нужда да...

— Отивам на купон — съобщи той и вдигна ръката ѝ от рамото си. Касиди го видя как размени един дълъг поглед с Колин и се измъкна през вратата.

— Кас... — Колин пристъпи напред.

— Колин, моля те, върви си. — Тя затвори очи и притисна пръсти между веждите си. Усещаше напрежение в гърдите и под клепачите си. Не плачи, заповяда си Касиди. Не плачи.

— Знам, че нямам никакво право да бъда тук. — В гласа му прозвуча дрезгавина. — Знам, че нямам правото да те моля да ме изслушаш. И въпреки това те моля.

— Нямаме какво да си кажем. — Тя се насили да се изправи и да застане срещу него. — Не те искам тук — каза Касиди безизразно.

Той трепна.

— Разбирам те, но мисля, че имаш правото на извинение... На обяснение.

Бе свила ръцете си в юмруци. Бавно разтвори пръсти и сведе поглед към тях.

— Благодаря за предложението, ала не е необходимо. А сега... — Вдигна поглед към него.

— Ако това е всичко...

— Ох, Кас, за Бога, прояви повече милост от мен. Позволи ми поне да ти се извиня, преди да ме изриташ от живота си.

Неспособна да отговори, тя само го гледаше. Колин се приближи да вдигне бутилката шампанско.

— Изглежда, прекъснах тържество — остави бутилката и я погледна. — Твое ли?

— Да. — Касиди преглътна и се опита да говори безгрижно. — Да, мое. Ръкописът ми е приет за публикуване. Днес получих писмо.

— Кас... — Той се приближи към нея и вдигна ръка да я погали по бузата.

Тя замръзна и бързо отстъпи назад. Улови изражението, което премина по лицето му, и разбра, че го бе засегнала. Колин бавно отпусна ръка.

— Извинявай — промълви Касиди.

— Недей. Едва ли мога да очаквам, че ще ти е приятно моето докосване. Аз те нараних. — Замълча и за миг се вгледа в ръката си, после отново в лицето ѝ. Очите му търсеха нейните. — Защото те познавам толкова добре, колкото познавам себе си, разбирам колко много съм те наранил. Трябва да живея с тази вина. Нямам правото да те моля да ми простиш, но ще те помоля да ме изслушаш.

— Добре, Колин, слушам те — въздъхна уморено тя и се опита да говори спокойно. — Защо не седнеш?

Той поклати глава, обърна се, приближи се към прозореца и опря ръце на перваза.

— Дъждът е спрял и има мъгла. Още си спомням как изглеждаше онази вечер, как стоеше в мъглата и гледаше към небето. Помислих си, че си мираж. — Измърмори последното изречение сякаш на себе си. — В съзнанието си имах образа на жена. Моята собствена представа за съвършенство, за баланс на чертите. Когато те видях, разбрах, че съм го намерил. Трябваше да те нарисувам. — За момент потъна в мълчание, взрян навън в мрака. — След като започнахме, аз намерих в теб всичко, което някога бях търсил — доброта, душевност, интелигентност, сила, страст. Колкото повече те рисувах, толкова повече ме очароваше. Веднъж ти казах, че ме омагьосваш. Почти го вярвам. Никога не съм познавал жена, която съм желал повече, отколкото желях теб. — Обърна се към нея. Играта на светлината бе потопила лицето му в сянка. — Всеки път, когато те докосвах, исках повече. Не правих любов с теб онази нощ на яхтата, защото не исках да мислиш за себе си като за просто една от моите любовници. Не можех да се възползвам от това, че си влюбена в мен.

При тези думи очите на Касиди се затвориха. Тя простена отчаяно.

— Моля те, не се извъръщай. Остави ме да довърша. В деня, когато рисуването приключи, ти отрече всичко. Каза, че нещата, които съм видял, са били само плод на моето въображение. Ти беше толкова студена и безстрастна. Едва не ме разби... Нямах представа, че някой има такава власт над мен. За мен това беше прозрение и много ме заболя. Искях повече от теб, исках повече, ала ти ми каза, че нищо не е останало. Бях ядосан, когато избяга, и те оставих да избягаш. Когато се върнах по-късно, ти си беше отишла. Две седмици не бях на себе си. Не знаех къде си, не знаех кога — и което е по-лошо, дали — ще се върнеш. Твоят приятел в съседния апартамент беше получил само загадъчната ти бележчица и не знаеше нищо друго.

— Ти си се срещал с Джеф?

— Касиди, не разбираш ли? Ти изчезна. Последния път, когато те видях, ти избяга от мен, а после те нямаше. Не знаех къде си, не знаех как да те намеря, не знаех дали не ти се е случило нещо. Бавно полудявах.

Тя пристъпи към него.

— Колин, извинявай. Нямах представа, че ще се разтревожиш...

— Да се разтревожа? — повтори той. — Аз се бях побъркал! Две седмици, Касиди. Две седмици и ни вест, ни кост. Знаеш ли какво безпомощно чувство е просто да седиш и да чакаш? По-добре да не знаеш. Обикалях из Рибарския кей, навсякъде из града. Къде беше, за Бога? — попита Колин ядосано, после вдигна ръка, преди да бе успяла да отговори. Тя го видя как пое дълбоко въздух и се извърна. — Извинявай. Напоследък не съм спал много и не мога съвсем да се владея. — Движенията му отново станаха неспокойни. Той спря и вдигна недопитата чаша с шампанско на Касиди. Внимателно се вгледа в надписите отстриани. — Интересна идея за винена чаша — измърмори, обърна се към нея и вдигна тост. — За теб, Кас. Само за теб. — Изпи шампанското и остави празната чаша.

Тя сведе поглед.

— Колин, извинявай, че съм те разтревожила. Аз работех и...

— Недей — спряха я думите му и Касиди бързо вдигна поглед към него. — Не ми обяснявай — продължи той по-спокойно. — Просто слушай. Когато днес влязох в ателието и ви заварих двамата с Винс, нещо ми стана. Мога да се оправдая — напрежение, умора, лудост, каквото си избереш. Никое от тях не оправдава нещата, които

ти наговорих. — Погледна я настойчиво. — Мразя се за това, че те накарах да плачеш. Мразех думите, които ти казвах, още докато ги казвах. Но като те намерих там с Винс, след като те бях търсил дни наред... — Спря, поклати глава и отново отиде до прозореца. — Гейл беше подредила нещата много добре. Тя знае какво бях преживял през последните две седмици и ме познава достатъчно добре, за да предвиди как ще реагирам, ако те заваря насаме с Винс. Изпратила го горе в ателието за някаква измислена дреболия, преди да се върна в Галерията. Каза ми, че вие двамата имате там среща. Уж направи само предположение, ала аз се вкопчих с две ръце в него. — Разтърка врата си, сякаш да освободи напрежението в него. — От време на време сме имали отношения до преди около една година, когато нещата станаха малко сложни. Трябваше да се сетя с кого си имам работа, но не можех да разсъждавам разумно. Гейл е решила да си вземе дълъг, може би постоянен отпуск на Източното крайбрежие. — Замълча за момент и се обърна да се вгледа в нея. — Искане ми се да мисля, че можеш да разбереш защо се държах толкова отвратително.

В настъпилата тишина Касиди чуваше само китарата на Джеф през тънката стена на апартамента.

— Колин... — Очите ѝ се плъзнаха по лицето му и се смекчиха. — Изглеждаш толкова изморен.

Изражението му се промени и за миг ѝ се стори, че ще се приближи към нея. Той обаче не се помръдна.

— Не знам кога се влюбих в теб. Може би през онази първа нощ в мъглата. Може би когато за пръв път облече роклята. Може би години преди да те срещна. Предполагам, че няма значение кога. — Тя го гледаше, загубила ума и думата. — Аз не съм лесен човек, Касиди. Веднъж ми го каза.

— Да — успя тя да произнесе. — Спомням си.

— Аз съм егоистичен и се поддавам на гняв и на мрачни настроения. Проявявам много малко търпение, освен когато става дума за работата ми. Мога да ти обещавам да те наранявам, да те вбесявам, да съм неразумен и нетърпелив, ала никой няма да те обича повече. Никой. — Замълча, но Касиди все още можеше само да го гледа занемяла. — Моля те да забравиш какво ти диктува здравият разум и да бъдеш моя жена, и моя любима, и майка на моите деца. — Отново

замълча и гласът му се смекчи. — Обичам те, Кас. Този път моята съдба е в твоите ръце.

Докато говореше, акцентът на родната му страна се засилваше. Все така не се приближаваше към нея, а стоеше в другия край на стаята и сенките играеха по лицето му. Тя си спомни как я бе погледнал, когато бе отскочила от неговото докосване.

Бавно пристъпи към него, вдигна ръце, обви ги около врата му и зарови лице в рамото му.

— Прегърни ме... — Ръцете му нежно се обвиха около нея, а бузата му се опря на главата ѝ. — Прегърни ме, Съливан — помоли отново и силно се притисна към него. Обърна глава, докато устните ѝ намериха неговите.

Ръцете му се стегнаха и Касиди простена от удоволствие от тяхната сила.

— Обичам те — прошепна тя, когато устните им се разделиха и отново се долепиха. — Толкова отдавна имах нуждата да ти го кажа.

— Ти ми го казваше всеки път, когато ме погледнеше. — Колин зарови лице в косите ѝ. — Не исках да повярвам, че съм се влюбил в теб, че всичко се е случило толкова бързо, толкова без усилия. Картината беше почти завършена, когато си признах, че никога няма да мога да живея без теб. — Гласът му се сниши и той я привлече поблизо към себе си. — През последните две седмици бях луд, гледах портрета ти и не знаех къде си и дали изобщо някога ще те видя отново.

— Сега ме имаш — промълви Касиди и не възрази, когато ръцете му се плъзнаха под хавлията ѝ. — А Винс ще получи портрета.

— Не, веднъж ти казах, че някои неща не могат да се продават. В този портрет има прекалено много и от двамата ни. — Колин поклати глава и вдъхна свежия като дъжд аромат на косите ѝ. — Дори и за Винс.

— Но аз мислех... — Тя осъзна, че само е мислела, че Винс говори за нейния портрет. Обзе я ново щастие, като разбра, че Колин изобщо не е имал намерение да продаде това, което за нея бе доказателството за тяхната любов.

— Какво мислеше?

— Не, нищо. — Касиди притисна устни към врата му. — Обичам те. — Устните ѝ се плъзнаха бавно по брадичката му и тя вкушваше

това, което вече знаеше, че бе нейно.

— Кас... — Касиди чувстваше как сърцето му се блъска отчаяно срещу нейното. Пръстите му се впиха в косите ѝ. — Знаеш ли какво правиш с мен?

— Покажи ми — прошепна тя в ухото му.

Той простена и отново я целуна. Касиди усети колко я желае и се зачуди на силата на страстта му. Нейният отговор бе да предложи всичко.

— Ще се оженим бързо — обяви Колин и отново улови нетърпеливо устните ѝ. Под хавлията ръцете му се плъзнаха към гърба ѝ да я привлекат по-близо. — Много бързо.

— Да... — Тя затвори доволно очи. Бузата му се опря на нейната. — Вече имам идеалната рокля. — Въздъхна и се сгуши в него. — Как ще наречеш картината, Колин?

— Вече съм я нарекъл. — Той се усмихна в очите ѝ. — „Жената на Съливан“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.